

ဖေမြင့်

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ

လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏

ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

BURMESE  
CLASSIC



ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ဘဝ

အောင်မြင်ရေးဆိုင်ရာ သူ့အယူအဆ သူ့နည်းပညာများနှင့်  
ကျော်ကြားလှသော သူ့သင်တန်းအကြောင်း

GILES KEMP နှင့်

EDWARD CLAFLIN တို့၏

DALE CARNEGIE  
THE MAN WHO  
INFLUENCED  
MILLIONS

ကို မြန်မာပြန်ဆိုသည်

BURMESE  
CLASSIC

ဖေမြင့်  
ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ  
လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို  
ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

Giles Kemp နှင့်

Edward Claflin တို့၏

**Dale Carnegie**

**The Man Who Influenced Millions**

ကို မြန်မာပြန်ဆိုသည်။

MYANMAR BOOKS

MYANMAR BOOKS PUBLISHING HOUSE

[ နံပါတ် - 850 ]

စာမူ ခွင့်ပြုအမှတ်  
၇၄၃/၉၈(၁၂)

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုအမှတ်  
၁၅/၉၉(၂)

မျက်နှာပိုး သရုပ်ဖော်  
ဘဏ္ဍေကြည်

မျက်နှာပိုး ကာလာစွဲ  
Prestige

အတွင်းဖလင်  
အေကော်

ကွန်ပျူတာစာစီ  
ခွန်မျိုး

မျက်နှာပိုး ပုံနှိပ်သူ  
ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉) သုခ ပုံနှိပ်တိုက်  
၁၂၈/၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း ပုံနှိပ်သူ  
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈) စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်  
၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ  
ဦးဖေမြင့် (၀၂၂၅၉) ဖေမြင့် စာပေ  
၅၁၆၊ အဝေရာလမ်း၊ နံ့သာကုန်းရပ်ကွက်  
အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း  
ဒုတိယအကြိမ်၊ ဇွန်၊ ၂၀၀၀  
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

## မာတိကာ

-။ အမှာစကား

|                                                            |    |
|------------------------------------------------------------|----|
| အခန်း (၁) လူရာဝင်ချင်လှသည့် တောကျေးလက်ဖွား သူဆင်းရဲသားကလေး | ၃  |
| သူ့မိသားစု                                                 | ၈  |
| မြစ်ကမ်းနံဘေးက ဘေးဒုက္ခသည်များ                             | ၁၀ |
| ငယ်စဉ်က စာသင်ကျောင်းမှာ                                    | ၁၃ |
| ကျဉ်းမြောင်းသော ကမ္ဘာလေး                                   | ၁၅ |
| အဖေနှင့် အမေ                                               | ၁၇ |
| ရှောင်ထောက်ကွာ လှုပ်ရှားမှု                                | ၁၉ |
| ငယ်စဉ်ကာလ စိုးရိမ်သောကများနှင့် အောက်ကျခဲ့ရသော သူ့ဘဝ       | ၂၁ |
| အပြောအဟော သင်တန်းမှာ                                       | ၂၅ |
| မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု၊ မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု            | ၂၉ |

|                                                     |    |
|-----------------------------------------------------|----|
| အခန်း (၂) အရောင်းကိုယ်စားလှယ်၊ သဘင်သည်၊ ထိုနောက်... | ၃၃ |
| မဖြစ်မနေ စိတ်ဓာတ်                                   | ၃၅ |
| အောင်မြင်သော အရောင်းသမား                            | ၃၇ |
| သူ့မျှော်မှန်းချက်                                  | ၃၉ |
| ဇာတ်သဘင်လောက                                        | ၄၁ |
| နယ်လှည့်ဇာတ်အဖွဲ့မှာ                                | ၄၃ |
| အပြောအဟောနှင့် သရုပ်ဆောင်ပညာ                        | ၄၆ |

|                                                      |    |
|------------------------------------------------------|----|
| အခန်း (၃) နယူးယောက်မြို့တော်မှ မအောင်မြင်သူတစ်ဦး၏ ဘဝ | ၅၁ |
| စာရေးချင်လှသူ                                        | ၅၅ |
| စိုးရိမ်ကြောင့်ကြကင်းသော ဘဝ                          | ၅၈ |
| သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး                               | ၆၂ |

|                                                        |    |
|--------------------------------------------------------|----|
| <b>အခန်း(၄) ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏</b>                         |    |
| စကားအဟောအပြောနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသင်တန်း                | ၆၅ |
| (က) ပရိသတ်ကြောက်စိတ်                                   | ၆၉ |
| (ခ) လေ့ကျင့်ပြောဆိုသည့် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်           | ၇၀ |
| (ဂ) ဝေဖန်ပြစ်တင်မှု မပြု အားပေးချီးမွမ်းမှုသာ ပြုခြင်း | ၇၁ |
| (ဃ) အကြိမ်များများ စကားပြောခွင့်ရရေး                   | ၇၁ |
| (င) သင်တန်းတွင်း အနေအထား                               | ၇၂ |
| တစ်ကိုယ်တော်သင်တန်းမှ လုပ်ငန်းကြီးအဖြစ်သို့            | ၇၃ |
| သက်ကြီးပညာသင်များနှင့် စိတ်ဓာတ်                        | ၇၆ |
| ဟိုတယ်ခန်းမများမှာ ကျင်းပသည့် ကြော်ငြာပွဲများ          | ၈၀ |
| ထက်သန်စိတ်၏ စွမ်းအား                                   | ၈၅ |

|                                                                |     |
|----------------------------------------------------------------|-----|
| <b>အခန်း(၅) လုပ်ငန်းဘဝ တိုးတက်ရေးနှင့် ဦးဆောင်မှုအရည်အသွေး</b> | ၉၁  |
| ဦးဆောင်မှုအရည်အသွေး လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ရေး                      | ၉၅  |
| မန်နေဂျာချုပ် ချားလ်(စ) ရွပ်                                   | ၉၈  |
| ဦးဆောင်မှုအဆင့်သုံးဆင့်                                        | ၁၀၀ |
| တစ်ဖက်သား၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်ကို                           |     |
| ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း                                  | ၁၀၆ |

|                                                     |     |
|-----------------------------------------------------|-----|
| <b>အခန်း(၆) အဟောအပြောမှသည် ဘဝအောင်မြင်ရေးဆီသို့</b> | ၁၁၁ |
| ကိုယ်ပိုင်မူဟန် ရှိပါစေ                             | ၁၁၃ |
| စကားပြောဟောမှုဆိုင်ရာ ကာနက်ဂျီမူဝါဒများ             | ၁၁၅ |
| စကားပြောဟောခြင်းမှ ဘဝအောင်မြင်ရေးသို့               | ၁၁၉ |

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| <b>အခန်း(၇) အမေရိကမှာသာမက ကမ္ဘာသို့ပါ</b>         | ၁၂၇ |
| သူ၏ မိတ်ဆွေများ                                   | ၁၃၃ |
| ဟိုးမားစရိုင်း                                    | ၁၃၃ |
| ဖရန်ဘက်တဂါ                                        | ၁၃၅ |
| လိုဝယ် သောမတ်(စ)                                  | ၁၃၆ |
| ကမ္ဘာစစ်နှင့် စစ်၏ ဂယက်                           | ၁၄၀ |
| သောမတ်(စ) နှင့်အတူ လန်ဒန်မှာ                      | ၁၄၂ |
| နယ်လှည့်ပြပွဲ                                     | ၁၄၄ |
| အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်ရေးနှင့် မအောင်မြင်သော ဝတ္ထု | ၁၄၇ |
| မိမိ၏ စွမ်းဆောင်အောင်မြင်မှုအပေါ် ဂုဏ်ယူတတ်ခြင်း  | ၁၅၄ |
| အောင်မြင်သော သင်တန်း                              | ၁၅၆ |

|                                                     |     |
|-----------------------------------------------------|-----|
| <b>အခန်း(၈) မိတ္တူဗလီဇီကာ</b>                       | ၁၅၇ |
| စီးပွားပျက်ကွပ်အတွင်းမှ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ               | ၁၅၉ |
| ထုတ်ဝေသူ လီယွန်ရှင်(မ) ကင်                          | ၁၆၂ |
| စာအုပ်ထွက်ပြီ                                       | ၁၆၇ |
| အရောင်းရဆုံး စာအုပ်                                 | ၁၇၀ |
| လူအများကို ဘာကြောင့် လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သလဲ          | ၁၇၂ |
| စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်သည့် စာအုပ်                      | ၁၇၆ |
| ဝေဖန်မှုများ                                        | ၁၇၈ |
| အပြုသဘောမှတ်ချက်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခြင်း | ၁၈၁ |
| အလုပ်စာအုပ်                                         | ၁၈၄ |

|                                                  |     |
|--------------------------------------------------|-----|
| <b>အခန်း(၉) မီးရှူးတိုင်ကို လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း</b> | ၁၈၇ |
| ဒေါ်ရော်သီ ကာနက်ဂျီ                              | ၁၉၂ |
| ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အင် အဆိုဆီယိတ်(စ) ကုမ္ပဏီ          | ၁၉၃ |
| သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး                           | ၁၉၄ |
| သမီး ကာနက်ဂျီ                                    | ၁၉၇ |
| ဘဝနိဂုံး                                         | ၁၉၈ |
| သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်                             | ၂၀၀ |





### အမှာစကား

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကား မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလွန် လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ 'မိတ္တဗလဋီကာ' (ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု ဘာသာပြန်) နှင့် 'သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး' (ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်) တို့ကို ဖတ်ဖူးသူ များလှပါသည်။

သို့သော် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းကိုကား သိကျွမ်းသူ အလွန် နည်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် ပတ်သက်၍ မိတ္တဗလနှင့် သောကကင်းဝေးတို့တွင် ပါဝင်သလောက်သာ မှတ်သားထားဖူးခဲ့ပါသည်။

\* \* \*

ယခုစာအုပ်မှာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအကြောင်းကို သူ့သင်တန်းဆင်း တပည့်နှစ်ဦးတို့ ပူးတွဲလေ့လာပြုစုထားသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝသည် သူ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် နှစ်မြှုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် သူ၏ 'ထိရောက်စွာ စကားပြောဆိုရေးနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ကာနက်ဂျီ သိပ္ပံကျောင်း' နှင့် ခွဲခြားမရအောင် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိပြုစုသူတို့ကလည်း စာအုပ်တစ်လျှောက်လုံးမှာပင် ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝဖြစ်ရပ်များနှင့် ယင်းဘဝအတွေ့အသိများကို၊ သူ့သင်တန်းတွင် ထင်ဟပ်သုံးစွဲခဲ့ပုံအကြောင်းနှင့် ယှဉ်တွဲသုံးသပ် ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။



စာဖတ်သူအနေနှင့်၊ မစ်ရှင်ရီ တောကျေးလက်တွင် မွေးဖွားသည့် ဆင်းရဲသား လယ်သမားလေးဘဝမှ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားကာ ကမ္ဘာပေါ်၌ သမ္မာကျမ်းစာ ပြီးလျှင် စောင်ရေအများဆုံး ရောင်းချရသည့် ‘မိတ္တဗလဒီကာ’ ကျမ်းကို ပြုစုနိုင်သော စာရေးဆရာ၊ လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို တိုးတက်ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့် အပြောအဟောနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသင်တန်းကြီး တည်ထောင်သူ အကြီးအကဲ စသည့်အဆင့်များအထိ ရောက်အောင် ထင်ရှား အောင်မြင်ခဲ့သော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ခြေရာကောက်ရင်း၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည့် နာမည်ကျော် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းအကြောင်းကိုပါ သင်တန်းခန်းမသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ကြည့်ရှုရသလောက်နီးပါး နေ့စုံလင်စွာ ဖတ်ရှုမှတ်သားခွင့် ရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ စာရေးသူအနေနှင့် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်အများစုအတွက် ဖတ်ရှုရ အဆင်ပြေစေရန် ရည်ရွယ်၍ အချို့အစိတ်အပိုင်းများကို တည်းဖြတ်ခြင်း၊ အချို့နေရာများတွင် ရှင်းလင်း ဖြည့်စွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း အသိပေးလိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှု၍ စာဖတ်သူ၌ မိမိဘဝကို ယခုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် မွမ်းမံတည်ဆောက်လိုသော စိတ်ဓာတ်နှင့် အသိအမြင်များ တိုးပွားကာ၊ ယင်းအတိုင်း ထိရောက်အောင်မြင်စွာ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်းအပ်ပါသည်။

အခန်း



လူရာဝင်ချင်လှသည့်  
တောကျေးလက်ဖွား  
သူဆင်းရဲသားကလေး



**အခန်း (၁)**  
**လူရာဝင်ချင်လှသည့်**  
**တောကျေးလက်ဖွား သူဆင်းရဲသားကလေး**

တောကျေးလက်က မထင်မရှား လယ်သမားသားကလေး။

လူက ပိန်ညော်ညော်၊ အသားအရေက ဖြူရော်ရော်။

ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီက တိုကျပ်ကျပ် စုတ်ပြတ်ပြတ်။

ရုပ်ရည်နှင့် ကျောထောက်နောက်ခံ အနေအထားအရတော့ ဒေးလ် ကာနက်ဂျီက သူ့ကျောင်းမှာ အလွယ်တကူ ထင်ရှားတွင်ကျယ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

သူတက်နေသည့်ကျောင်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မစ်ရှီဂန်ပြည်နယ်၊ ဝါရင်းစတတ်မြို့ရှိ ဆရာအတတ်သင် ကောလိပ်ကျောင်း။ သူတို့ကျောင်းမှာ အဓိက ထင်ရှားကြသူတွေက ကျားကျားလျားလျား အားကစားသမားတွေ။ သူက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း နံပိန်။

သူ့အတွက် လူရာဝင်စရာ နည်းလမ်းကို ရှာကြည့်သည့်အခါ၌မူ တစ်ခါ တုန်းက သူ နားထောင်ခဲ့ဖူးသည့် အဟောအပြောကောင်းသမားတစ်ယောက်ကို သူ သွားသတိရသည်။ ပရိသတ် အထူးနှစ်သက်လေးစားသွားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်။

ငါလည်း စကားပြောကောင်းသူတစ်ဦးအဖြစ် လူအများကြား လွှမ်းမိုး တွင်ကျယ်လာနိုင်သည်ဟု ကာနက်ဂျီ တွေးမိသည်။

ကံအားလျော်စွာ သူတို့ကျောင်းကလည်း အဟောအပြောကို စိတ်ဝင်

လှသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

တစား အားပေးချီးမြှောက်သည့်ကျောင်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ကျောင်းမှာ စကားရည် လှပွဲ၊ ဟောပြောစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲ၊ သမိုင်းဝင် ဟောပြောချက်များ ရွတ်ဆိုပွဲ စသည့် နှုတ်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲမျိုးစုံတွေ မှန်မှန်ကျင်းပပေးလေ့ရှိသည်။ သည်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရသူများကို အများ လေးစားကြသည်။ ကျောင်း၏ ဉာဏဗလ ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် သဘောထားကြသည်။

ပြီး သူတို့ကောလိပ်မှာ နှုတ်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည့်အခါများတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာမက မြို့ပေါ်ရှိ ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များပါ စိတ်ဝင်စားစွာ တက်ရောက်နားထောင်လေ့ရှိကြရာ နှုတ်စွမ်းရည် ထူးချွန်သူများမှာ ကျောင်းတွင်သာမက မြို့ထဲ၌ပါ ထင်ရှားသူများ ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။

အပြောကိစ္စ ကာနက်ဂျီ စိတ်ဝင်စားချိန်မှာ သူ့မိခင်ကလည်း သားကို အားပေးသည်။

ကာနက်ဂျီက တနင်္ဂနွေဘာသာရေးသင်တန်းမှာ မကြာခဏ တရားထွက် ဟောဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကလည်း ကျောင်းပြဇာတ် ထဲမှာ ဝင်ရောက်သရုပ်ဆောင်ဖူးသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အခြားသူ အတော်များများထက်တော့ ပို၍ အာပေါင် အာရင်းသန်သန် စကားပြောနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။

သို့နှင့် စကားပြောသမားကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် အများကြားမှာ ဝင်ဆံ့တွင်ကျယ်လာအောင် ကြိုးစားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဝါရင်းစတတ် ဆရာအတတ်သင် ကောလိပ်မှာ စကားပြော ချန်ပီယံ တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုသည်က သိပ်လွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်လိုသူသည် ဦးစွာပထမ စကားပြောအသင်း တစ်ခုခုမှာ အသင်းသား အဖြစ် ဝင်ရောက်ရသည်။ ပြီး အသင်းတွင်း ပြိုင်ပွဲများမှာ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားရသည်။ အသင်းလက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပြီးမှသာ ကျောင်းလုံးကျွတ် ကျင်းပသည့် အသင်းလိုက်ပြိုင်ပွဲကြီးတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရသည်။ သည်ပွဲမှာ နိုင်တော့မှသာ ဆရာအတတ်သင် ကောလိပ်၏ စကားပြော ချန်ပီယံဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးရရှိနိုင်မည်။

ပြိုင်ပွဲပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ကာနက်ဂျီ ဆက်တိုက်ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်သည်။ သို့သော် တစ်ပွဲမျှ အနိုင်မရခဲ့။

ရှုံးပွဲတွေချည်း တောက်လျှောက်ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ သူ နာလန့်မထူချင်တော့။ ငါ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဟု တွေးကာ သူ အကြီးအကျယ် စိတ်



ဓာတ်ကျသည်။ ကျမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျချင်စရာ၊ တစ်ဖက်မှာ သူတို့မိသားစု ဘဝက အားတက်စရာမရှိ။ သူငယ်စဉ်ကစ၍ သူ့အဖေနှင့်အမေသည်ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ လယ်ယာမြေဟောင်းမှ လယ်ယာမြေသစ် သို့ ပြောင်းလဲသော်လည်း မွဲတေသော ဘဝအခြေအနေက မပြောင်း၊ ၎င်း အတိုင်းပဲ ရှိခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင်အနေနှင့်ကော။

အတန်းထဲမှာ သူသည် လူကဲ့ရဲ့စရာ၊ အထင်အမြင်သေးစရာ သတ္တဝါ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟူ၍ပဲ သူ့အမြဲစွဲမှတ်ခံစားနေမိသည်။ အဝတ်အစားစုတ် ချာတာ သူ့အသွင်အပြင် မသားနားတာတွေကို ခေါင်းထဲက ဖျောက်မရသဖြင့် ကျောင်းစာကို ကောင်းစွာအာရုံမဝင်နိုင်။ သူ့ကိုလူရာမသွင်းကြတာ၊ မိန်းကလေး များက မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ကြတာတွေ တွေးပြီး သူ့သိမ်ငယ်နေသည်။ သူ နှင့် ကျောင်းအကြား၊ သူနှင့် အခြားကျောင်းသူကျောင်းသားများအကြားမှာ ကျောင်းနှင့်အိမ် ကွာလှမ်းသည့် ခရီးတာ သုံးမိုင်အပြင် ဆင်းရဲမှု တံတိုင်းကြီး တစ်ခုပါ ခြားနေသည်။

ဝါရင်းစဘတ်ကောလိပ်ကျောင်းမှာ တစ်နည်းနည်းအသိအမှတ်ပြုခံရ သူတစ်ဦး မဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝခရီးသည် ဖခင်၏ ခြေရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း နင်းလျှောက်ရင်း ပြီးဆုံးရတော့မည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ မစ်ရှင်နယ်သား ဆင်းရဲပင်ပန်းသော လယ်သမားတစ်ဦး၏ ဘဝ။

သူ့အတွက် ထွက်ပေါက်ပိတ်နေပြီ၊ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေပြီ၊ သည် လောကမှာ ဆက်နေစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ဟု သူ့တွေးသည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ အဆုံးစီရင်ပစ်ရန် ကြံစည်မိသည်အထိပင် သူ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခဲ့ သည်။

သို့သော် အဲသည်တုန်းက အကြောင်းကို နောက် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် လောက် ကြာပြီးသည့်အချိန်၊ သူ့အောင်မြင်ကျော်ကြားနေချိန် ပရိသတ်တစ်စု ရှေ့မှာ ပြန်ပြောင်းပြောပြသည့်အခါမှာတော့ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သူ့ဟန် အတိုင်း အသောကလေးနှင့်။

‘ကျုပ်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်၊ ဆွဲမယ့်လူရှိတာ သေချာတော့မှ အတင်း အဆိပ်ပုလင်း ဖွင့်ပြီး သောက်မယ်တကဲကဲ လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ကို သတ်သေဖို့ အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့တာ’

မှန်သည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ အရေးရှိမ့်မှုဒဏ်၊ ရှေ့ရေး တွေးမရမှုဒဏ်ကို သူ ခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့။ အချိန်အတော် ကြီးကြာအောင် တစ်ကိုယ်တည်း အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုံဝေဖန်ပြီးသည့်နောက် တွင်မှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု သူ ချဖြစ်ခဲ့သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေအားလုံး ဘေးဖယ်၊ ငါ ဒီပြိုင်ပွဲတစ်ခုခုမှာ ဗိုလ်စွဲတဲ့ အထိ နောက်မဆုတ်တမ်း ကြိုးစားမယ်’ဟူ၍။

ထို့နောက်တွင် ညစဉ် စာကျက်ချိန်၌ ကျောင်းသင်ခန်းစာများသာမက အေဗရာဟမ် လင်ကွန်း၏ ကျော်ကြားသော မိန့်ခွန်းများ၊ ရစ်ချတ် ဟာဒင် ဒေးဗစ်(စ)၏ ပြောင်မြောက်လှပသော အရေးအသား အသုံးအနှုန်းများကိုပါ လေ့လာကျက်မှတ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုနောက် နေ့စဉ် ကျောင်းသွားကျောင်း ပြန်လမ်း၌ ညဘက်က ကျက်မှတ်ခဲ့သမျှ မိန့်ခွန်းစာသားများကို ရွတ်ဆိုဟော ပြော၍ သွားလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသည့်အခါ၌မူ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ကျောင်း လုံးကျွတ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဒေးဗစ်(စ)၏ ‘ဇာပါတာမှ အဟောအပြောသမားလေး’ နှင့် လင်ကွန်း၏ ‘ဂက်တီစဘတ်မိန့်ခွန်း’ တို့ကို သံနေသံထားကျကျ ရွတ်ဆို ဟောပြောကာ သမိုင်းဝင်ဟောပြောချက်များ ရွတ်ဆိုပွဲ၌ ဗိုလ်စွဲခဲ့လေသည်။ သည်ဆုကား သူတို့ကောလိပ်ကျောင်း၏ သမိုင်းတစ်လျှောက် နှစ်စဉ် နှစ်ဆက် မိန်းကလေးများချည်း ရရှိခဲ့သော ဆုဖြစ်၍ ယခုနှစ်တွင်မှ ယောက်ျားလေးများ ကိုယ်စား သူက ပထမဆုံး ထိုးဖောက်ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အောင်ပွဲကား သည်မျှနှင့် မပြီးသေး။ စကားရည်လှပွဲတွင်လည်း သူ့ အနိုင်ရသေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျောင်းသားလောက၌ ထူးချွန်ထင်ရှားသူ တစ်ဦး အဖြစ်သို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ကျောင်းသားတွေ ခေါ်လာပြောလာ အရေးတယူ ဆက်ဆံလာကြရုံမက သူ့ထံ စကားအဟောအပြောသင်ယူရန် တပည့်ခံသူတွေပါ ရှိလာသည်။ သည် အထဲမှာ ယောက်ျားလေးများသာမက မိန်းကလေးတချို့လည်း ပါလာသည်။

နှုတ်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရခဲ့ခြင်းကြောင့် ကာနက်ဂျီ၏ လူမှုဆက်ဆံ ရေး ဘဝမှာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူသည် အပယ်ခံ အထီးကျန် ဘဝမှနေ၍ ကျောင်း၌ ထင်ရှားတွင်ကျယ်သူတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ သည်။ သူ့ကို ဆရာတင်လာ အားကိုးလာ ခေါင်းဆောင်အရာပေးလာကြသည်။



ကောလိပ်နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ကျောင်းလုံးကျွတ် နှုတ်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲ၌ သူ့အပြတ်အသတ် အောင်ပွဲခံခဲ့ပြန်သည်။ စကားရည်လွှဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုရသည်။ ဟောပြောစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲတွင် သူ သင်ကြားပေးထားသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ဆုရပြီး၊ သမိုင်းဝင် ဟောပြောချက်များ ရွတ်ဆိုပွဲတွင်လည်း သူ့တပည့်မလေးတစ်ယောက်ပင် ဗိုလ်စွဲခဲ့သည်။

စောစောပိုင်းကာလ ကျောင်းမှာ သူ့သင်ပုန်းရှေ့ စာထွက်ရေးချိန် သူ့အင်္ကျီဘောင်းဘီက ဖာရာထေးရာတွေကို ကြည့်ကာ ကောင်လေးတွေ ဟားကြတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းတက်ချိန် သူ စီးလာတတ်သည့် အမိုးမပါသော ဘပ်ဂီမြင်းလှည်းမှာ လမ်းကြိုစီးရန် သူဖိတ်ခေါ်သည့်အခါ ကောင်မလေးတွေ ငြင်းဆန်ကြတာ၊ အဲသည်ဟာတွေအတွက် သူ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခဲ့ရတာတွေကို ယခုတော့ ဖယ်ခွာချနိုင်ခဲ့ပြီ။

စကားပြောကောင်းသူတစ်ဦးအဖြစ် ယောက်ျားလေးများရော မိန်းကလေးများကြားမှာပါ သူ ရေပန်းစားခဲ့သည်။ သူက အရည်အချင်းတစ်ခုနှင့် လူ။

‘ကောလိပ်ကျောင်းက ထွက်လာတဲ့အချိန် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် သူများတကာထက် နည်းနည်းပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မယ့်အရာဆိုလို့ လူတွေကို စကားထိထိရောက်ရောက် ပြောတတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ သွားတွေ့ရတယ်’ ဟူ၍ ကာနက်ဂျီက ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် သည်အရည်အချင်း အစွမ်းသတ္တိ တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် သူက မစ်ဇူရီ တောကျေးလက်ရှိ ဆင်းရဲသား လယ်သမားလေးတစ်ယောက်ဘဝမှ နေ၍ ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပင် အဆုံးစီရင်တော့မလောက် ယုံကြည်ချက်စွမ်းအား နည်းပါးခဲ့သူ ဘဝမှ ကမ္ဘာလူသားသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို အကောင်းဘက် အပြုဘက်သို့ မြှင့်တင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သော စွမ်းအားရှင်တစ်ဦးအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

သူမိသားစု

ကာနက်ဂျီကို မစ်ဇူရီပြည်နယ် အနောက်မြောက်ပိုင်း ဟာမိုနီချာချီမြို့ကလေးတွင် ၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့၌ မွေးသည်။

ဟာမိုနီချာချီက မည်ကာမတွဲ မြို့ကလေး။ ခရီးလမ်းဆုံ အိမ်ခြေစုစုနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုသာ ရှိသည်။

ကာနက်ဂျီတို့အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်၊ အိမ်ဘေးတစ်ဖက်နှင့် နောက်ဖေးဘက်မှာ အဆောင်ငယ်တစ်ခုစီ ရှိသည်။ သို့သော် သည်အိမ်မှာ ကြာရှည်မနေ။ ကာနက်ဂျီ ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက် သူ့မိဘတွေက မကြာခဏ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ ကာနက်ဂျီ ငါးနှစ်သားမှာ ဟာမိုနီချာချီမှ ဘက်ဒီဆင်သို့ ပြောင်းသည်။ သည်နောက်တစ်ဖန် ဟာမိုနီချာချီနှင့် တစ်မိုင်လောက်သာ ဝေးသည့် အီရာမူးရ်သို့ ပြန်ပြောင်းကြသည်။ သည်နောက်မှတစ်ဖန် ကင်းဆတ်စီတီးမြို့နှင့် မိုင်ငါးဆယ်လောက်အကွာမှာရှိသည့် ဝါရင်းစဘတ်သို့ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ပြောင်းရွှေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အချိန်မှာ ကာနက်ဂျီအသက်က ဆယ်ခြောက်နှစ်။

ဝါရင်းစဘတ်ရှိ သူတို့ယာမြေက မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာမှာရှိသည်။ ဆရာအတတ်သင် ကောလိပ်က မြို့ပေါ်မှာ။ မစ်ဇူရီပြည်နယ်တွင်းရှိ ကျောင်းဆရာလောင်းလျာများအတွက် ဖွင့်လှစ်ပေးထားသည့် ကောလိပ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းလခ မပေးရ။ အဆောင်ကြေးသာ ပေးကြရသည်။

ကာနက်ဂျီမိဘများမှာ သားကလေးကို ကောလိပ်ကျောင်းသို့လည်း ပို့ချင်သည်။ အဆောင်နေစရိတ်လည်း မတတ်နိုင်သဖြင့် အိမ်မှာစားပြီး ကျောင်းတက်နိုင်ရန် ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် နီးရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီမှာ သားချင်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကလစ်ဖ်တန် ကာနက်ဂျီ။

သူ့အစ်ကို ကလစ်ဖ်တန်အကြောင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သိပ်ပြောလေ့မရှိ။ အိမ်မှာ အတူနေ ကျောင်းလည်း အတူသွားခဲ့ရသော်လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သံယောဇဉ် မရှိလှ။

ကြီးပြင်းလာသည့်အချိန် တွေ့မြင်သိကျွမ်းသူတို့အဆိုအရ ကလစ်ဖ်တန်က လက်ကြောမတင်းသူ ဘာအလုပ်မှ စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရည်မှန်းချက် ကြီးမားကာ အမြဲလှုပ်ရှားသူကလက်နေတတ်သည့် ဒေးလ်နှင့်တော့ သူက ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပိုင်းကာလ တိုင်းပြည်မှာ ဒေးလ်ကျော်ကြားနေချိန် ကလစ်ဖ်တန်က မရေမရာအဝမှာပဲ ရှိခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းဖို့ မကြိုးစား၊ ကြီးရင့်အိုမင်းပြီဖြစ်သော မိဘများထံမှာ အရှက်အကြောက် ကင်းစွာ မှီကိုကပ်ရပ်စားနေသည့် အစ်ကို

ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ကာနက်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ  
ဒေါသထွက်ရသည်။

သူ့ကို ကယ်တင်ဖို့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြောင်း  
လဲဖို့ သူကြိုးစားသည်။ ဘယ်လိုမှမအောင်မြင်ခဲ့။

**မြစ်ကမ်းနံဘေးက ဘေးဒုက္ခသည်များ**

ကာနက်ကို ငယ်စဉ်ဘဝက ဆင်းရဲလှသည်။ မစ်ဇူရီဒေသက လယ်သမားများ  
ထုံးစံအတိုင်း သူတို့မိသားစု စိုက်ပျိုးရေးသာမက မွေးမြူရေးလေးပါ တွဲလုပ်  
ကြသည်။ နို့စားနွားမွေးသည်။ အသားစားနွားမွေးသည်။ ဝက်လည်းမွေးသည်။

အဓိကစိုက်ပျိုးသည့် သီးနှံကတော့ ဂျုံနှင့် ပြောင်း။

အချိန်တန်လျှင် သူတို့ယာမြေထဲမှာ ဂျုံတွေ ပြောင်းတွေ တဝေဝေ။ သို့  
သော် သူတို့မချမ်းသာ။ ဝလင်အောင်ပင် မစားရ။

ပြဿနာက '၁၀၂' မြစ် ဖြစ်သည်။

သည်မြစ်ရေကြောင့် သူတို့ ကောက်နှံစပါး စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ သည်ရေ  
နှင့် အတူပါလာသော နန်းမြေကြောင့် ကောက်နှံစပါးတွေ မြေဆီသြဇာဝကာ  
ကြီးထွားဝေဆာသည်။ သို့သော် သည်မြစ်က စိတ်မမှန်။ စပါးကောက်နှံတွေ  
မှည့်ဝင်းခါနီး ရိတ်သိမ်းရခါနီး အချိန်မျိုးလောက်မှာမှ ထပြီး ရေလျှံတတ်သည်။  
လယ်ယာမြေတစ်ခုလုံး နီညိုရောင်ရေတွေ လွှမ်းသွားပြီးသည့်နောက်တွင် စိုက်ပျိုး  
ပင်တွေအားလုံး ပျက်စီးကာ သူတို့နေရာတွင် နောက်တစ်နှစ်စာ မြေသြဇာဓာတ်  
တွေ ပါသည့် နန်းမြေများသာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တတ်သည်။

သည်နေရာမှာ ကာနက်ကို ခုနစ်နှစ်မျှ နေဖူးခဲ့သည်။ ခုနစ်နှစ်အနက် ခြောက်  
နှစ်တွင် မြစ်ရေလျှံ၍ စိုက်ခင်းတွေ ပျက်စီးခဲ့သည်။ ပျက်စီးပုံက တစ်ဆင်တည်း  
တစ်ထပ်တည်း။

လယ်ကွင်းပြင်မှာ ဂျုံပင်တွေ ယိမ်းနွဲ့နေပြီ။ ရိတ်သိမ်းချိန်တော့မတန်သေး။  
သည်အချိန်မှာမိုးက ရွာလာသည်။ မိုးနှင့်အတူ မြစ်ရေက တအိအိတိုးလာသည်။  
သူတို့အိမ်အနီးရှိ ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ကာ ကာနက်ကိုမြစ်ဘက်ဆီ  
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်၊ ယခင်နှစ်များက ပျက်စီးခဲ့တာတွေ  
ကို မြင်ယောင်ကာ အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့ဖြင့် သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားတုန်ခါ  
နေသည်။ ရေမတိုးပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေသည့်ကြားကပင် မြစ်ရေသည် မိစ္ဆာ

တန်ခိုးသတ္တိတွေ ရရှိထားသည့် ဧရာမသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ပမာ ကြီးထွား  
သထက် ကြီးထွားလာသည်။ ကမ်းပါးထက်သို့ လျှံတက်လာသည်။ အနိမ့်ပိုင်း  
လယ်ကွင်းများဆီသို့ အစတွင် တဖြည်းဖြည်း နောက်တော့ ဒလဟော သွန်ဖြာ  
စီးဆင်းကျလာလေသည်။ ကောက်နှံ ယိမ်းနွဲ့နေသော ဂျုံပင်တွေ၊ ဖွံ့ထွားပြီးခိုင်  
သော ပြောင်းပင်ကြီးတွေသည် ရေစီး၏ ဒဏ်ကြောင့် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ကာ မြစ်  
ခြေတွေ လန်ပြီး ပြိုလဲကြလေသည်။

ရေတွေ ပြန်ဆုတ်သွားပြီးသည့်နောက်တွင်ကား မီးလောင်မြေမှာ ပစ္စည်း  
အကြွင်းအကျန်လေးများကို မျက်ရည်စက်လက် ထိုးဆွကာ ရှာဖွေကြသည့်  
နှယ် သူတို့သားအဖတွေ ရွံ့နွမ်းသော လယ်ကွင်းပြင်ထဲ ဆင်းကာ ထူ၍မတ်၍  
ရသမျှအပင်ကို ထူကြ မတ်ကြဖြင့် ရသမျှ အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရ  
သည်။

သို့သော် အဖတ်က များများဆယ်၍ မရ။ ထို့ကြောင့် ကြွေးတင်သည်။  
ငတ်မွတ်သည်။ အဝတ်အစားသစ် ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားမရနိုင်သဖြင့် အဟောင်း  
အမြင်းကိုပင် ပြုပြင်ဖာထေးပြီး ဝတ်ကြရသည်။

ကာနက်ကို၏ မိခင်သည် အလွန်ခံနိုင်ရည်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်  
ဖြစ်သည်။ အခက်အခဲတွေ မည်မျှကြုံနေရပါစေ၊ သူက မျက်နှာမပျက်။ ဓမ္မတေး  
တွေ သီဆိုရင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ အကွက်စေ့စေ့ လုပ်မြဲလုပ်လျက်ရှိနေတတ်သည်။  
ဖခင် ဂျိမ်းစ်ကာနက်ကိုကတော့ လောကဓံကို အံတင်းခံရလွန်းသဖြင့် အမြဲတင်း  
မာ သုန်မှုန်၍ နေတတ်သည်။

သူက အလုပ်ကြိုးစားသလောက် ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး နည်းလှသူတစ်  
ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်တွင် သူတို့တစ်တွေ နှစ်စဉ်ကြုံတွေ့နေကျ ရေလွှမ်း  
မိုးခြင်း ဘေးနှင့် ကင်းဝေးကြသဖြင့် ပြောင်းတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်သည်။  
သည်အခါ သူက အသားစား နွားပေါက်တွေ ဝယ်ပြီး ပြောင်းကျွေး၍ မွေးသည်။  
ပြောင်းစား၍ ဝမ်းလာသော နွားတွေကို ထုတ်ရောင်းသည့်အခါမှာတော့ သူတို့  
တစ်တွေ မောသွားကြရပြန်သည်။

သူတို့နယ်က အခြားလယ်သမားတွေလည်း ရေဘေးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်  
၍ အလှူပယ် ရရှိလာသော သီးနှံများဖြင့် မွေးမြူရေးလုပ်ခဲ့ကြရာ တစ်နှယ်လုံး  
နွားတွေ ပေါချင်တိုင်း ပေါနေခဲ့သည်။ နွားရောင်းမည့်သူတွေ များလွန်းနေသည့်  
အခါ နွားဈေးက ဒလဟောထိုးကျသွားလေသည်။



ကာနက်ဂျီတို့မိသားစုမှာ စိုက်ပျိုးရေးရော မွေးမြူရေးပါ အောင်မြင်လှသည့် ထိုနှစ်တွင်ပင် တစ်နှစ်လုံးပင်ပန်းခံခဲ့သမျှအတွက် အသားတင် ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၃၀ မျှသာ ရရှိခဲ့ပေသည်။

ကာနက်ဂျီအဖေက အလွယ်တကူ အလျှော့ပေးတတ်သူမျိုးတော့ လုံးဝ မဟုတ်။ စိုက်ပျိုးရေး အဆင်မပြေ၊ နွားမွေးမြူရေးက အကျိုးမပေးသည့်အခါ လားတွေ သားစပ်မွေးသောအလုပ်ကို စမ်းလုပ်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စမှာလည်း အဆင်မပြေ။ လားတစ်ကောင် အရွယ်ရောက်အောင် သုံးနှစ် သုံးမိုး မွေးပြီး အလုပ်ခိုင်း၍ ရပြီဆိုသည့်အချိန် လားများများ သုံးသည့်တင်နက်ဆီ ပြည်နယ်ဘက်သို့ တင်၍ ရောင်းသည့်အခါ၌ တွက်ခြေမကိုက်တော့။

သူတို့သားအဖတွေ ဝက်မွေးမြူရေး လုပ်ကြသေးသည်။ သူတို့ဝက်တွေ ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုတံဆိပ်များလည်း ရကြသည်။ သို့သော် ဘဏ္ဍာတခြား၊ စီးပွား ဖြစ်မဖြစ်က တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်နေသည်။ ဝက်ဝမ်းကျရောက်၊ ပဲပြီဆိုလျှင် စောစောက လှနေ ဝနေသည့် ဝက်တွေ နေ့ချင်းညချင်း သေကြေပျက်စီးရပြန်လေသည်။

‘ဝက်တွေ ဝမ်းရောဂါနဲ့သေပြီဆိုရင် ရောဂါ မကူးစက်အောင်လို့ အသေ ကောင်တွေကို မီးရှို့ပစ်ရတယ်။ ဝက်မီးလောင်လို့ ထွက်လာတဲ့ ညှော်နံ့ကို ကျွန်တော် ဒီနေ့ထိ မေ့လို့မရသေးဘူး။ အခု မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြန်မြင်ယောင်လိုက်ရင် နှာခေါင်းထဲမှာ ညှော်နံ့ ချက်ချင်းပြန်ရတယ်’ ကာနက်ဂျီ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။

ရေလွှမ်းမိုးသော စိုက်ခင်း၊ ဈေးမရသော ဝဝဖီးဖီး နွားကြီးများ၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်ရသော ဝက်များ။

ကံကြမ္မာက သည်လိုတွေ ရက်စက်စွာ ကျီစယ်ရရုံဖြင့် အားရဟန် မတူ၊ ကြားပေါက် နှိပ်စက်တာတွေ ရှိသေးသည်။

တစ်နေ့မှာ ကာနက်ဂျီ၏ဖခင်သည် လားသားစပ်ရန်အတွက် မြည်းထီးကြီး တစ်ကောင် ဝယ်လာခဲ့သည်။ မြည်းကြီးကို ရုံထဲ သွင်းသည့်အခါ၌ သံပြုတ်နေသည့် ပျဉ်တစ်ချပ်ကို တစ်ဖက်ထိပ်က နင်းမိသည်။ ပျဉ်ချပ် ဆတ်ခနဲ မြောက်တက်လာပြီး ပျဉ်မှာ ထောင်၍ထွက်နေသော သံရှည်တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းက မြည်းရင်ဘတ်ကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ဝင်သွားသည်။ မြည်းကြီးမှာ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

သည်လိုကွဲတွေ များသော်လည်း ကာနက်ဂျီ၏ မိဘနှစ်ပါး (ဂျိမ်းစ် ကာ

နက်ဂျီနှင့် အာမန်းဒါ ကာနက်ဂျီ) တို့မှာ ရှိသည့် နဂိုမူလ စိတ်စေတနာကောင်းများက လျော့ပါးပျောက်ကွယ်မသွား။ မြိုးခြံခြံ နေရသည့်ကြားကပင် အလှူဒါနလေးများတော့ တတ်စွမ်းသမျှ သူတို့လုပ်နေကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဓိက လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်က မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်ကာလ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီတစ်ရပ် တစ်ကျေးမှနေ၍ သူ့မိဘတွေဆီ ငွေကြေးများ ပေးပို့သည့်အခါ၌လည်း သည်ငွေတွေကို သူ့မိဘတွေ မသုံးဘဲ သူတို့သနားကရုဏာသက်နေမိသည့် ကလေးတစ်မြုံနှင့် မုဆိုးမတစ်ယောက်ကိုသာ ကူညီထောက်ပံ့ကြကြောင်း ကာနက်ဂျီ သိရှိခဲ့ရသည်။

ငယ်စဉ်က စာသင်ကျောင်းမှာ

နားရွက်ကားကားနှင့်၊ မေးစေ့မှာ အချိုင့်နှင့်၊ ဝါဖျော့ဖျော့ ဆံပင်နှင့်၊ လူကောင်သေးသေး ပိန်တာရီး ကောင်ကလေး။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေးလ်ကာနက်ဂျီရုပ်က စာရေးဆရာကြီး မတ်တို့န်း၏ နာမည်ကြီး ကလေးဇာတ်ဆောင် တွမ်ဆောယားနှင့် အတော်တူသည်။ တွမ်ဆောယားလိုပဲ သူက ကျောင်းမှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။

ဆောင်းတွင်းတစ်နေ့မှာ သူက ယုန်သေတစ်ကောင်ကို ပုံးစုတ်တစ်ခုထဲ ထည့်ကာ ကျောင်းသို့ ယူလာပြီး ကျောင်းခန်းထဲ အနွေးဓာတ် ရအောင် ဖိုထားသည့် မီးလင်းဖိုကြီးပေါ် လူလစ်တုန်း အသာတင်ထားသည်။ ယုန်သေကောင်က အနံ့တွေ ထွက်လာတော့ ကျောင်းသားတွေ ရယ်ကြသည်။ ဆရာမ သိသွားပြီး လိုက်စစ်တော့ လက်သည်ပေါ်ကာ သူအပြစ်ပေး ခံရသည်။ သို့သော် အတန်းထဲမှာတော့ သူ ချက်ချင်းပဲ ထင်ပေါ်သွားသည်။

အဲသည်တုန်းက သူ တက်ရသည့်ကျောင်းက စာသင်ခန်းတစ်ခန်းတည်း ရှိသည့် ကျောင်းကလေး။ သူတို့အိမ်နှင့် တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ သူ့မှာ ဆောင်းတွင်း စီးရန်အတွက် အပေါ်စွပ် ရာဘာရူးဖိနပ်မရှိရာ ကျောင်းမှာတစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ခြေထောက်အေးစက်စက်နှင့် နေရသည်။ ဆီးနှင့်တွေ တအားကျနေသည့်ကြား၊ ဆောင်းလေအေးတွေ တဟူးဟူး တိုက်နေသည့်ကြားက ကျောင်းသို့ ခြေလျင်သွားရသည်။

သို့သော် သူတစ်ဦးတည်းတော့ မဟုတ်၊ သူ့မှာ ကျောင်းသွားဖော်တွေ

အတော်များသည်။ သာသနာယာယာ အချိန်များဆိုလျှင် တပျော်တပါးကြီး။ မော့ဒ် အိပ်နှင့် မေအိပ်ညီအစ်မ၊ သူတို့မောင်များဖြစ်ကြသည့် ဂိုင်း၊ ဖလွှဲကြီး၊ ရွှင်းနှင့် ဂလင်း။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ငယ်စဉ်က အလွန် နောက်တတ်ပြောင်တတ် ပျော်ပျော် နေတတ်၍ လူချစ်လူခင် များလှသည့် ချာတိတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းစာကို ဘယ်တော့မှ အပူတပြင်း လုပ်လေ့မရှိကြောင့် မော့ဒ်က ပြောပြသည်။

မော့ဒ်၏ ညီမ မေကတော့ ဒေးလ်၏ ငယ်ချစ်။ ဒေးလ်က မေ့ကို သူ့ပထမဆုံး ရည်းစားဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချစ်ရေ ဘာညာခေါ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက် ရွာနီးချုပ်စပ်က စမ်းချောင်းလေးနံဘေးမှာ ပျော်ပွဲစား ထွက်လေ့ရှိကြသည်။

ပျော်ပျော်နေတတ်သူလေးအဖြစ် အများမြင်ကြသော်လည်း ဒေးလ် ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင်ကတော့ သူငယ်စဉ်တုန်းက ပျော်ကြောင်း မပြော၊ စိတ်အား ငယ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများသာ ပြောတတ်သည်။

သူက တောနယ်မှာမှ တောသားကလေး။ သူတို့နှင့် သိပ်မဝေးသော နေရာမှာ ရှိသည့် မေရီဗီးလ်မြို့ကလေးက သူတို့အဖို့ မြို့ကြီးပြကြီး။ မေရီဗီးလ်မှာ ဖြစ်သည့် အသေးအဖွဲ့အဖြစ်အပျက်တွေသည် သူတို့အတွက် ဧရာမ အရေးကိစ္စတွေ။ မေရီဗီးလ်က လူတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သူ သိမ်ငယ်သည်။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်မှာ လယ်ထဲ နေရတဲ့အတွက် ရှက်တယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့အတွက်လဲ ရှက်တယ်၊ မေရီဗီးလ်က လူတွေကြောင့် ကျွန်တော်နိမ့်ကျ စိတ်တွေ ဝင်ခဲ့တယ်’ ဟူ၍ သူ ဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် မြို့သားများနှင့် ပတ်သက်၍ နိမ့်ကျစိတ်ဝင်တာက တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်သည်။ တောသားကလေး တောမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားသန်ခဲ့မှာ တော့ သေချာသည်။

သူတို့ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ဖန်သဲထူကာ မုန်တိုင်းတိုက်တာ ရေလွှမ်းမိုးတာ တွေကြောင့် ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသူတွေ အတော်များများရှိသည်။ အဲသည် ပြောင်းသွားကြသူတွေ၏ နေအိမ်အဆောက်အဦဟောင်းများသည် ကာနက်ဂျီတို့ ကလေးတွေအတွက် ဆော့ကစားစရာ နေရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ သူတို့လူစု အိမ်တစ်အိမ်ပေါ် တက်လိုက် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ စုန်ချလိုက် လုပ်နေကြသည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအလှည့်တွင် ပြတင်းပေါက်

ပေါင်ပေါ်ထိုင် ဘေးပေါင်တန်းကို ကိုင်ပြီးနောက် အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည့် အခါ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးမှာ ဝတ်ထားသည့် လက်စွပ်က သံတစ်ချောင်းထိပ်မှာ သွားငြိသည်။ လက်ကို တစ်ကိုယ်လုံး အားနှင့် ဆောင့်ဆွဲသလိုဖြစ်ကာ လက်တစ်ချောင်းလုံး စုတ်ပြတ်ထွက်သွားပြီး လူက အောက်သို့ ပစ်ကျသည်။

နာကျင်၍ အသည်းအသန် အော်နေဆဲ လက်က သွေးတွေ ဒလဟော ထွက်လာတာဖြစ်တော့ ငါသေတော့မှာပဲတွေးကာ သူ အကြီးအကျယ် လန့်သွားသေးသည်။

သို့သော် သေဖို့ဝေးစွာ ဒဏ်ရာက ကြာရှည်ပင် မခံလိုက်ရ။ ရောဂါပိုးမဝင်သဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် အနာကျက်ပြီး ကောင်းသွားခဲ့သည်။

သို့သော် လက်ညှိုးနေရာကတော့ ငုံးတိတိကလေး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရာ၊ သည်ကိစ္စက နောင် သူ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နေစဉ်တစ်လျှောက် ရှက်စရာ ရွံ့စရာ လူရှေ့သူရှေ့တွင် ရှိုးတိုးရှန့်တန်ဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော ကမ္ဘာလေး

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ငယ်စဉ်ကာလက ကျင်လည်ခဲ့ရသော ကမ္ဘာလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။

သူ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်မှာ သူ့အတွက် စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးအလုပ်က ဖခင်နှင့်အတူ တစ်လ တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်မျှ မေရီဗီးလ်သို့ သစ်တင်လှည်းနှင့် သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မေရီဗီးလ်က ဈေးကွက်လပ်မှာ မြင်းချည်တိုင်တွေ အနံ့အပြားရှိသည်။ မြင်းများကို လှည်းက ဖြုတ်၍ ချည်တိုင်မှာ ချည်ပြီးသောအခါ အဖေက သူ့အား ကြိုက်သလိုသုံးရန်ဟူ၍ ပိုက်ဆံ ဆယ်ပြား ပေးလေ့ ရှိသည်။

သူ ပို၍ မှတ်မှတ်သားသားဖြစ်မိသည့် ငယ်စဉ်ဘဝ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကမူ စိန်ဂျိုးဇက်မြို့သို့ ရထားစီးပြီး ခရီးသွားရခြင်း ဖြစ်၏။ အဲသည်တုန်းက သူ့အသက် ၁၃ နှစ်၊ မြို့က သားသတ်ရုံသို့ သူတို့ဝက်တွေ ရထားတွဲတစ်စီးစာ သွားပို့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စိန်ဂျိုးဇက်က လူဦးရေ ခြောက်သောင်းမျှရှိသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီမြင်ဖူးခဲ့သည့် အကြီးဆုံးမြို့ထက် ဆယ်ဆမက ကြီးမားသည်။ မြို့ထဲမှာ ခြောက်ထပ် အဆောက်အဦကြီးတွေ မြင်ရတော့ သူ့မှာ တအံ့တသြ။



မိုးထိတိုက်ကြီးတွေပဲဟု အောက်မေ့မိသည်။ ခေါင်းလောင်းသံတည်ညံ့နှင့်ဓာတ်ရထား ဖြတ်သွားတော့လည်း သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကြည့်နေမိသည်။

မြို့ပြဝန်းကျင်က သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်နေသလို မြို့ပြနေလူများ၊ အမေရိကန်အခြားနယ်မြေဒေသများမှ လူ့ဘဝများကလည်း သူ့အတွက် အလွန်ထူးခြားသော အရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

သူ ငယ်စဉ်တုန်းက ထူးထူးခြားခြားမှတ်သားမိသူတစ်ဦး ရှိသည်။ သူတို့အိမ်မှာ အခိုက်အတန့်မျှ ဘော်ဒါနေသွားဖူးသူ ကျောင်းဆရာ နှစ်ကိုလတ်ဆူဒါ။

အဲသည်တုန်းက သူတို့မိသားစု ဝါရင်းစဘတ်အနီးရှိ ယာမြေသို့ ရောက်နေပြီ။

ဆရာဆူဒါကို ဒေးလ်အလွန်သဘောကျသည်။ ဆူဒါမှာ ကိုယ်ပိုင် လက်နှိပ်စက် ရှိသည်။ ဂဏန်းပေါင်းစက်လည်း ရှိသည်။ ဒေးလ်အဖို့ သည်စက်တွေကို ဆရာဆူဒါထံမှာ ပထမဆုံး မြင်ရဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆူဒါက သူ့အား ကြီးကျယ် လေးနက်သော အကြောင်းအရာတွေလည်း ရှင်းလင်းပြောဆိုပြတတ်သည်။ စိတ်ပညာ (Psychology) ဆိုသော ဝေါဟာရကို ဆူဒါထံမှပင် သူ စတင်ကြားဖူးရသည်။ သည်ပညာရပ်နှင့် ဆက်စပ်ကာ အလိုလို သိမှု (intuition) အစရှိသည့် စကားလုံးကြီးများကို သူ မှတ်သားရသည်။ ဆူဒါ၏ ပညာဗဟုသုတများကို တလေးတစား မှတ်သားနာယူမည်ကြံကာရှိသေး ဆူဒါက ပြောင်းရွှေ့သွားရာ ဒေးလ်ခမျာ ဆတ်တင်နှင့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ငယ်စဉ်ကာလ ဒေးလ်ဘဝမှာ အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကတော့ သူတို့ ဝါရင်းစဘတ်မြို့ကလေးအနီးမှာ ရထားနှစ်စင်း တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ရထားတိုက်ပဟေ့ဟု ကြားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေးလ်တို့ သားအဖ အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ အမြန်ပြေးကာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူများကို ကူညီကြသည်။

အဲသည်မှာ လူတစ်ယောက်နှင့် သူ စကားလက်ဆုံကျသည်။ ဒဏ်ရာနည်းနည်းပါးပါးပဲ ရသည့် ခရီးသည်တစ်ယောက်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်က သူသည် ဖိလာဒဲလ်ဖီးယားမြို့က လာသူဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါ ဒေးလ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဖိလာဒဲလ်ဖီးယားဆိုသည်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအရှေ့ဖျားပင်ဆီလီဗေးနီးယားပြည်နယ်ထဲက မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ရာ ဒေးလ်အဖို့ရာ၌ သူတို့ မစ်ဖူရီနှင့် တစ်ကမ္ဘာစီလို ခြားနေသော ဒေသဖြစ်၏။

‘လက်စသတ်တော့ ဖိလာဒဲလ်ဖီးယားက လူလဲ ဒီပုံပါပဲလား’ ဟု တွေးကာ

ထိုစဉ်က သူတအံ့တကြီး ဖြစ်မိခဲ့ကြောင်း နောင်တွင် ဒေးလ် ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်တုန်းက သူ့ကမ္ဘာက သည်မျှပင် ကျဉ်းမြောင်းခဲ့ချေသည်။

အပေနှင့် အမေ

အဖေနှင့် အမေကို ကာနက်ဂျီ တကယ်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသည်။ သူ့အတွက် ဇွဲသတ္တိနှင့် အားမာန်ကို ပေးသည့် စံနမူနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် သူသဘောထားသည်။

အမေဖြစ်သူ အာမန်းဒါ ကာနက်ဂျီက ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော မက်သဒစ် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူမ၏သားနှစ်ယောက်ကို မွေးဆရာ သို့မဟုတ် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်စေလို၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ဝင်စေလို၏။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း လယ်ယာလုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျိမ်းစ် ကာနက်ဂျီနှင့် အိမ်ထောင်မကျမီက ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျိမ်းစ်ကတော့ အတန်းကျောင်းကို ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ နေဖူးသည်။

အာမန်းဒါက ပညာရေးရော ဘာသာရေးပါ အလေးအနက်ထားသူဖြစ်၍ ဒေးလ်ငယ်စဉ်ဘဝနှင့် အလုပ်ခွင်ထဲ ဝင်ရောက်စ ကာလတစ်လျှောက်မှာ အမေ့ဩဇာက ပို၍လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ သူမက ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း စည်းကမ်း ကလေးနား အလွန်တင်းကျပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာ အရက်မသောက်ရ၊ အရက်သေစာ မထားရ။ သူ့သားများကို အသက် ဆယ့်လေးနှစ် မပြည့်မီအထိ ကပွဲများသို့ မသွားစေရ။

တစ်ခါ၌ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအား ဖဲတစ်ထုပ်နှင့် ဆော့ကစားနေတာ အမေတွေ့သွားသည်။ အမေက သူ့လက်ထဲမှ ဖဲထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ မီးဖိုထဲတန်းပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကာနက်ဂျီ၏ဘဝမှာ တစ်သက်မေ့မရမည့် စကားကို ဆိုသည်။ ‘နှင့်အသုဘခေါင်းပေါ်ကို မြေစိုင်းခဲတွေ ကျလာတဲ့ အသံသာ ငါ နားထောင်မယ်၊ အဲဒီလို အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ညစ်ထေးပေကျပြီး လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှင်နေတာ ငါ မကြည့်နိုင်ဘူး’ ဟူ၍။

အသက်ကြီးလာသောအခါ၌ ကာနက်ဂျီ တစ်ခါတစ်ရံ ဖဲကစားမိတတ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ကစားမိတိုင်းပင် အမေစကားသံကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာကာ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရတတ်သည်ဟု ဆိုပေသည်။

ပရိသတ်ရှေ့တွင် စကားပြောဟောသည့် အတတ်ကိုလည်း မိခင်ထံမှပင် ကာနက်ဂျီ စတင်ရရှိခဲ့သည်။

သူ့မိခင် အာမန်းဒါက အဟောအပြောသမားကောင်း။ သူ့ဟောပြောချက်များက အရက်သေစာ တိုက်ဖျက်ရေးနှင့် အဓိက ပတ်သက်သည်။ ၁၈၉၀ ကျော်နှစ်များအတွင်း အမေရိကန်ပြည်တွင် အရက်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ အကြီးအကျယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ၊ ယင်းအနက် ကယ်ရီနေရှင်း အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များက အထူးသဖြင့် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားခဲ့သည်။ မူလကတည်းက အရက်မှန်းတီးသူ အာမန်းဒါမှာ ထိုကာလအတွင်း သူတို့ဒေသကလေး၏ ကယ်ရီနေရှင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူစုလူဝေးများတွင် အရက်သေစာ၏ ဆိုးကျိုးများအကြောင်း ဘာသာရေးရှုထောင့်မှနေ၍ အပြင်းအထန် ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ရခဲ့ပေသည်။

သို့သော် အာမန်းဒါက ထက်သလောက် ခင်ပွန်းသည် ဂျိမ်းစ်က စိတ်အား ပျော့သူဖြစ်သည်။ သူသည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးသမားတစ်ဦးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ဝီရိယရှိလှသူဖြစ်သည်မှန်၏။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဇနီးသည်ကို မှီခိုနေရလေ့ရှိသည်။

လယ်ယာအလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေသည့်ကြားက စိုက်ခင်းတွေ ပျက်၊ အကြွေးက ထူကာ ထွက်ပေါက်မမြင်သည့်အခါများတွင် ဂျိမ်းစ် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတတ်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် အာမန်းဒါက သူ့ကို စိတ်မချ။

ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် သူ၏ နာမည်ကျော် သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး (How to Stop Worrying and Start Living) စာအုပ်တွင် ဒေးလ်က၊

‘အိမ်နောက်ဖေးရှိ ကျိကြီးဆီသို့ အဖေ မြင်းစာကျွေးရန် နွားနို့ညစ်ရန် သွားပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာသည့်အခါမျိုးတွင် အမေ စိတ်မချဖြစ်လာကာ အဖေကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် တွဲလောင်းများ တွေ့ရလေမလားဟူသော ပူပန်စိတ်ဖြင့် စပါးကျီဆီ ပြေးပြေးကြည့်ရတတ်ကြောင်း အမေထံမှ ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားရဖူးသည်’ ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။

ဂျိမ်းစ်၏ ဘဝမှာ အထိနာဆုံးက ၁၈၉၈ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ သူ့အသက် ၄၇ နှစ်။ သည်တုန်းက သူတို့ မေရီဗီးလ်မှာပဲ ရှိသေးသည်။ အလုပ်အကိုင်က

အဆင်မပြေ၊ စိုးရိမ်သောကတွေက များနှင့် နောက်ဆုံး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ လဲသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အစာမဝင်သဖြင့် လူက တစ်နေ့တခြား ပိန်ချူးလာရာ ဆရာဝန်ကပင် နောက်ထပ် ခြောက်လထက် ပိုခံမည် မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းချက် ပေးလာသည်။ သည်ကာလအတွင်း သူ့လယ်ကို အပေါင်ခံထားသည့် ငွေရှင်သူဌေးက လယ်ကို အပေါင်ဆုံး ကြေညာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုရာ နဂိုက စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် ဂျိမ်းစ်က ကာနက်ဂျီ ခမျာ သူ့ကို နှစ်စဉ် ဒုက္ခပေးနေသည့် ၁၀၂ မြစ်ထဲ ခုန်ဆင်းသတ်သေရန်ပင် ကြံစည်မိခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကြုံခိုင်းသော ဇနီးသည်၏ ဖျောင်းဖျူမှု၊ အားပေးမြှင့်တင်မှုများ ကြောင့်သာ ကံကြမ္မာဆိုးလှသည့် ထိုနှစ်ကာလများကို သူ လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဂျိမ်းစ်က နောင်တွင် သားဖြစ်သူ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအား ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဘဝရပ်တည်ရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအနေနှင့် မိခင်၏ လွန်ကဲသော အကောင်းမြင်ဝါဒရော၊ ဖခင်၏ ကံသာအမိ ကံသာအဖ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ လက်မခံနိုင်ခဲ့ပေ။ သည်နှစ်ခုလုံးမှာပင် ချို့ယွင်းအားနည်းချက်ကိုယ်စီ ရှိနေသည်ဟု သူ မြင်ခဲ့သည်။

စင်စစ် သူက အဖေ အမေတို့ ရွေးချယ်နေထိုင်ရာ မစ်စူရီတောကျေးလက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် နေထိုင်ရန် သင့်သည့် နေရာဌာနဟု မယူဆတော့။ သူတို့နှင့် မတူ ကွဲပြားသည့် ဒေသသစ် လောကသစ်တွေကို သူ မြင်ယောင်မှန်းဆမိနေသည်။ သူ့အာရုံများထဲမှာ ကျောင်းဆရာ ဆူဒါ ပြောပြသည့် အသိပညာ အတတ်ပညာသစ်များ ထွန်းကားရာ ကမ္ဘာလောကသစ်အကြောင်းနှင့် ရထားတိုက်မှုဖြစ်စဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့် ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားမြို့သား ပြောသွားခဲ့သော အမေရိကန် အရှေ့ပိုင်းမှ မြို့ပြ လူမှုဘဝများအကြောင်းတို့ကသာ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေပေသည်။

ရှောင်ထောက်ကွာ လှုပ်ရှားမှု

ဒေးလ်အပေါ် များစွာလွှမ်းမိုးခဲ့သည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူ့အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝလောက်တုန်းက တွေ့ရဖူးသည့် ရှောင်ထောက်ကွာ တရားဟောသမားတစ်ယောက်။



ရှောင်ထောက်ကွာဟူသည်က ၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်းကာလ အမေရိကန်ပြည်တွင် ထွန်းကားခဲ့သည့် သက်ကြီးပညာရေး လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဂျွန်းဗင်းဆင့် အမည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက စတင်ခြင်း ဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ ဘာသာရေးနှင့် ပညာရေး နှစ်ထွေ ရောသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဗင်းဆင့်နှင့် သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ လူးဝစ္စမေလာတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဖြင့် ၁၈၇၃ ခုနှစ်တွင် နယူးယောက်ပြည်နယ် ရှောင်ထောက်ကွာ ရေကန်အနီးရှိ စခန်းတစ်ခုတွင် သင်တန်းတစ်ခု စတင်ဖြစ်ခဲ့ရာ ယင်းကိုအစွဲပြု၍ ဗင်းဆင့်နှင့် မေလာတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရှောင်ထောက်ကွာလှုပ်ရှားမှု၊ သူတို့၏ သင်တန်းများကို ရှောင်ထောက်ကွာသင်တန်း စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းသင်တန်းများမှာ အထူးလူကြိုက်များခဲ့ရာ ၁၈၇၈ ခုနှစ်လောက် ရောက်သည့်အခါ၌မူ အမေရိကတစ်လွှား၌ သည်သင်တန်းများကို အုတ်အော်သောင်းတင်း တက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ကျောင်းဆရာများ ဓမ္မဆရာများ ပြင်ပမှ အဟောအပြောကောင်းသူများ ရှောင်ထောက်ကွာလှုပ်ရှားမှုတွင် စုဝေးမိကြသည်။ ရှောင်ထောက်ကွာ စာပေနှင့် သိပ္ပံအဖွဲ့များ မြို့ရွာအများအပြားတွင် ဖွဲ့စည်းကာ သင်တန်း ပေးခြင်း ဟောပြောခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ဟောပြောချက်များမှာ အဓိကအားဖြင့် စာပေ၊ သိပ္ပံပညာ၊ ဘာသာရေးတို့နှင့် ပတ်သက်သည်။ ရှောင်ထောက်ကွာ တရားဟောဆရာတို့က ပညာပေးမှုနှင့် ဖျော်ဖြေမှုနှစ်ရပ်စပ် အဟောအပြော ပုံစံမျိုးဖြင့် သည်ဘာသာရပ်များကို လူထုအကြား ပြန့်ပွားအောင် ဖြန့်ချိပို့ဆောင်ကြသည်။ ရှောင်ထောက်ကွာ ဆရာအများအပြားပင် အဟောအပြောကောင်းလှသူများ ဖြစ်ရာ ပရိသတ်အဖို့မှာ စာပြော ကွက်စိပ်ပွဲများကို ပျော်ပျော်ပါးပါး နားထောင်ရင်း အသိပညာတိုးသည့် အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း ခံစားကြရသည်။ ပွဲလမ်းသဘင် ရှားပါးသော တောလက် ကျေးရွာသားများအဖို့မူ ရှောင်ထောက်ကွာက လက်လွှတ်မခံနိုင်သော ပွဲလမ်းတစ်မျိုးသဖွယ်ဖြစ်ကာ မိသားတစ်စုလုံးပင် တက်ရောက်လာလေ့ရှိကြသည်။

ရှောင်ထောက်ကွာ သင်တန်းဆရာတို့၏ အရေးကြီးသော ဦးတည်ချက်တစ်ရပ်က ပရိသတ်အား စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တောကျေးလက်မှာ ယောင်တီးယောင်န ကျင်လည်နေကြရသည့် အချို့ လူငယ်များမှာ ရှောင်ထောက်ကွာနှင့် တွေ့မှ အလန့်တကြား မျက်စိပွင့်သွားရတတ်သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအဖို့မှာလည်း သူတွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် ရှောင်ထောက်ကွာဆရာကို တစ်သက်မမေ့နိုင်ခဲ့။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝများပြားလှသလို ပရိသတ်ကို ညှို့ပူဖမ်းစားထားနိုင်လောက်သည်အထိ အပြောအဟော ကောင်းလှသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ အဲသည်နေ့က သူပြောသွားသည့် အကြောင်းအချက်တွေကို ကာနက်ဂျီကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့။ သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ထင်လင်းသွားခဲ့တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူသည်လည်း လယ်ယာကျေးလက်သားဘဝမှ လွတ်မြောက်လာနိုင်သည် ဟူသော အချက်။

ရှောင်ထောက်ကွာဆရာက တောကျေးလက်မှ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်နေရှာသည့် လယ်လုပ်သားလေးတစ်ဦး၏ ဘဝကို ပရိသတ် လွမ်းလောက်အောင် အစချီထားပြီးမှ၊

‘အဲဒီကောင်လေးဟာ ဒီကနေ့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ထင်သလဲ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့မှောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ပဲ’ ဟူ၍ ပြောချလိုက်သည်။

သူ့နေရာနှင့်သူတော့ တကယ်ပဲ ရဲရဲပြောနိုင်ပါပေသည်။ သူ့အပြောရဲသလို ပရိသတ်လည်း တကယ်ပဲ ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းကာလတွင်သာ ဒေးလ်အဖို့ ရှောင်ထောက်ကွာဆရာ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ စူးစမ်းချင် စူးစမ်းမိမည်။ ထိုစဉ်ကာလအဖို့မူ သူတို့တောလက်ကျေးရွာမှာ ရှောင်ထောက်ကွာဆရာ ဟူသည် နည်းနည်းနောနော ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ အလွန်အောင်မြင်ပေါက်မြောက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်၊ အများ လေးစားရ ကြည်ညိုရ အံ့ဩရသော ပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်ဖြစ်ရာ၊ ဒေးလ်စိတ်ထဲမှာလည်း သည်ပုဂ္ဂိုလ်စကားကြောင့် အများကြီး လှုပ်ရှားခဲ့မှာ သေချာသည်။

တကယ် ကြိုးစားအားထုတ်မည်ဆိုပါက မည်သူမဆို ဆင်းရဲသား လယ်သမားလေးဘဝမှနေ၍ ရှောင်ထောက်ကွာဆရာကြီးအဆင့်ထိ တိုးမြှင့်လာနိုင်ခွင့် ရှိပါတကားဟူသော အသိ ဒေးလ်ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲသွားခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်ကာလ စိုးရိမ်သောကများနှင့်

အောက်ကျခဲ့ရသော သူ့ဘဝ

ကလေးဘဝနှင့် လူလားမြောက်စကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် ဒေးလ်အဖို့ စိုးရိမ်သောကနှင့် မကင်းခဲ့ပေ။



ကလေးဘဝ သူ့သောကတွေကတော့ အများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဓိကက သေမှာ ကြောက်သည့်စိတ်နှင့် ပတ်သက်သည်။

သူတို့ မစ်ဇူရီလယ်တောဒေသက မိုးကြိုးလျှပ်စီးတွေ အပြင်းအထန် ထစ်ချွန်းတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဒေးလ်မှာ အခြားကလေးများနည်းတူ မိုးကြိုးလျှပ်စီးကို ကြောက်သောစိတ်တစ်ခု အမြစ်တွယ်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေ ဘာသာရေးသင်တန်းမှာကလည်း အကုသိုလ်ဒုစရိုက်အကြောင်းတွေ ငရဲပြည်အကြောင်းတွေ သင်ရကြားရသည်ဖြစ်ရာ မိုးကြိုးလျှပ်စီးက ထစ်ချွန်းပြလိုက်သည့်အခါ ကြောက်မည်ဆိုက ကြောက်စရာ။

သူ့မှာမိုးကြိုးပစ်မှာ၊ သေလျှင် ငရဲပြည်ရောက်မှာတွေ ကြောက်ရခြင်းအပြင်၊ မသေသေးဘဲ မေ့မျောနေသည်ကို သေပြီအထင်နှင့် အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခံရမှာ ကြောက်သောစိတ်တစ်ခုကလည်း မကြာခဏ ခြောက်လှန့်တတ်သေးသည်။ ဖဲသမားဖြစ်မှာထက် သူ့သေလို့ မြေကြီးထဲ မြှုပ်လိုက်ရမှာကိုတောင် ပိုလိုလားသေးတယ် ဆိုသည့် အမေ့စကားကလည်း သူ့နားထဲမှာ စွဲနေသည်။ တစ်ခါတလေ အလကားနေရင်းက ရုတ်တရက် မြေကြီးထဲ မြှုပ်နှံခံရသည့်အနေအထားကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကာ ကြောက်လန့်ပြီး မျက်ရည်များပင်လည်မိတတ်သည်။

ကျောင်းမှာတုန်းက သူ့အမြဲစိတ်ညစ်ရသည့် အခြားအနှောင့်အယှက်တစ်ခုက အနိုင်ကျင့်တတ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့ကို နာအောင်ကျင့်အောင် နှိပ်စက်သည့်အပြင်၊ မင်းနားရွက်ကို ငါ ဖဲပစ်မယ်ဟူ၍လည်း မကြာခဏ ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။ သူ့နားရွက်ကားကားကို လူတကာနောက်ပြောင်တတ်သည်ဖြစ်ရာ သည်ကောင်က နားရွက်ဖဲပစ်မည် ဆိုသည့်အခါ ဒေးလ်တကယ်ပင် ကြောက်သွားမိသည်။ နားရွက်ဖဲခံရမည့်အရေး တွေးကြောက်ကာ အိပ်မပျော်တာ၊ အိပ်ရာက လန့်နိုးတာတွေလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

လူပျိုအရွယ်လောက် ရောက်သည့်အခါ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောရမှာ ပိုးရပန်းရမှာကို သူ ရွံ့မိပြန်သည်။ ရွံ့ရသည့် အကြောင်းက အရွယ်သဘာဝနှင့် သည်လောက်မသက်ဆိုင်။ သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက နောက်ပြောင်တတ်သူ၊ လူသွက်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ့မှာ ရှက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်စရာ အကြောင်းကြီးတစ်ခုက ရှိနေသည်။

ဆင်းရဲမွဲတေသည့် ကိစ္စ။

သူလို ငမဲ့က ချစ်စကားဆိုရကောင်းလားဟု မိန်းကလေးက ဟားလွှတ်မှာ သူ့အလွန်စိုးရိမ်သည်။

ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ် တက်ရန် ဝါရင်းစဘတ် ပြောင်းကြတော့သူ့မှာ ဆင်းရဲခြင်းအတွက် အားငယ်သည့်စိတ်အစွဲက ပို၍ပင် ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ဝါရင်းစဘတ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားပေါင်း ၈၀၀ ခန့်ရှိသည့်အနက် ဘော်ဒါဆောင် မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်က မြင်းစီးပြီး ကျောင်းတက်ရသူမှာ သူ့အပါအဝင် လေးယောက်သာ ရှိရာ၊ သည်ကျောင်းရောက်မှပင် သူဆင်းရဲတာ ပိုထင်ရှားသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူများတွေက အဆောင်မှာ နေကာ ကျောင်းစာနှင့် ကျောင်းကိစ္စတွေချည်း သက်သက် အာရုံစိုက်ခွင့် ရနေချိန် သူက အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အလုပ်တာဝန် မျိုးစုံကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရသေးသည်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သူ့ကျောင်းသို့ မြင်းစီး၍ သွားသည်။ ကျောင်းတက်သည်။ ပြီးလျှင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးပြီး အိမ်ပြန်လာကာ အိမ်အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်တိုက် လုပ်ရသည်။ နွားနို့ညှစ်သည်။ ထင်းခွဲသည်။ ဝက်ခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးတော့ ညဘက် ရောက်ပြီ။ သည်အခါကျမှ ရေနံဆီမီးအိမ်လေး ထွန်းကာ စာဖတ်ရသည်။

စာဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း အိပ်ရာတန်းဝင်၍ မဖြစ်သေး။ အလုပ်က ရှိသေးသည်။ ဖခင်ဂျိမ်းစ်က မွေးမြူရေး အလွန်ဝါသနာပါသည်။ အလွန်ဂရုစိုက်ရသည့် ဂျူးရေးရာဆီ ဝက်မျိုးကောင်းတွေ သူ့ကြိုးစားပမ်းစားမွေးလေ့ရှိသည်။ သည်ဝက်တွေ မွေးသည့်အခါ ပြဿနာတစ်ခုက ဖေဖော်ဝါရီလ လမျိုးထဲမှာ ဝက်မတွေ သားပေါက်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလက အလွန် အေးသည့်လ။ အိမ်ပြင်ဘက်ဆိုလျှင် ရေခဲမှတ်အောက် ရောက်အောင် အေးသည်။ သည်အချိန်မှာ အမိဝမ်းတွင်းက ထွက်လာသည့် ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ အေးခဲပြီး သေမကုန်အောင် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။

သည်တာဝန်ကို ဒေးလ်ပဲ ယူထားရသည်။ ဝက်ကလေးတွေကို တောင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်၊ အပေါ်က ဂုန်နီအိတ်နှင့် ဖုံးပြီး မီးဖိုကြီးနောက်ဘက် နေထွေးသည့် နေရာလေးမှာ ထားပေးရသည်။ သို့သော် အဲသည်လို ထားလို့အရ နှင့် ကိစ္စက မပြီးသေး။

ညဘက် စာကျက်အပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် တောင်းကို မီးဖိုနောက်မှ

ထုတ်၊ အိမ်ပြင်ဘက် ဝက်ခြံထဲ ယူသွားပြီး ဝက်မကြီးတွေဆီမှာ နို့တိုက်ရသည်။ ဝက်ကလေးတွေ နို့ဝပြီဆိုတော့မှ ပြန်ယူလာ၊ တောင်းကို မီးဖိုနောက်ပြန်ပို့၊ ပြီးလျှင် မနက် ၃ နာရီ နှိုးစက်ပေးပြီး အိပ်ရာဝင်ရသည်။ နှိုးစက်မြည်လျှင် တစ်ကြိမ် ထ၊ တောင်းကို ထုတ်၊ ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲမှာ ဝက်တဲဆီသွား၊ စောင့်ပြီး နို့တိုက်၊ ပြီးတော့ပြန်ယူလာ၊ မီးဖိုနောက်မှာ ပြန်နေရာချ၊ ၆ နာရီနှိုးစက်ပေးပြီး ပြန်အိပ်။ ၆ နာရီထိုးတော့ ထ၊ ကျောင်းက ပေးလိုက်သည့် လက်တင်စာတွေ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ကျက်။

ဒေးလ် ပင်ပန်းလှသည်။ သို့သော် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ လူမမြင် သူမမြင် ပင်ပန်းနေတာ သူ ခံနိုင်သည်။ သူ စိတ်ဒုက္ခရောက်လှသည်က အဝတ်အစားကိစ္စ။

သူ့အဝတ်အစားများက သူ၏ ဆင်းရဲမှုပြ အမှတ်သင်္ကေတတစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေက တိုလွန်း ကျပ်လွန်းလှပြီ။ သို့သော် အသစ်မလဲနိုင်သေး။ သည်အတွက် သူရှက်သည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ အမှတ်မဲ့ရောထိုင်နေသည့်အခါ မထောင်းတာ။ အတန်းရှေ့ထွက်ပြီး သင်ပုန်းကြီးမှာ သင်္ချာပုစ္ဆာ တွက်ပြရသည့်အခါမျိုးတွင် ပုစ္ဆာကို သူမစဉ်းစားနိုင်။ ငါ့အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်တန်းလုံး ဟားနေကြမှာဟူသောအတွေးဖြင့်သာ ချွေးပြန်နေတတ်သည်။

သည်အကြောင်း မိခင်ကို ပြောပြတော့ မိခင်က အသစ်တစ်စုံ ငယ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သို့သော် သားစိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ပြောရသည်။ တကယ် လက်တွေ့၌ သူ့မိဘများ မတတ်နိုင်ခဲ့။

သူ့အတွက် ပိုအရှက်ကွဲခဲ့ရသည်က ပက်စီသာဗာကို သူနှင့် ဘပ်ဂီလည်း အတူလိုက်စီးရန် ဖိတ်ခေါ်မိစဉ်က ဖြစ်သည်။

ပက်စီက သူတို့ကောလိပ်မှာ နာမည်ရသည့် အချောအလှများထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ခင်တတ်မင်တတ်ပုံ ရသည်။ ဒေးလ်ကိုလည်း မြင်းစီးပြီး ကျောင်းသို့အလာ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့ထဲမှာတွေ့လျှင် လက်ငှေ့ယမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း သူ့အား စာတစ်ပုဒ် ရှင်းပြခိုင်းဖူးသည်။

သည်ဟာလေးတွေ အကြောင်းပြုပြီး အားမွေးကာ တစ်နေ့ စာသင်တန်းအပြီးမှာ ပက်စီနား ချဉ်းကပ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့ကျလျှင် သူနှင့် ဘပ်ဂီလည်း လိုက်စီးမလား သွားမေးမိသည်။ ပက်စီက မဆိုင်းမတွပင် ဟင့်အင်းဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

အဲသည်နေ့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သူ့အကြီးအကျယ် ခံစားလာခဲ့ရသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကြေမွမသွား။ တစ်နေ့ကျရင် သည်လိုကောင်မလေးမျိုးတွေ အစာစား ပေါင်းချင်သင်းချင် မိတ်ဖွဲ့ချင်လောက်အောင် ကြီးကျယ်အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ငါ ဖြစ်လာရမယ်ဟူ၍သာ အကြိတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ပြုမိခဲ့လေသည်။

အပြောအဟောသင်တန်းမှာ

အောင်မြင်ကျော်ကြားလာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းကာလမှာ ကာနက်ဂျီငယ်စဉ်ဘဝကို မေ့မသွား၊ မေ့၍လည်း မထား။ သူ့အမြဲသတိရတတ် ပြန်လှန်သုံးသပ်ပြောဆိုတတ်သည်။ သူက အပြောအဟောသင်တန်းမှာလည်း သင်တန်းအစပိုင်းတွင် ငယ်ငယ်တုန်းက အတွေ့အကြုံများအကြောင်း ပြန်လည်ပြောကြားသည့် အစီအစဉ်တစ်ခု ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကြုံခဲ့ရသည့် မမေ့နိုင်သော အတွေ့အကြုံတစ်ခု။

ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာ၊ ရက်ရွံ့ခဲ့ရတာ၊ အောင်မြင်ဝင်ကြားခဲ့ရတာ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရတာ၊ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ကြိုက်ရာတစ်ခုခုကို နှစ်မိနစ်တိတိပဲ ပြောပါ ဟူ၍။

သင်တန်းအစပိုင်းကာလဆိုသည်က သင်တန်းသားအများစုပင် ရဲရဲ ယုံကြည်စိတ် နည်းပါးနေသေးသည့် အချိန်။ ပရိသတ်ရှေ့ ထွက်ရပ်ရမှာ၊ စကားတစ်ခွန်းခွန်း ပြောရမှာကို ကြောက်နေသေးသည့် အချိန်။ သည်အချိန်မျိုးမှာ တခြားအကြောင်းရပ်တစ်ခုခုအစား မိမိကိုယ်တိုင်အကြောင်းကို ပြောခိုင်းလိုက်သည့်အခါ ပြောရမည့်သူအတွက် အများကြီး လွယ်ကူသွားသည်။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ဆိုတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသည်။ ယုံယုံရဲရဲပြောနိုင်သည်။ အကြောင်းအရာက သည်ပရိသတ်အားလုံးထဲမှာ မိမိသာအသိဆုံး အကြောင်းအရာဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ထို့ပြင် လက်ရှိအခြေအနေအကြောင်း ပဟုတ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အတွေ့အကြုံတစ်ခုခုအကြောင်း ဖြစ်ရာ လျှို့ဝှက်နေစရာလည်း မလို။ မိမိကိုယ်တိုင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ပြန်ပြောလျှင် ပြောဆိုမိတတ်သည့် အကြောင်းတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားမည် ယင်သည့် အရာတစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ပြောဆိုလိုက်ရုံပင်။



ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြောပြခြင်းဖြင့် ပရိသတ်နှင့် ပိုမိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကာ ပြောရဲဆိုရဲရှိလာစေသည့် သဘောလည်း ရှိသည်။

သည်အစီအစဉ်ကို ကာနက်ဂျီ သဘောကျသလို သင်တန်းသားများလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ပိုမိုရဲတင်းသောသင်တန်းသားများက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုသွားကြသည်ကို နားထောင်ကာ မရွံ့မရဲသမားများပါ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိလာစေသည်။

နမူနာလေးတစ်ခုကို ကြည့်ပါ။

ယနေ့ခေတ် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းတစ်ခုမှာ သင်တန်းသားတစ်ဦး တကယ်လက်တွေ့ ပြောကြားနေပုံတစ်ခု။

နေရာက မြို့လယ်ဟိုတယ်တစ်ခုရှိ စည်းဝေးခန်းမတစ်ခုမှာ။ စကားပြောသူက ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ မန်နေဂျာတစ်ယောက်။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့် ရှိသည်။ နားထောင်သူ ပရိသတ်၊ သို့မဟုတ် မိမိအလှည့် ကျလျှင် ထ၍စကားပြောကြမည့် အခြားသင်တန်းသား သင်တန်းသူများက စုစုပေါင်း ၃၄ ယောက်။

စကားပြောသူက သိပ်မတည်ငြိမ်သေး။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အသွင် ရှိသည်။ သို့သော် ပင်ကို စိတ်အားထက်သန်မှုကိုလည်း သူ့၌ မြင်ရသည်။ သူ စကားပြောပုံက စက်သေနတ်ပစ်သလို၊ မြန်မြန်သွက်သွက် ပြောလိုက်၊ ရပ်လိုက်။ စကားပြောရင်းက ဘောင်းဘီကို ဆွဲဆွဲတင်သည်။ သို့သော်စကားပြောသည့်အထဲ စိတ်သိပ်ပါသွားသည့်အခါ ဘောင်းဘီက သူမသိလိုက်ဘဲ လျှောလျှောကျသည်။

စကားပြောရင်း ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းသည်။ ရပ်သည်။ တစ်ဖက် ပြန်လှည့်ပြီး တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းသည်။ ရပ်ပြန်သည်။ ရွှေဝါရောင် ဆံပင်တွေက သူ့ခေါင်းထက်မှာ ဖရိုဖရဲ။ ကိုင်းသေးမျက်မှန်ကလည်း အောက်ဘက် လျှောကာ အမြဲနာခေါင်းပေါ်မှာ။

သူ စကားပြောတာ အတော်လေး မြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီနေရာနဲ့ မိုင် ၉၀ လောက် ဝေးတဲ့ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့က ပါ။ မြို့နာမည်က ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေက အဲဒီမှာရှိတဲ့ သံမဏိစက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ စက်ရုံပိတ်သွားတဲ့ အထိ တောက်လျှောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ညီလေးယောက် ရှိတယ်။ အားလုံး အိမ်မှာပဲ ဆက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အိမ်မှာပဲ နေသွားလိမ့်မယ်လို့

မိသားစုတစ်ခုလုံး မျှော်လင့်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကောလိပ်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဒီကိစ္စ အမြဲရှိတယ်။ ဟိုက်စကူးက အောင်ပြီးရင် ကောလိပ်ဆက်တက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘူး။ ပြောလိုကလဲ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့အမြင်မှာက အိမ်က ထွက်ပြီး အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားလုပ်မယ်ဆိုတာ မိသားစုကို သံယောဇဉ်မရှိတာ၊ စွန့်သွားတာ၊ သစ္စာဖောက်တာ။ ကျွန်တော့်ညီတွေကလဲ တစ်ယောက်မှ အိမ်က ခွာဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူး။ မြို့မှာပဲ နေမယ်။ အဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ ဝင်လုပ်မယ်။ ဒါပဲ’

သူ ခဏရပ်သည်။ ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်သည်။ မျက်မှန်ကို ပြန်ပင့်သည်။ ထိုနောက် ဆက်ပြောသည်။

‘တစ်ညကျတော့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေကို ကျွန်တော် ဟိုက်စကူးက အောင်ပြီးရင် ကောလိပ်သွားတက်မယ့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူတို့ အရမ်းအံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို သူတို့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် မိသားစုကို စွန့်သွားပြီ။ ဒါပဲ သူတို့ သိတယ်။ ကျွန်တော့်အမေက တော်ရုံတန်ရုံ မဟုတ်ဘူး။ အကြီးအကျယ် ခံစားသွားတယ်။ တကယ်ကို ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ‘နင် သစ္စာဖောက်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ မိသားစုကို ပြတ်တဲ့ကောင်၊ ငါ့အိမ်မှာ မနေနဲ့၊ ခုဆင်းသွား၊ နင့်ကို ငါ့အိမ်မှာ တစ်ညတောင် ဆက်မထားနိုင်ဘူး’ ဆိုပြီး အပြတ်နှင့်ချတယ်။ အဖေကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီး။ အဲဒီညကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေ တီဗွီရှေ့မှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးတယ်။ နည်းနည်းလေးပါ။ အိတ်တစ်လုံးထဲ ကောက်ထည့်တယ်။ မထည့်လို့ မရဘူး။ အမေအကြောင်း ကျွန်တော် သိတယ်။ မလိုချင်ဘူးဆိုရင် မလိုချင်ဘူးပဲ။ တကယ်ကို အဲဒီတစ်ညတောင် ကျွန်တော့်ကို ဆက် လက်မခံတော့တာ။ ကျွန်တော် အိတ်ကလေးကိုင်ပြီး အဖေအနားက ဖြတ်ထွက်တော့ အဖေ လှည့်ကြည့်တယ်။ အဖေ မျက်ရည်လည်နေတယ်။ ‘လုပ်ရက်လိုက်တာသားရယ်’တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

‘ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့ပြီး အခိုက်အတန့် နေလို့ရမယ့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အိမ်ကို သွားတယ်။ ခြေကျင်ပဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ ငါးမိုင်လောက် ဝေးတယ်။ ညဘက် အေးလဲ သိပ်အေးတယ်။ ဝတ်လာတာကလဲ ဂျက်ကလပ်အင်္ကျီပါးပါး တစ်ထည်ပဲ။ များများလဲ မယူချင်ဘူးလေ။ လမ်းမှာ ကျွန်တော့်စဉ်းစားလာတာ။ ငါလုပ်တာ မှန်ရဲ့လား၊ ငါလုပ်တာ မှန်ရဲ့လား။ သူတို့ကတော့ ငါ့



ကို အိမ်က မထွက်စေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ထွက်ရမယ်၊ ထွက်မှဖြစ်မယ်။ အဲသလို ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်'

နောက်ဘက်ရှိ နာရီတစ်လုံးမှ သတိပေး အချက်ပြသံ ထွက်လာသည်။ 'စက္ကန့်နှစ်ဆယ်' သင်တန်းကြီးကြပ်သူက လှမ်းပြောသည်။

စကားပြောသူ မျက်မှန်ကို တွန်းတင်သည်။ ဘောင်းဘီကို ဆွဲမသည်။ ပြီး ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းသည်။ ပြီး ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဆီ သွားနေတယ်၊ ဟိုက်စကားက ပြီးတော့ ကောလိပ် သွားတက်တယ်။ အဲဒီနောက် အခုလက်ရှိ အလုပ်ကို ရတယ်။ ကျွန်တော် အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ လောလောဆယ် ဆိုင်မန်နေဂျာ၊ နောက်တစ်လ လောက်ဆိုရင် အထွေထွေမန်နေဂျာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ စောစောပိုင်းက အတော်ကြီး ကြာအောင် ကျွန်တော် အိမ်မပြန်ဘူး။ နောက်တော့မှ ပြန်ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး အခေါက် အိမ်ပြန်တော့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို အမေ ပြောပြနေတာ ကျွန်တော်ကြားတယ်။ ကျွန်တော် ကောလိပ်က ဘွဲ့ရတဲ့အတွက် သူသိပ်ဂုဏ်ယူတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း။ အမေစကားမှာ တကယ်ဂုဏ်ယူတဲ့လေသံ ပါတာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

'အဲဒီတော့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှစိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာ နောင်တရစရာ မလိုဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာကိုး။ အခု ကျွန်တော် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အောင်မြင်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ သူတကယ်ပဲ ဝမ်းသာတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဟိုတုန်းက သူတို့ နေစေချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော် နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီကနေ ဝမ်းသာရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက လုပ်သင့်တယ်ထင်တာ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပါ။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မယ် ဆိုတာပါပဲ'

'နှစ်မိနစ်' ကြီးကြပ်သူထံမှ အသံထွက်လာသည်။

ပရိသတ် သုံးလေးယောက် လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ စကားပြောသူက ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ကို အထက်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။

### မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု

ယနေ့ခေတ် စိတ်ပညာရှင်များက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု (self-confidence) နှင့် မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု (self-esteem) တို့ကို ခွဲခြားပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုဆိုသည်က လုပ်ငန်းတစ်ခု သို့မဟုတ် ကျွမ်းကျင်မှု တစ်ခုတစ်ရာနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှုဆိုသည်က သူ့ထက် ကျယ်ဝန်းသည်။ ပို၍ အခြေခံကျသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်းနှင့် မဆိုင်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တန်ဖိုးထားမှုနှင့် ဆိုင်သည်။ ငါ ဘယ်လောက်ထိုက်တန်သည်ဟု သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းမှုနှင့် ဆိုင်သည်။

အပြောအဟောသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်စ စောစောပိုင်း ကာလလောက်က ပင် သည်သဘောကို ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ စူးစမ်းဆင်ခြင်မိသည်။

သူ့သင်တန်းသားများမှာ ကန်နေဒါခြား ယုံကြည်စိတ်တိုးတက်လာတာ သူ အမြဲမြင်တွေ့ နေရသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေ ပြောင်းလဲမှုကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲကို သူ ခန့်မှန်း၍ ရသည်။ အတန်းရှေ့ ထွက်ရပ်ရမှာ ကြောက်သူတွေ သွက်သွက်လက်လက်၊ ဂွက်ရပ်လာပြီး စောစောက အသံမထွက်သူတွေ အသံထွက်လာပြီ။ ကတုန်ကယင် လူတွေ မတုန်ယင်တော့။ ဒါဆိုလျှင် သူတို့မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာနေပြီ။

သို့သော် သင်တန်းလာတက်ကြသူတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိပြီးသူတွေ မပါဘူးလား။

အများကြီး ပါသည်ပေါ့။ သို့သော် ယုံကြည်တာတွေက သူ့ကဏ္ဍနှင့်သူ။ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တွယ်ရာမှာ ရဲရဲယုံကြည်သည်။ အစီရင်ခံစာ ရေးရာမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချသည်။ အဆောက်အအုံ ပုံစံထုတ်သည့်ကိစ္စမှာ တာဝန်ယူရသည်။

သို့သော် အဲသည် တစ်ထောင့် တစ်ဌာနစီက လွဲလျှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံပါရဲချင်။

ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းကဏ္ဍမှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု ရှိပါလျက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှုကျတော့ လျော့ပါးနေသည်။ တချို့လူများဆိုလျှင် လုပ်ငန်းကြီးတွေ

အောင်မြင်နေသည်။ ချမ်းလည်း ချမ်းသာနေသည်။ ကျော်လည်း ကျော်ကြားနေသည်။ သို့စဉ်လျက် မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှုကျတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရှိ။

ဘာကြောင့်နည်း။

သည်ကိစ္စက အသိအမှတ်ပြုမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဘယ်လောက် အသိအမှတ်ပြုရသလဲ ဆိုသည့်အချက်ပေါ် မူတည်ကာ မိမိကိုယ်ကို လေးစားခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ဤသည်က ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံကျင့်လည်နေရသည့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင် နှင့်လည်း သက်ဆိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းကိုယ်တိုင်နှင့်လည်း သက်ဆိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းနေကြသူများကြားမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဘယ်လောက် ချီးမွမ်းပြောဆိုလေ့ရှိသလဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ယုံကိုကိုယ် လေးစားတတ်လာအောင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်မြှင့်တင်ပေးလေ့ရှိသလဲ။ မရှိသလောက် နည်းပါးပါသည်။ ရင်းနှီးလေလေ အားမနာပါးမနာပြောလေ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းဖြစ်လေ မညာမတာပြောလေ။ တစ်စုံတစ်ရာ အောင်မြင်မှုရခဲ့လျှင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နောက်သလိုပြောင်သလိုနှင့် 'အလကားကွ၊ ဒီကောင် ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးတာ' ဟု ပြောမည်။ မအောင်မြင်တာ မှားယွင်းသွားတာများဆိုလျှင် စေတနာဗလပွနှင့် တစ်တစ်ခွခွ ဝေဖန်မည်။ ပြောဆိုဆုံးမမည်။

နီးစပ်သော အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှု တိုးတက်စရာ အခွင့်အလမ်းသိပ်မရှိ။

သို့သော် လူတစ်ယောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှုက မလွဲမသွေ လိုအပ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှု တက်လာမှ ငါက သည်ထက်မက ထိုက်တန်သူ၊ သည်ထက်မက ဖြစ်နိုင်သူ၊ သည်ထက်မက ဖြစ်ရမည့်သူဟူ၍ နီးကြားတက်ကြွစိတ်တွေ ဝင်လာမည်။ နီးကြားတက်ကြွလာတော့မှ လက်ရှိထက် ပိုမြင့်မားသော ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်တစ်ခု ချမှတ်ကာ ၎င်းပန်းတိုင်ရောက်အောင် အားထုတ်ကြိုးပမ်း ဖြစ်လာမည်။

ဆရာအတတ်သင် ကောလိပ်မှာ အစပိုင်းတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနိမ့်စား အနံ့စားသတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ် အားငယ်ခဲ့ အထင်သေးခဲ့ နိမ့်ကျစိတ် ဝင်ခဲ့သော ဒေါ်လိကာနက်ဂျီ၊ အဟောအပြောပြိုင်ပွဲမှာ ဆုနှစ်ခုတစ်ပြိုင်တည်း ရလိုက်သောအခါ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှု ချက်ချင်းတက်လာသည်။

ဆုရသည်ဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုခြင်း မဟုတ်လား။ သူ ဟောပြောနေစဉ် လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြတာ အများက ဝိုင်းဝန်းအသိအမှတ်ပြုခြင်း မဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်း သူ့ဆီလာပြီး အဟောအပြောကိစ္စအတွက် ဆရာတင်ကြခြင်းက ကော အသိအမှတ်ပြုခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

ပရိသတ်ရှေ့မှာ အောင်မြင်စွာ စကားပြောဟောနိုင်ခြင်းသည် လူ တစ်ယောက်အား မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်လေးစားမှု ဖြစ်ပေါ်စေမည့် အကောင်းဆုံး နည်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်လိကာနက်ဂျီ မြင်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားယုံကြည်အောင် လုပ်ပေးခြင်းက ၎င်းလူ၏ ဘဝတိုးတက်မြင့်မားရေးအတွက် အခြေခံအုတ်မြစ်ချပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တွေ့မှ ရလာသည့် သဘောတရားကို သူ့သင်တန်းမှာ ကာနက်ဂျီ လက်တွေ့ အသုံးပြုခဲ့သည်။

သူ့သင်တန်းသို့ တက်ရောက်လာကြသူတွေကလည်း မိမိဘဝ တိုးမြှင့်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် လာရောက်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

သင်တန်းမှာ ပရိသတ်ရှေ့ထွက်ရပ်တော့ သင်တန်းသားများ လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်စေ ပြောတော့ ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြပြန်သည်။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် အပြောအဆို အမှုအရာတွေ တိုးတက်လာတော့ ရည်ရွယ်ချက်တူ ဘဝတူ သင်တန်းသားပရိသတ်က တိုးတက်အားပေးသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်တိုးတက်မှုကို ကိုယ်မြင်ကာ အားတက်ထက်သန်လာသည်။ သင်တန်းဆင်းချိန်လောက် ရောက်သည့်အခါ၌ တက်လာခါစနှင့် တခြားစီ၊ လူတိုင်းလိုပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးစားမှုတွေ သိသိသာသာ မြင့်သွားကြသည်။

လုပ်ငန်းကဏ္ဍဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုကို မှီ၍ဖြစ်သော မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်နှင့် အခြေခံအုတ်မြစ်သဘောဖြစ်သည့် မိမိကိုယ်ကို လေးစား တန်ဖိုးထားစိတ်တို့ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ၊ သက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်၌ သိသိသာသာ ထူးခြားထက်မြက်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

တစ်ပတ်လျှင် အစီအစဉ်တစ်မျိုးစီဖြင့် ရက်သတ္တ ၁၄ ပတ် တက်ရသည့် ဒေါ်လိကာနက်ဂျီ အဟောအပြောနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသင်တန်းတွင် ထုံးစံအားဖြင့် သင်တန်းသား တစ်အုပ်စုလျှင် ၃၅ ဦးမှ ၄၀ ဦးအထိ လက်ခံလေ့ရှိရာ သင်းအနက် ပျမ်းမျှခြင်း ရှစ်ယောက် ကိုးယောက်ခန့်သည် သင်တန်းမပြီးဆုံးမီမှာပင် မူလ လုပ်ငန်းဌာန၌ ရာထူးတိုးတက်ခြင်း၊ ပို၍ကောင်းသော လုပ်ငန်းဌာန

သစ်၌ နေရာကောင်းကောင်းရရှိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ဖြစ်ခြင်း စသည့် တိုးတက်မှုများကို ခံစားရလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းတက်ခြင်းသည် ဟောပြောစားသောက်ရန် အတွက် မဟုတ်ဘဲ၊ စကားပြောဆိုမှုစွမ်းရည်တိုးတက်လာခြင်းဖြင့် လူအများနှင့် ဆက်ဆံရသော လုပ်ငန်းခွင်၌ မိမိ ပိုမိုအောင်မြင်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ခံယူသူတွေ များပြားလာသည့်အလျောက် သူ့သင်တန်းများမှာ တစ်နေ့တခြား လူဦးရေတိုးပွားလာနေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများ၌ နှစ်စဉ် သင်တန်းသားဦးရေ တစ်သိန်းခွဲမျှ တက်ရောက်သင်ကြားလျက် ရှိနေပေပြီ။

အခန်း

J

အရောင်းကိုယ်စားလှယ်၊ သဘင်သည်၊  
ထိုနောက်...



အခန်း(၂)  
အရောင်းကိုယ်စားလှယ် သဘင်သည်၊  
ထိုနောက်...

၁၉၀၈ ခုနှစ်မှာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်က ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်ကာလက အမေရိကန်ပြည်မှာ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည့် ကာလ၊ သူ့ဖခင် ဂျိမ်းစ်တို့ မစ်ဇူရီအနောက်ပိုင်း လယ်သမားများလို ကံဆိုးကြသူများသာ မိုးခေါင်တာ ရေလျှံတာ လေမုန်တိုင်း ကျကာ သီးနှံစိုက်ခင်းတွေ ပျက်တာ၊ ကျွဲနွားတွေ ရောဂါဘယ ဆိုက်ရောက်တာ စသည့်ဘေးဒုက္ခတွေနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ နာလန်မထူနိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ တိုင်းပြည်၏ ကျန်အစိတ်အပိုင်းများတွင်ကား ကြီးပွားသူတွေက အကြီးအကျယ် ကြီးပွားချမ်းသာနေကြပြီဖြစ်သည်။

ဟင်နရီဖို့ဒ်၏ မော်ဒယ်တီ မော်တော်ကားတွေ ထောင်သောင်းချီ၍ ရောင်းနေရသည်။ သာမန် အလယ်အလတ်တန်းစားလူတွေ အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးတွေ လင်းနေပြီ။

သမ္မာဆန္ဒစတိုး၊ အေအင်ပီစတိုး စသည့် စတိုးဆိုင်တွဲ (chain store) များ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှာ မြင်လာရပြီ။ အိမ်ပေါက်စေ့လည်ရောင်းသည့်အရောင်းကိုယ်စားလှယ်စနစ်လည်း ထွန်းကားစပြုပြီ။ ကုန်တိုက်ကြီးတွေ အောင်အောင်မြင်မြင် ထူထောင်သူတို့လည်း ထူထောင်နှင့်ကြပြီ။

သည်အချိန် ကာနက်ဂျီ အပြင်လောက ရောက်လာခဲ့သည်။ ကောလိပ်

လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

မှ ဘွဲ့ရပြီး ထွက်လာခြင်း မဟုတ်။ တခြားဘာသာတွေ အဆင်ပြေသော်လည်း လက်တင်စာမှာ ကျသဖြင့် သူ အောင်လက်မှတ် မရခဲ့။

သို့သော် ရှိစွဲမရှိ။ သူကလည်း ဆရာသည်လောက်လုပ်ချင်သူ မဟုတ်။ ပြီး စီးပွားရေးပုံစံ အပြောင်းအလဲတွေနှင့်အတူ နေ့ချင်းညချင်း ဘဝပြောင်းလဲသွားကြသူတွေအကြောင်းလည်း မပြတ်ကြားရသည်ဖြစ်ရာ အဲသည်အနေအထားတွေကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကော ရုတ်တရက် အောင်မြင်ကြီးပွားသူတစ်ယောက် ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလား။

သည်အတွင်း ဖရန်န့်ဆွဲလ်ဖ် ဆိုသော ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ဖရန်န့်က သူသည် ဘာသာရပ်မျိုးစုံ သင်သော စာပေးစာယူသင်တန်းကြီးတစ်ခု၏ နယ်လှည့်အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို တစ်နေ့ စမ်းလုပ်ကြည့်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်နှုန်းလောက် ရကြောင်း၊ ခရီးစရိတ် တည်းခိုစားသောက်စရိတ်များကိုလည်း သင်တန်းကုမ္ပဏီက ကျခံကြောင်း ပြောပြသည်။

တစ်ပတ်လျှင် အသားတင်ဝင်ငွေ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ဆိုသည်က နည်းနည်းနောနော ပိုက်ဆံ မဟုတ်။ လယ်ယာမြေမှာ သူ့ဖခင် တစ်လလုံးလုပ်၍ ရသည့် အကျိုးအမြတ်သည် ဒေါ်လာ ၂၀ ပြည့်လေ့မရှိ။

သို့နှင့် သူလည်း ဖရန်န့်လို လုပ်မည်ဆိုကာ စာပေးစာယူသင်တန်း၏ အနီးဆုံး ရုံးခွဲရှိရာ ဒင်ဗာမြို့သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်သည်။ ရုံးခွဲတာဝန်ခံအား သူအရောင်းကိုယ်စားလှယ် လုပ်လိုကြောင်း တောင်းခံရာ တာဝန်ခံက မဆိုင်းမတွပင် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

မဖြစ်မနေစိတ်ဓာတ်

စာပေးစာယူသင်တန်း အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အလုပ်က တကယ်လက်တွေ့၌ သူ့သူငယ်ချင်း ဖရန်န့်ပြောသလောက် အဆင်ပြေသည် မဟုတ်။ ကုမ္ပဏီက သူ့အား စရိတ်အဖြစ် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ဒေါ်လာနှုန်း ပေးသည်။ ပြီး သူရောင်းရသည့်အပေါ်တွင် ကော်မရှင် မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။ စိတ်တွက်နှင့်တော့ မဆိုး။ သို့သော် တကယ်ရောင်းကြည့်သည့်အခါမှ သူ အကြောင်းသိရသည်။

သူ ကိုယ်စားလှယ် ရခဲ့သည့် နီဘရတ်စကာပြည်နယ်တစ်ခွင်တွင် လှည့်လည်ကာ စာပေးစာယူသင်တန်းတက်မည့်သူကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့ရ။ သူ

သေသေချာချာ မကြီးစား၍တော့ မဟုတ်။ သည်ကိစ္စမျိုး စိတ်ဝင်စားသူတွေ တကယ်ရှားပါးသေး၍ပဲ ဖြစ်သည်။

တော်တော်ကြီး လှည့်လည်ပြီးတော့မှပဲ လူတစ်ယောက် ဈေးဦးပေါက်သည်။ ကြေးနန်းတိုင်ထိပ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်။

တိုင်ပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် ကြေးနန်းလုပ်သားကို သူက တိုင်အောက် မှနေ၍ ကြော်ငြာသည်။ စည်းရုံးသည်။ တရားဟောသည်။ ကြေးနန်းသမား စိတ်ညစ်သွားသလား၊ မပြောတတ်၊ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဆိုင်ရာ စာပေးစာယူ သင်တန်းတက်ပါမည်ဟု ခေါင်းညိတ်သည်။

ကာနက်ဂျီနယ်မြေရုံးခွဲဆီသို့ ဝမ်းသာအားရပြေးကာ သူ့အောင်မြင်မှုကို အစီရင်ခံပြီး၊ သူ့အတွက် ရသင့်ရထိုက်သည့် ကော်မရှင်ကို ထုတ်ယူသည်။

သို့သော် သူ့အောင်မြင်မှုက သည်မှာပဲ စခန်းရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ် သင်တန်းတက်မည့်လူ ရှာမရ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာသည်။ သည်အချိန်မှာ ဝါရင့် အရောင်းသမားကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့စကားပြောရသည်။ ‘အရောင်း ကိုယ်စားလှယ် လုပ်တယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းအမျိုးအစားရွေးချယ်ပြီး လုပ်ရတယ် ကွ၊ လူတွေ မသုံးမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး၊ တစ်ခါသုံးရုံနဲ့ မပြီး ထပ်ထပ်သုံးရတဲ့ ပစ္စည်း မျိုးကို ရွေးပြီး ရောင်းရတယ်’ဟု ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဩဝါဒပေးသည်။ သူ့ဩဝါဒ နှင့်အညီ သူ့ရောင်းသည်က မုန့်မျိုးစုံ။ သူက အမျိုးသားဘီစကွတ်ကုမ္ပဏီ၏ နယ်လှည့် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး။ ‘နယ်တွေ လှည့်၊ ဖောက်သည် ရှာ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ရသွားပြီဆိုရင် တစ်လတစ်ခါ သူတို့ဆိုင်တွေ သွား၊ ကော်ဖီ သောက်၊ စကားစမြည်ပြော၊ ဘာလိုသလဲ ဘာတွေ ကုန်နေပြီလဲ မေး၊ စာရင်းမှတ်၊ ကုမ္ပဏီကို အမှာစာရင်း ပို့ပေး၊ ပြီးတာပဲကွ’တဲ့၊ သူက ပြောပြသည်။

အင်း၊ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟု ကာနက်ဂျီ သဘောပေါက်သည်။ ဖရန့် စကားကို ယုံပြီး စာပေးစာယူလိုင်းထဲ သူဝင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ နောက်ထပ် တစ်ယောက်မျှပင် မရောင်းရ။ သူ့ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားသည့်အခါ အသားလုပ်ငန်းကို သွားသတိရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေနှင့်အတူ မွေးမြူ ရေး လုပ်ဖူးတာ၊ သားသတ်လုပ်ငန်း ခိုင်တွေဆီ အကောင်တွေ သွားသွင်းဖူးတာ ဆိုတော့ သည်လုပ်ငန်းအကြောင်းကလည်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်း ရှိနေ သည်။ အသားဆိုသည်ကလည်း ဘီစကွတ်လိုပဲ လူတိုင်း တစ်သက်လုံး စားသုံး နေရမည့် ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

အသားလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အနီးဆုံး ကုမ္ပဏီက အိုမာဟာမြို့မှာ

ရှိသည်။ အာမာကုမ္ပဏီ။ မီးရထားဖြင့် မိုင်ငါးရာခရီး။ ကာနက်ဂျီအိတ်ထဲမှာ က နောက်ထပ် ထမင်းတစ်နပ်စာဖိုးလောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ ဖြစ်အောင် သွားမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ အထုပ်အပိုး ပြင်သည်။ စာပေးစာယူသင်တန်း ကုမ္ပဏီမှာ ထွက်စာတင်သည်။ ပြီးလျှင် ဘူတာ ရုံသို့ လာခဲ့သည်။

ဘူတာမှာ အိုမာဟာသို့ နွားသွားရောင်းကြမည့် ကုန်သည်တွေ ရှိသည်။ သူတို့တွေဆီ ချဉ်းကပ်ကာ လမ်းခရီးအတွက် နွားထိန်းအကူအဖြစ် သူ့ကို ခေါ် ရန် စည်းရုံးရသည်။

တိရစ္ဆာန်တွဲမှာ နွားတစ်အုပ်နှင့် အတူလိုက်ပါရင်း အိုမာဟာသို့ သူ ရောက် သည်။ ခပ်တည်တည်နှင့်သာ လိုက်ပါခဲ့ရသော်လည်း အိုမာဟာရောက်လျှင် ဘယ်လိုအခြေအနေ ကြုံတွေ့ရမည် မသိသဖြင့် ရင်ကတော့ တမမ။

သို့သော် တကယ်ရောက်သွားသောအခါ ကံကြမ္မာက အပြုံးနှင့် ကြိုနေတာ သူ တွေ့ရသည်။ အိုမာဟာမှာ အရောင်းသမားတွေ လိုနေသည်။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်လဲ၊ ဖိနပ်ကို ပြောင်အောင် တိုက်ကာ အာမာကုမ္ပဏီရုံးခန်း သို့ သူ ဝင်လာခဲ့သည်။

တစ်နာရီအတွင်းမှာပဲ သူ အလုပ်ရသည်။ ပို၍ကံကောင်းသည်က ချက် ချင်း ခရီးထွက်စရာ မလိုသေး၊ တစ်လသင်တန်းပေးဦးမည်ဟူသော အချက်ဖြစ် သည်။ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်သင်တန်း။

သင်တန်းပြီးသောအခါ သူ့အား ဒါကိုတာနယ်မြေအတွက် အာမာကုမ္ပဏီ ၏ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။ လုပ်ခအဖြစ် တစ်ပတ် လျှင် ၁၇ ဒေါ်လာ ၃၁ ဆင့်နှုန်း ပေးသည်။ ခရီးစရိတ် တည်းခိုစားသောက်စရိတ် များလည်း ပေးသည်။

အောင်မြင်သော အရောင်းသမား

အသားဆိုတာ လူတိုင်း စားကြတာ မှန်သော်လည်း အသားကုမ္ပဏီ အရောင်း သမားအလုပ်သည်လည်း ထင်သလောက် မလွယ်။ ပစ္စည်းရောင်းရာမှာ အဆင် ပြေသည်။ သို့သော် လကုန်၍ ငွေလိုက်သိမ်းသည့်အခါ ပြဿနာ။ ‘လောလော ဆယ် ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးဗျာ။ မစောင့်နိုင်ရင် ဟောဒီပစ္စည်းကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ယူသွားပါလား’ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။

ကာနက်ဂျီကလည်း ယူသည်။ တစ်ခါက ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဝက်ဆီ



ယူထားသောကုန်စုံဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်က သူ့ဆိုင်မှာ ပိုနေသော ဂျူးဖိနပ်တွေ ထိုးပေးသည်။ ကာနက်ဂျီ ဖိနပ်ယူလာပြီး မီးရထားအလုပ်သမားတစ်သိုက်ဆီ မှာ ရောင်းကာ ကုမ္ပဏီသို့ ပစ္စည်းဖိုးကိုက်အောင် သွင်းပေးလိုက်သည်။

သူက အရောင်းကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် အလေး အနက်ထားသည်။ ရသမျှ စာအုပ်စာတမ်းကို ရှာဖွေသည်။ သို့သော် အဲသည် တုန်းက အရောင်းပညာရပ်နှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာအုပ်စာတမ်းက အတော်နည်း သေးသည်။ အဓိကအားဖြင့် ကုမ္ပဏီကြီးတွေက သူတို့အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တွေအတွက် ထုတ်ပေးသည့် လမ်းညွှန်စာအုပ် လက်စွဲစာအုပ်မျိုးတွေလောက် သာ ရှိသေးသည်။

ကာနက်ဂျီက တစ်လသင်တန်းရယ်၊ လက်စွဲစာအုပ်များရယ်၊ စိတ်ထက် သန်မှုရယ်ကို အားကိုးပြုကာ အရောင်းသမားအလုပ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း တက် တက်ကြွကြွ လုပ်ခဲ့သည်။ အရောင်းခရီးတစ်လျှောက် လူစီးရထားတွဲမှာ သက် သောင့်သက်သာ လိုက်ရတာ ရှိသည်။ ကုန်တွဲထဲ လိုက်သည့်အခါ လိုက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရထားလုံးများနှင့် သွားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မြင်းစီး ပြီးတော့ပင် သွားရတတ်သည်။ ရောက်သည့်မြို့ ရောက်သည့် ရွာမှာ ကုန်စုံဆိုင် ဝင်ထိုင်။ ကောက်ပဲသီးနှံအကြောင်း ရာသီဥတုအကြောင်း ပြော။ အဲသလို ပြော ရင်းက အာမာကုမ္ပဏီအကြောင်း စကားစပြောင်းယူ။ သူတို့ကုမ္ပဏီက ဝက် ပေါင်ခြောက် အရသာရှိလှပုံ၊ ဆပ်ပြာက အနံ့လည်း မွှေး၊ အသုံးလည်း ခံ၊ ဝက်ဆီ ဘူးတွေကလည်း ပထမတန်းစား စံချိန်မီ ဘူးတွေချည်း ဆိုသည့်အကြောင်း၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အမဲသားများကို မပုပ်သိုးအောင် ရေခဲနှင့် စနစ်တကျ ထုပ်ပိုးပေးပို့နိုင်ကြောင်း၊ ဝက်ပေါင်သား ဆားစိမ်များကိုလည်း အသင့်ရောင်း ရန် အနေတော်လှီးဖြတ်ထုပ်ပိုးပြီး တင်ပို့နိုင်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်း အရည် အသွေးမှာ သူများထက် မုချ သာစေရမည့်အကြောင်း၊ မှာသည့် နေ့ရက်ထက် လုံးဝ နောက်မကျစေဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူသည့် အကြောင်းများကို ဝယ် မည့်သူ လုံးဝ စိတ်ကျေနပ်ချမ်းသာသွားအောင် သူ ပြောသည်။

ကုန်ပစ္စည်းများအကြောင်း ပြောရင်း သူ့ငယ်ငယ်တုန်းက ဝက်မွှေးခဲ၊ နွား ကျောင်းခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ ပုံတိုပတ်စကလေးတွေလည်း ကြားညှပ်၍ ပြော သည်။ အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းတို့ ဘင်းဂျမင်း ဖရန်ကလင်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ စီ၊ စကားတွေလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ကိုးကားမည်။

သူ ပစ္စည်းလည်ရောင်းသည်က တောနယ်ပိုင်း၊ မြို့ငယ်ရွာငယ်များအပိုင်း ဖြစ်ရာ နယ်လေ့အတိုင်း မြို့ကြီးပြကြီးသားဆိုလျှင် စိတ်မချချင် မယုံချင်။ ကာ နက်ဂျီကကော့မစ်ဇူရီတောလက်က အသံဝဲကလေးနှင့် မျက်နှာပေါ်မှာကလည်း စိတ်ထက်သန်သော အမူအရာနှင့် ဖော်ရွေသော အပြုံးနှင့်ဆိုတော့ ကုန်စုံဆိုင် သမားတွေ ခင်ကြမင်ကြ ယုံကြည်ကြသည်။

အဲသည်တော့ အရောင်းအလုပ်မှာ သူ အောင်မြင်သည်။ ကုမ္ပဏီက လူကြီး တွေ သူ့ကို သဘောကျကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား အငယ်တန်းမန်နေဂျာ အဖြစ် ရာထူးတိုးပေးသည်။

သို့သော် ဒေးလ် လက်မခံပါ။ လေးလေးစားစားပင် ငြင်းပယ်သည်။

မန်နေဂျာရာထူးက မက်စရာကောင်းပါသည်။ သူလည်း အရောင်းလုပ် ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်အောင်မြင်နေပြီမို့ သည်လုပ်ငန်းထဲမှာ ဆက်နေလျှင် သည့် ထက် ရာထူးရာခံ တိုးတက်ဖို့ သေချာနေပြီ။ သို့သော် သူ့မှာက စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိ နေသည်။ ကြီးမားသော စိတ်ကူး။ အဲသည်စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အတွက် သူ အရှေ့ဘက်ပိုင်းက မြို့ကြီးပြကြီးတွေဆီ သွားရလိမ့်မည်။

သွားရန်လည်း သူ့မှာ ဒေါ်လာငွေ ၅၀၀ တိတိ ရှာဖွေစုဆောင်းထားပြီး ရှိ နေပေပြီ။

သူ့မျှော်မှန်းချက်

အရောင်းသမားဘဝနှင့် အသင့်အတင့် အောင်မြင်မှုရသော်လည်း ကာနက်ဂျီ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။

တစ်ချက်က သူ့အမေ၏ ဆန္ဒ။

အမေက သူ့ကို သာသနာပြုဖြစ်စေချင်သည်။ ဓမ္မဆရာဖြစ်စေချင်သည်။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ကျောင်းဆရာလောက်တော့ ဖြစ်စေချင်သည်။ သူ ဆရာ အတတ်သင် ကောလိပ်က ထွက်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ အမေဆန္ဒ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ သည်။ သည်အတွက် သူ စိတ်မကောင်း၊ လုပ်ပြီး မဖြစ်ဘူးဆိုသော အသိကလေး တစ်ခု သူ့မှာ စွဲကျန်နေခဲ့သည်။ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်မြောက်မှုတစ်ခုဖြင့်သာ အဲသည် မဖြစ်မြောက်ခဲ့မှုကို ပြန်ထေနိုင်မည်ဟူ၍ သူ မှတ်ထားသည်။

နောက်တစ်ခုက သူ့မျှော်မှန်းချက်။

ငယ်ငယ်တုန်းက တနင်္ဂနွေသင်တန်းများမှာ ဟောပြောဖူးတတ် နောက် ပိုင်း ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်ရောက်တော့ အဟောအပြောပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဗိုလ်



စွဲခဲ့ဖူးတာ၊ (သူ့ကောလိပ်က အသေးစား ကောလိပ်ကလေးပါ။ သို့သော်) အဲဒါတွေကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးတစ်ခု ဝင်နေခဲ့သည်။ သူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အဟောအပြောသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည် ဟူ၍။

သည်အတွက် သူ အရှေ့ပိုင်းသို့ သွားရမည်။

အရှေ့ပိုင်းဆိုသည်က အမေရိက၏ အသိပညာရေးရာ ဗဟိုချက်မ ဖြစ်သည်။ ပါရမီ အစွမ်းအစရှိသူတွေ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာနိုင်မည့် ရေနံမြေခံ ကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အရှေ့ပိုင်းမှာ သူ အဟောအပြောပညာ သင်မည်။ ဇာတ်သဘင်ပညာ သင်သည်။ တစ်နေ့ကျလျှင် သူလည်း ရှောင်ထောက်ကွာ တရားဟောဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်။ သည်ထက်မက ကံကောင်းလျှင် ဇာတ်သဘင်နယ်မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သရုပ်ဆောင် မင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်။ အဲသလိုတွေ သူ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

သူ့အား အရှေ့ပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တိတိကျကျ လမ်းညွှန်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးလည်း ရှိခဲ့သည်။ သူ့အရောင်းသမားအဖြစ် လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် ရထားပေါ်မှာ တွေ့ရဖူးသည့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ရက်စရင်းရပ်ဆယ်။ ကာနက်ဂျီက ဘုန်းတော်ကြီး ရပ်ဆယ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျရင်း ဇာတ်သဘင်လောကကို သူ စိတ်ဝင်စားသည့်အကြောင်း၊ သည်လောကကို ဝင်နိုင်ရန်အတွက် တစ်နေ့ကျလျှင် သူ ဘော်စတွန်သို့ သွားရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း ဖွင့်ဟမိသည်။ သည်အခါ ဘုန်းတော်ကြီး ရပ်ဆယ်က သူသည်လည်း ဇာတ်သဘင်လောကကို အလွန် ကျွမ်းဝင်နဲ့စပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သည်လောက ဝင်မည်ဆိုလျှင် ဘော်စတွန် မသွားနှင့် နယူးယောက်ကို သွား၊ နယူးယောက်ရှိ အမေရိကန်သဘင် အနုပညာ အကယ်ဒမီသည် အကောင်းဆုံး ကျောင်း၊ အဲသည်ကျောင်းကို တက်ဟူ၍ အကြံပေးခဲ့သည်။

သည်အကြံပေးစကားကို သူ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားခဲ့သည်။ အာမာကုမ္ပဏီမှာ နတ်ထွက်စာ တင်ပြီးသည့်အခါ ဘူတာရုံသို့ သူ တန်းသွားသည်။ လက်မှတ်ပေါက်တွင် ရပ်ကာ အရောင်းစာရေးကို ခပ်ဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်သည်။

‘နယူးယောက်ကို လက်မှတ်တစ်စောင်’

ဇာတ်သဘင်လောက

ဘုန်းတော်ကြီး ရပ်ဆယ်၏ ညွှန်းဆိုချက်သက်သက်ဖြင့် ဒေးလ် ရောက်လာခဲ့သော အမေရိကန် အနုပညာအကယ်ဒမီက တကယ်အဆင့်မြင့်သော အနုပညာကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီပြီး နောက်တစ်နှစ် (၁၉၁၁)တွင် ကျောင်းတက်ခဲ့သူ အက်ဒဝပ်ရှိဘင်ဆင်ကမူ သည်ကျောင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ပညာသင်ကျောင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုခဲ့သည်။ ရှိဘင်ဆင်ကား နောက်တွင် အမေရိကန် ဇာတ်သဘင်လောက၏ စူပါစတာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

သည်ကျောင်းကို စတင်တည်ထောင်သူက ဂျိမ်းမက်ကေး ဖြစ်သည်။ မက်ကေးက ထိုခေတ်ကာလအဖို့ အနုပညာ အယူအဆသစ်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သဘာဝဝါဒ၊ ဇာတ်ဟန် ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းရမည်။ ပြင်ပရှိ အရှိပကတိအနေအထားများနှင့် အတူညီဆုံး အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သရုပ်ဆောင်ရမည်ဟူသော အယူအဆ။

ဒေးလ် ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန် ကျောင်းအုပ်ဖြစ်နေသူ ဖရန်ကလင် ဆားဂျင်ကလည်း ဆရာမက်ကေး၏ သဘာဝဝါဒ ပုံစံအတိုင်းပင် ဆက်လက်သင်ကြားခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်ခွင့်အတွက် အရည်အချင်းစစ်ဆေးသည့်အခါ ဆားဂျင်က ဒေးလ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးနောက် ‘ကုလားထိုင်ပုံ လုပ်စမ်းပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ဒေးလ်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ဒူးကလေး ကွေး လက်နှစ်ဖက်ကို ကုလားထိုင်လက်တန်းနှင့် တူအောင် မြှောက်ကာ ကုလားထိုင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည်။

သူ့အား ကျောင်းက ချက်ချင်းပင် လက်ခံလိုက်သည်။ သို့သော် ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဒေါ်လာ ၄၀၀ သွင်းရပေရာ သူ စုဆောင်းထားသမျှကလေးမှာ ပြောင်သလောက်နီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

အနုပညာသင်တန်းက ခြောက်လမျှသာ တက်ရသည်။ သို့သော် ခြောက်လအတွင်းမှာတော့ အပြင်းအထန် သင်ကြားရသည်။ အဖတ်သင်ခန်းစာ၊ အပြောသင်ခန်းစာ၊ အသံလေ့ကျင့်မှု၊ ဇာတ်သဘင်ပညာသမိုင်း၊ ဇာတ်ခုံ၏ သဘောကိုယ်အမူအရာပညာ၊ ဝတ္ထုပါ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်၏ အနှစ်သာရသဘောကို ဖော်ထုတ်မှု၊ ယင်းအနှစ်သာရပေါ်အောင် သရုပ်ဖော်မှု၊ အသောဇာတ်၊ ထဝဇာတ် ခေတ်ပေါ်ဇာတ်များတွင် သရုပ်ဆောင်ပုံအမျိုးမျိုး စသည်ဖြင့် သာသနာ့ ပညာ

စုံ သင်ကြားပေးရာ ပါရမီပါသူ စိတ်အားထက်သန်သူများအဖို့ကား ခြောက်လနှင့်ပင် သဘင်ပညာဆိုင်ရာ အခြေခံကောင်းများ ရရှိသွားနိုင်ပေသည်။

အနုပညာအကယ်ဒမီကို နယူးယောက်မြို့ရှိ နာမည်ကျော် ဘရော့ဒဝေးဇာတ်သဘင်ရုပ်ကွက်ကလည်း အနာဂတ်သရုပ်ဆောင်လောင်းလျာကောင်းများ မွေးထုတ်ပေးရာ နေရာအဖြစ် လေးစားသိမှတ်သည်။ အနုပညာကျောင်းသားများမှာ ဘရော့ဒဝေးလမ်းမရှိ ဇာတ်ရုံကြီးများတွင် ပြသနေသည့် အလွန်လူကြိုက်များသော ဇာတ်ကြီးများ၊ ဇာတ်သဘင် ပညာသည်ကြီးများ၏ စင်ပေါ် သရုပ်ဆောင်ပုံ၊ စင်နောက်ပြင်ဆင်ပုံများကိုပါ အခမဲ့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရကြသည်။

စူပါမင်းသားဖြစ်ရန် ရည်မှန်းခဲ့သော ကာနက်ဂျီလည်း သည်ခြောက်လအတွင်း သဘင်ပညာနှင့် သဘင်လောကကို တကယ်ပင် နှစ်မြှုပ်လေ့လာဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သဘင်သမားစစ်စစ် မဖြစ်သေး။ ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးရာ သဘင်လောက၏ အရသာများကိုမူ သူပြည့်ပြည့်ဝဝ မခံစားရသေးပေ။

ကျောင်းဆင်းလာပြီဆိုတော့မှ သဘင်သမား၏ ဘဝကို သူတကယ်တမ်း စတင်မြည်းစမ်းရလေသည်။ စတွေ့ရသည့် အရသာက နှစ်သက်စရာမရှိပါ။ သူတို့ကျောင်းကို လေးစားတန်ဖိုးထားသည့် ဆိုသော်လည်း အကယ်ဒမီကျောင်းဆင်းတိုင်းကိုကား မင်းသား မင်းသမီးတန်းခန့်နေသည်မဟုတ်။ ဇာတ်ရုံတကာဇာတ်ပွဲတကာဆီသွားပြီး အလုပ်လျှောက်ရသည်။ သူတို့ထဲမှာ အရည်အချင်းစစ်ဆေးမှုတွေ ခံယူရသည်။ သူတို့က ကြိုက်မှ၊ သူတို့မှာလည်း သည်လူနှင့်သင့်တော်မည့် နေရာတစ်ခု လစ်လပ်နေမှ လက်ခံနိုင်ကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ သွားပေးဦးတော့ နောက်တစ်နေရာဆီ။

အလုပ်လျှောက်စတန်းက ကျောင်းမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံလေးတွေ အားကိုးကာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဇာတ်ကွက်မျိုးမဆို ကျွန်တော်သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံခဲ့သူ အတော်များများပင် အပယ်ခံရဖန်များသည့်အခါ စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြသည်။ တချို့လည်း ပါရမီခံ ရှိပါလျက်၊ အခြေအနေသာပေးပါက အစွမ်းအစပြနိုင်မည့်သူများ ဖြစ်ပါလျက် မိမိလက်ခံနိုင်သည့်အတိုင်းအတာထက် အလွန်နိမ့်ကျသော အဆင့်မျိုးမှသာ ဝင်ခွင့်ရမည်ဆိုသည့်အခါ သည်လောကကို စိတ်ပျက်စိတ်နာ စွန့်ခွာသွားမိကြသည်။ ဇွဲနပ်နှင့် ပေကတ်ကုတ်တွယ်နေကြသူတွေသာ အချိန်တန်သောအခါ သူ့အရည်အချင်းနှင့်ထိုက်တန်ရာ နေရာအသီးသီးသို့ ရောက်ရှိကြရသည်။ တချို့လည်း သာမန်

ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံ အဖြည့်ခံဘဝ၊ တချို့လည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားအောင်မြင်သော ထိပ်သီး မင်းသား မင်းသမီးများဘဝ။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကော သဘင်လောကတွင် မည်မျှအောင်မြင်ခဲ့ပါသနည်း။

နယ်လှည့်ဇာတ်အဖွဲ့မှာ

ကျောင်းဆင်းပြီးစ ဘရော့ဒဝေးရှိ ထိပ်သီးဇာတ်အဖွဲ့ကြီးများမှာ သူ နေရာမရခဲ့ပါ။ နယ်လှည့်ဇာတ်များဘက်ဆီ ခြေဦးလှည့်သည့်အခါ ကံအားလျော်စွာ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုမှာ သူတစ်နေရာ ရသည်။ မော်လီမေယိုး၏ ‘ဆပ်ကပ်ထဲက ပေါ်လီ’ ဇာတ်တစ်ခုတည်းကို နယ်တကာလှည့်၍ ကပြသည့် ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့။ ဇာတ်လူကြီးက သူ့အား အရည်အချင်းစစ်ဆေးပြီးနောက် ‘ကောင်းပြီ ချာတိတ်၊ မင်းကို ခန့်လိုက်ပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ ကာနက်ဂျီဝမ်းမြောက်လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိတော့။

မကြာမီပင် ဇာတ်အဖွဲ့ နယ်လှည့်ခရီး စတင်သည်။ အဖွဲ့တွင် သူ အပါအဝင် သရုပ်ဆောင် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဦး ပါရှိ၏။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် တစ်နေရာမှာ တစ်ညစီ ကပြရင်း ခရီးဆက်ရင်းဖြင့် သည်အဖွဲ့ထဲမှာ သူလေးဆယ့်နှစ်ပတ်ခွဲတိတိ ကြာခဲ့၏။

သူတို့ ကပြသည့် ဆပ်ကပ်ထဲက ပေါ်လီဇာတ်မှာ ဘရော့ဒဝေးတွင် နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်များ ဖြစ်ကြသည့် မာဘဲလ်တာလီယာဖယ်ရှိ၊ မာလကွမ်ဝီလျံတို့နှင့် ကပြစဉ်က အလွန်လူကြိုက်များကာ ညပေါင်း ၁၆၀ ဆက်တိုက်ကခဲ့ရသည့် ကျော်ကြားသော ပြဇာတ်တစ်ခုဖြစ်၏။ သည်ဇာတ်ကိုပင် ဒုတိယတန်းစား ပညာသည်များနှင့် သူတို့ နယ်လှည့်ကပြကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်က အများကြိုက် အကွက်ရိုက်ထားသည့် ဇာတ်မျိုး။

ဆပ်ကပ်ထဲမှာ မြင်းစီးပြီး ဆပ်ကပ်စွမ်းရည် ပြရသည့် ပေါ်လီဆိုသော မိန်းမချောလေးနှင့် တောမြို့ကလေးတစ်မြို့မှ လူငယ်ဓမ္မဆရာလေးတစ်ဦး၏ ဆန်းကြယ်သော ဖူးစာဇာတ်လမ်း။ ဆပ်ကပ်နောက်ခံဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အချစ်ဇာတ်လမ်း၏ အလှည့်အပြောင်းလေးတွေကြားမှာ ဘားကစားသူ၊ ကြီးတန်းလမ်းလျှောက်သူ၊ လူရွှင်တော်၊ တိရစ္ဆာန်လိမ္မာ စသည်တို့၏ ဆပ်ကပ်ပြကွက်တွေကိုပါ အားပါးတရညှပ်ပြီး ထည့်ပေးထားရာ ဆွဲဆောင်အားကောင်းစွာသည့် အနုပညာနှစ်ရပ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဖမ်းစားထားသလို ရှိသည်။

ဇာတ်လမ်းက အမေရိကန်တောမြို့လေးတစ်မြို့ရှိ ခရစ်ယာန်ဓမ္မဆရာလေး



တစ်ဦး၏ နေအိမ်အနီး ကွက်လပ်တွင် နယ်လှည့်ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုက ပြု  
 ဖျော်ဖြေရန် ရွက်ဖျင်တဲကြီး ထိုးတာက အစပြုသည်။ ပထမည ဆပ်ကပ်ပြသည့်  
 အခါ မြင်းစီးကျမ်းဘားသမလေး ပေါ်လီ ကြိမ်ကွင်းတစ်ခုထဲသို့ မြင်းနှင့် ခုန်ဝင်  
 သည့် ပြကွက်ကို ပြသစဉ် အဆင်မသင့်ဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ပုံမှန်ဆို  
 လျှင် သူ့အား ဆေးရုံပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြို့ကလေးရှိဆေးရုံက မကြာမီ  
 ကလေးကမူ မီးလောင်ထား၍ အသစ်ပြန်မဆောက်ရသေးဘဲ ရှိရာ လောလော  
 ဆယ် အသင့်တော်ဆုံး အစီအမံအဖြစ် ဆပ်ကပ်ရုံအနီးရှိ ဓမ္မဆရာလေး၏ နေ  
 အိမ်မှာ ယာယီထားပြီး ဆေးကုသမှု ခံယူစေသည်။ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီး အခြား  
 မြို့ရွာများသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပေါ်လီမှာ ဒဏ်ရာကြောင့်  
 မလိုက်နိုင်သေးသဖြင့် ဓမ္မဆရာလေးနေအိမ်မှာ ကျန်ရစ်ရသည်။ မြို့ကလေး  
 မှာ ကျန်နေစဉ် ပေါ်လီအလကားမနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဘာသာရေးသင်တန်းမှာကလေး  
 တွေကို စာသင်တာကအစ တတ်နိုင်သမျှ မြို့က လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်  
 ကူညီသည်။ သူကူညီဆောင်ရွက်တာတွေကို နှစ်သက်ကြသော်လည်း ဓမ္မဆရာ  
 လေး နေအိမ်မှာ ဆက်လက်နေထိုင်သည်ကိုတော့ ဓမ္မဆရာလေး၏ ဒကာဒကာမ  
 များက သဘောမကျကြ။ မသင့်တော်မအပ်စပ်ဟု မြင်ကြသည်။ နောက်တော့  
 ဓမ္မဆရာလေး၏ သာသနာ့လုပ်ငန်းဘဝ ထိခိုက်ပျက်စီးတော့မှာကို စိုးရိမ်ကာ  
 ပေါ်လီက သူ့သွားတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် သည်ရက်ပိုင်းမှာပင်  
 ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးက သည်မြို့ကလေးသို့ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်လာသည်။ အဲ  
 သည်ည ကပြသည့်အခါ ကျန်းမာသွားပြီဖြစ်သည့် ပေါ်လီလည်း ပြန်လည်ပါဝင်  
 သည်။ ဓမ္မဆရာလေးလည်း အိမ်မှာမနေနိုင်သဖြင့် လာကြည့်သည်။ ပေါ်လီ  
 မြင်းစီးစွမ်းရည် ပြသနေစဉ် ဓမ္မဆရာလေးကို မြင်၍ အာရုံပျက်ကာ အချိန်အဆ  
 တွေလွဲပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျရာ ဓမ္မဆရာလေးက အချိန်မီ ပွေ့ဖမ်းထားလိုက်  
 မိလေသည်။ ဇာတ်လမ်းက အဲသည်လို။

သည်ပြဇာတ်ထဲမှာ ကာနက်ဂျီက ပေါ်လီမြင်းပေါ်က လိမ့်ကျစဉ် အပြေး  
 အလွှား ရောက်လာပြီစသည့် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ဟတ်တလီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်  
 ရ၏။ ဆရာဝန်အခန်းက ခဏလေးဖြစ်တော့ နောက်ပိုင်းတွင် ဆပ်ကပ်လူပြက်  
 အဖြစ်လည်း ပါဝင်ပေးရသည်။

သည်ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်လိုက်ရသဖြင့် ကာနက်ဂျီမှာ သဘင်ပညာမည်မည်ရရ  
 မတိုး။ သို့သော် နယ်လှည့်ဇာတ်သမားတို့၏ ဘဝကိုကား သူကောင်းကောင်း  
 ကြိုး သိခွင့်ရသွားသည်။

သူတို့ ပုံမှန်လှည့်၍ ကပြကြသည်က မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် မြို့ရွာ  
 များ ဖြစ်သည်။ တစ်မြို့မှာ တစ်ည ကပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်မြို့ ဆက်ရသည်။  
 ထုံးစံက ညသန်းခေါင်သန်းလွဲမှာ ဇာတ်ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီး ဘူတာ  
 ရုံသို့ သယ်၊ ဘူတာမှာ အိပ်ငိုက်ရင်း စကားပြောရင်း ရထားစောင့်၊ မနက်ဝေလီ  
 ဝေလင်းမှာ နောက်တစ်ဘူတာရောက်၊ ဇာတ်ရုံရှိရာသို့ ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြ၊ ပြင်  
 ကြ၊ ဆင်ကြ၊ ညရောက်တော့ ကကြ၊ ကပြီးတော့ ပြန်သိမ်းကြဆည်းကြ၊ ဘူတာ  
 သို့ သယ်ကြ။

ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ အဓိက သရုပ်ဆောင်များကတော့ သူများထက် နည်းနည်း  
 ပို၍ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခွင့်ရသည်။ သို့သော် သူတို့လည်း သက်သာလှသည်တော့  
 မဟုတ်။ အသေးစား ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရံလေးများကတော့ ဇာတ်သမားတစ်ပိုင်း  
 ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမားတစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပြီး ညကြေးဆိုသည်ကလည်း ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က  
 လွဲလျှင် ဘယ်သူမှ မည်မည်ရရ ကြသည်မဟုတ်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေ ကြည့်  
 လိုက်လျှင် အမြဲတိုင်ကျနေသူတွေ များသည်။ ဈေးသည်အလုပ်ကို ဝါသနာမကျန်  
 သေးသည့် ကာနက်ဂျီကတော့ ခရီးသွားဟန်လွဲ အရောင်းအဝယ်လေးများ လုပ်  
 ကာ အသုံးစရိတ် ရှာသည်။ သည်ဝင်ငွေလေးများကြောင့်လည်း သူ ဇာတ်အဖွဲ့  
 ထဲ ဤမျှကြာကြာရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ကြိမ်နားသည့်အခါ ကာနက်ဂျီ နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်  
 လာသည်။ သို့သော် နယူးယောက်တွင် သူ နားမနေနိုင်။ အလုပ်ရှာရသည်။  
 ဆယ်လလုံးလုံး မရပ်မနား လှည့်လည်သွားခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံကြောင့် နယ်  
 လှည့်ဇာတ်အဖွဲ့သားအလုပ်ကို သူ စိတ်ကုန်နေပြီ။ ဘရော့ဒ်ဝေး ဇာတ်ရုံများမှာ  
 ပုံမှန်ကသည့် အဖွဲ့တစ်ခုခုထဲ ဝင်ခွင့်ရအောင် သူ ကြိုးစားသည်။ ပရိဂျူဆာတွေ  
 နှင့်သွားတွေ့သည်။ သရုပ်ဆောင်သမားတွေအတွက် အခကြေးငွေယူကာ အလုပ်  
 ရှာပေးသည့် ပွဲစားတွေနှင့်လည်း သူ ဆက်သွယ်သည်။

သို့သော် ဘယ်နေရာမှ အဆင်မပြေ။ အပေါက်အလမ်း မတည့်။ ဘရော့ဒ်  
 ဝေးမှာ သူ့အတွက် နေရာသေးသေးမွှားမွှားလေး တစ်ခုလောက်ပင် မရှိသလို  
 ဖြစ်နေသည်။

ကာနက်ဂျီ စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။  
 ဘရော့ဒ်ဝေးက သူ့ကို လက်မခံ၊ နယ်လှည့်အဖွဲ့မျိုးမှာ လိုက်ရန်လည်း  
 သူ ဆန္ဒမရှိတော့ဟုဆိုလျှင် သူ့အတွက် ရွေးစရာလမ်းက တစ်ခုပဲရှိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com



ဇာတ်သဘင်လောကကို စွန့်ခွာရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။

တစ်နေ့ကျလျှင် အောင်မြင်ထင်ရှားသော သရုပ်ဆောင်မင်းသားတစ်လက် ဖြစ်ရမည်ဟူသော မျှော်မှန်းချက်ဖြင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားပမ်းစားသူ လှုပ်ရှားခဲ့သည့် လောက ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

နောက်ပိုင်းနှစ်များအတွင်း သူနှင့်အတူ အနုပညာကျောင်းတက်ခဲ့ကြသည့် ဟောင်းဝပ်လင်းဆေးတို့ ဂူသရီမက်ကလင်းတစ်တို့ ပြဇာတ်လောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာကြတာ မြင်တော့သည်လောက က ထွက်ခဲ့မိသည့် အတွက် သူ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လောကမှာ နှစ်နှစ်နေခဲ့မိသည့်အတွက်တော့ သူ အကျိုးအမြတ်တွေ အများကြီး ရရှိခဲ့ပါသည်။

### အပြောအဟောနှင့် သရုပ်ဆောင်ပညာ

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အဟောအပြောသင်တန်းတွင် သရုပ်ဆောင်သင်ခန်းစာ တစ်ခုလည်း ပါခဲ့သည်။ သင်ခန်းစာ ဆယ့်တစ်။

သင်တန်းဆရာက သင်တန်းသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အတန်းရှေ့တွင် ချထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ ထိုင်ပြီးသောအခါ သင်တန်းသား လူငယ်တစ်ယောက် ထလာကာ အမျိုးသမီးရှေ့မှာ ခူးထောက်သည်။ ထိုနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ပြီး အထက်သို့ မြှောက်ကာ ကြွေးကြော်သည်။

‘ဒေစီမေး၊ ဒေစီမေး၊ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ဒေစီမေး၊ ကိုယ် ချစ်တိုင်းသာ တအားဖျစ်ညှစ်လိုက်မိရင် မင်း အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်’

ဖျစ်ညှစ်ဆိုသော စကားကို ပြောချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံကို သူ မှိတ်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်၌မူ ကြည်နူးနှစ်သက်ခြင်း၊ လိုချင်တမ်းတခြင်း အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေသည်။

ဒေစီမေးနံဘေးမှာ ရပ်နေသည့် သင်တန်းဆရာက မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါသည်။ ‘သူ ပြောတာ ယုံကြည်လား’ အတန်းကိုလည်း မေးသည်။

တစ်တန်းလုံးက ရယ်သည်။ ပြီး ‘မယုံဘူး’ ဟု ဝိုင်းအော်ကြသည်။

‘ကဲ မဲယုံသေးဘူးတဲ့၊ ယုံလောက်အောင် ပြန်ပြောစမ်းပါဦး’

သင်တန်းဆရာက ဆိုသည်။

ခူးထောက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ဇာတ်ညွှန်းထဲက စာသားကို သရုပ်ပါအောင် ထပ်ရွတ်သည်။

‘ဒေစီမေး၊ အိုး ဒေစီမေးရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ဒေစီမေး၊ ကိုယ် ချစ်တိုင်းသာ တအားဖျစ်ညှစ်လိုက်မိရင် မင်း အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်’

‘ကဲ သူပြောတာ ယုံကြည်လား’ သင်တန်းဆရာက မေးသည်။

‘ယုံပါပြီ’ တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းအော်ကြသည်။

ဒေစီမေး ပြကွက်ကလေးက ကာနက်ဂျီသင်တန်းသားများ သရုပ်ဆောင်ကြသည့် ပြကွက်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်ခုဖြစ်သည်။ အချိန်တစ်နာရီခွဲလောက် အတွင်းမှာ သင်တန်းသားအားလုံးပင် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ထကာ ကိုယ့်တာဝန်ကျသည့် ဇာတ်ကွက်အသီးသီးကို အထက်က အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ကြရသည်။

ဇာတ်ကွက်တွေက အချစ် အလွမ်း ပါ၏။ အကြောင်ကြောင် အကွက်မျိုးလည်း ပါ၏။ တဟားဟား ရယ်နေရတာမျိုးလည်း ပါ၏။ ဇာတ်သဘင်များမှာ တွေ့ရတတ်သည့် ပြကွက်မျိုး၎် အနေအထားမျိုးစုံကို ဟိုနားက တစ်စသည်နားက တစ်စ ထုတ်ယူကာ တစ်ယောက်တစ်ခု သရုပ်ဆောင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းသားများကို သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံမျိုး ဆင်တူယိုးမှားတွေ မျှပေးနေခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ သူ အပြောအဟောသမားကောင်း ဖြစ်လာတာ အပြောအဟောဆရာကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာတွေသည် ဟောပြောမှုသက်သက်ကို လေ့ကျင့်ခဲ့၍ မဟုတ်။ အခြေခံဇာတ်သဘင်ပညာကလည်း သူ့ကို အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။ ဆပ်ကပ်ထဲက ပေါ်လီပြဇာတ်မှာ သာမန်ဇာတ်ရံကလေးအဆင့်နှင့်ဖြစ်စေ ရက်ရှည်လများ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံကလည်း များစွာအထောက်အကူပြုခဲ့သည် ဟု သူ ယူဆသည်။

အပြောသမား တစ်ယောက်သည် သဘာဝကျကျ ပြောတတ်ဖို့ လိုသလို အခြေအနေအရ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို သင့်တော်လိုက်ဖက်သည့် ဟန်ပန်လေး ထည့်ပေးနိုင်မှ အသံနှိမ့်မြင့်လေး အဆွဲအငင်လေးနှင့် ကစားပေးနိုင်မှ ပို၍ ထိရောက်အောင်မြင်သည် မဟုတ်လား။

သူ့သင်တန်းတက်သူအားလုံး ဟောပြောစားသောက်ကြမည့်သူများကား မဟုတ်။ သို့သော် လုပ်ငန်းခွင်၌ စည်းဝေးပွဲများ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပွဲများစသဖြင့် အများနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရသောအလုပ်မျိုးကို အခါအားလျော်စွာ လုပ်ကြရမည်

လူများအနေနှင့် စင်ပေါ် အပြောအဟောသမားတို့၏ ပညာများကို အကျွမ်းကျင်ကြီး မဖြစ်စေကာမူ တစ်စွန်းတစ်စ သိနေမည်။ အနည်းအကျဉ်းစီ အသုံးချတတ်မည်ဆိုလျှင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အများလက်ခံသိမှတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သရုပ်ဆောင်မှုသင်ခန်းစာကို လေ့ကျင့်ခန်း အမှတ်စဉ် ဆယ့်တစ်အဖြစ် သူထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေ့တွင် သင်ခန်းစာ ၁၀ ခု လေ့ကျင့်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ သင်တန်းသားများအနေနှင့် ပရိသတ်ကြောက်စိတ် စင်ကြောက်စိတ် အတော်လျော့ပါးသွားခဲ့ပြီ။ အထူးသဖြင့် သင်တန်းဖော်များကို ဘဝတူတွေအဖြစ် သဘောထားကာ ရင်းနှီး ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုရဲလည်း ရှိလာကြပြီ။ သည်အချိန်မှာ သည်သင်ခန်းစာကိုထည့်ပေးလိုက်သည့်အခါ နဂိုက အရှက်အရွံကြီးသူများလည်း သည်အစီအစဉ်အတွက် အကြောက်ကြီး မကြောက်ကြတော့။

ပြီး သည်အခန်းလေးထဲက စင်ကလေး သေးသေးပေါ်မှာလည်း ဖြစ်၊ လူတိုင်း တစ်ယောက်မကျန် အလှည့်ကျ လုပ်ပြရတာလည်း ဖြစ်၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆက်တိုက် မြန်မြန်ဆိုတော့ ရက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကြာကြာရှက်ဖို့ မလိုတော့ပြီဖြစ်လေရာ အားလုံးပင် သည်အစီအစဉ်ကို ပါဝင်ဖြတ်သန်းနိုင်ကြမိ ဖြစ်သည်။

လက်ခုတ်သဘာပေးလိုက်၊ တဟားဟား ရယ်လိုက်၊ သူ့အလှည့်ကိုယ်ရယ်၊ ကိုယ့်အလှည့် သူရယ် ဆိုတော့ ကစားသလိုပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားကြသည်။

သည်သင်ခန်းစာအပြီးမှာ သင်တန်းသားတိုင်းလိုလို မိမိ၏ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုကို မိမိဘာသာ သိသိသာသာ သတိပြုမိမိ ဖြစ်သည်။

နဂိုက အတွင်းခွဲစိတ် ရှိသူ၊ အရှက်အကြောက်ကြီးသူများပင် လူရှေ့သူရှေ့မှာ အူကြောင်ကြောင် ပေါက်တောက်တောက်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ထဲ ဇာတ်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတာမျိုးဟာလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပြီး လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာပဲ။ လိုအပ်ရင် ငါလုပ်နိုင်တယ်ဟူ၍ သိမြင် ယုံကြည်စိတ်ဝင်ကာ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာဘောင်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးဘောင်များ ပို၍ လွတ်လပ်ကျယ်ဝန်းလာသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေးပိုင်း၊ အပြုအမူ အပြောအဆို ပိုင်းတွင် မိမိကိုယ်ကို လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို လက်ရှိအနေထက် အဆမတန် ပို၍ ဆွဲဆန့်ချင် ဆွဲဆန့်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထွန်းကားအောင်မြင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် မြှင့်တင်ရန် ရည်စူးထားသူတစ်ဦးအတွက် လိုအပ်သော ရဲဝံ့ယုံကြည်မှုများ ပြည့်ဝလှစေပေသည်။

အခန်း(၃)

နယူးယောက်ပြိုစက်မှ  
မအောင်မြင်သူတစ်ဦး၏ ဘဝ

ဇာတ်လောကမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ဝင်ရောက်သည်က ယခင် ကျင်လည်ဖူးပြီးသား အရောင်းသမားအလုပ်။

ဇာတ်သဘင်လောက ဝင်စဉ်က ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်နှင့် တက်ကြွစွာ ဝင်ခဲ့သည်။ သဘင်မှာ မအောင်မြင်၍ အရောင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်ရသည့် အခါ သူ့ဘယ်လိုမှ မတက်ကြွနိုင်။ ရပ်တည်မှုသက်သက်အတွက် လုပ်ရသည့် သဘောမဟုတ်လား။ အထင်မကြီး၍ စွန့်ခဲ့ပြီးသည့်အလုပ်ကို ယခု မလွဲမရှောင်သာ၍ အောက်ကျခံကာ ပြန်လုပ်ရသည့်သဘော မဟုတ်လား။

အဲသည်ကာလ ၁၉၁၂ ခုနှစ်က ကြည့်လျှင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကို မအောင်မြင်သော အရောင်းသမား လူငယ်တစ်ဦး၏ ခက်ခဲကျပ်တည်းသော သွင်ပြင် လက္ခဏာအပြည့်နှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ခေါင်းအမြီးကိုတော့ ညဘက် အိပ်မရတာတွေကြောင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ အသားအရေက ဖြူရော်ဖျော့တော့နေပြီး လူကလည်း သိသိသာသာပင် ပိန်ချုံးလျက်ရှိသည်။

အဝတ်အစားကိုကား တတ်နိုင်သမျှ သပ်ရပ်သန့်ပြန့်မှုရှိအောင် သူကြိုးစားထားပါ၏။ သို့သော် ဂရုစိုက်ကြည့်သူအတွက်မူ သူ့ဝတ်စုံက အသစ်ဝတ်ဆင် လှပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေချေသည်။

အဲသည်ကာလ ဒေးလ် အရောင်းသမားအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်



က ပက်ကပ်ကားကုမ္ပဏီ၌ ဖြစ်၏။ ပက်ကပ်ထုတ် မော်တော်ကားလေးများနှင့် ထရပ်ကားကြီးများကို စွဲအောင် ရောင်းသည့်အခါ၌ တွေ့ရသည့် ကြီးမားသော အခက်အခဲနှစ်ရပ်က သူတို့ကုမ္ပဏီက ကားတွေသည် သူများကားတွေထက် ဈေးကြီးနေခြင်းနှင့် နယူးယောက်မှ ကားဝယ်သူများမှာ ကမ္ဘာပေါ်၌ ချေးအများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီး ကာနက်ဂျီဘက်ကလည်း အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိနေ၏။ သူက လူတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော်လည်း စက်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ကား စိတ်ဝင်စားမှု နည်းလှခြင်း ဖြစ်၏။

မော်တော်ကားတွေ ရောင်းနေသော်လည်း ကားအကြောင်းနိုက်နိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာလိုသောဆန္ဒ သူ့မှာ မရှိ။ အင်ဂျင်အမျိုးအစားအကြောင်း၊ ပုံစံဆန်းသစ်ပုံအကြောင်း၊ ချောဆီထိုးစနစ်မှာ သူများကားတွေထက် ဘယ်လိုသာ သည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့် ပုံမှန်အရောင်းဂါထာများ ရွတ်ပြီးလျှင် သူ ဆက်မပြောတတ်တော့။ နားလည်သော ဝယ်သူက အင်ဂျင်အစိတ်အပိုင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်စစ်ကြောမေးမြန်းလာလျှင် သူ မဖြေတတ်တော့။ သည်အခါမျိုးတွင် သူက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဂျိမ်းစ်နှင့် ဝီလျံပက်ကပ်ညီအစ်ကိုတွေ ဘယ်လောက်တော်ကြပုံအကြောင်း၊ သူတို့ နာမည်ခံသည့် အလုပ်မှန်လျှင် အလွန်တိကျသေချာအောင် စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် စံချိန်စံညွှန်း မလျော့အောင် လုပ်တတ်သည့်အကြောင်း စသည်များသာ သူ ဖိပြောနေတတ်သည်။

မိမိရောင်းသည့် ပစ္စည်းအပေါ် မိမိကိုယ်တိုင် ထက်သန်ဝင်စားမှု မရှိခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပက်ကပ်ကားကုမ္ပဏီ၏ အရောင်းသမားတစ်ဦးအဖြစ် ကာနက်ဂျီ မအောင်မြင်ခဲ့။ သူ့ဝင်ငွေ နည်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်ကြီးပွားသူတွေ များလှသည့် နယူးယောက်မြို့ကြီးမှာ သူ ဆင်းရဲခဲ့သည်။

သည်တုန်းက သူ့အသက် ၂၄ နှစ်ဝန်းကျင်။

မအောင်မြင်သောအရောင်းသမားလေး နေထိုင်ရာရပ်ကွက်က နယူးယောက်မြို့တော်၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခု။ အဆောက်အအုံတွေက ညစ်ပေစုတ်ပြတ်သည်။ ရေပိုက် မိလ္လာပိုက်တွေ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီ။ လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲ နေအိမ်အဆောက်အအုံများထဲမှာ ကြွက်တွေ ပြေးလွှားနေသည်။ လမ်းမှာ တွေ့ရသူများက ဆင်းရဲသားတွေ၊ သူတောင်းစားတွေ၊ ညစ်ပတ်ကျနေသည့် ကလေးသူငယ်တွေ။

အခန်း



နယူးယောက်မြို့တော်မှ  
မအောင်မြင်သူတစ်ဦး၏ ဘဝ

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ဆင်းပြီးလျှင် သည်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ဖြတ်သန်းကာ သူ့အခန်းဆီ ပြန်ရသည်။ အခန်းခပေးရန် နောက်ကျနေသည့် အခါများတွင် အိမ်ရှင်နှင့် မတွေ့အောင်လည်း ကြည့်ရှောင်ရတတ်သည်။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့လည်း သူ စိတ်မချမ်းသာ။ သူနေရသည့်အခန်းကို နည်းနည်းလေးမျှပင် နှစ်သက်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အခန်းထဲမှာ ပိုးဟပ်တွေ သောင်းကျန်းနေတာ သူ့အလွန်စိတ်ညစ်သည်။ နေရာတကာ သူတို့ချည်း။

သူနေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်က ညစ်ပတ်ပေကျိရုံ ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်ရုံသာ မဟုတ်။ လူဆိုးလူမိုက် အန္တရာယ်လည်း ထူပြောလှသည်။ နာမည်ဆိုးကိုယ်စီ နှင့် လှုပ်ရှားကျော်ကြားနေသော လူဆိုးလူမိုက်ဂိုဏ်း အတော်များများ သူတို့အနားမှာ ရှိသည်။ လူဆိုးတွေ အတင်ရဲလွန်းသဖြင့် သူတို့အပိုင်ဖြစ်သည့် အမှတ် (၂၂) နယ်မြေရဲများပင် တစ်ယောက်ချင်း မသွားရဲ။ အနည်းဆုံး သုံးယောက်တစ်တွဲ လောက်သာ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်ရဲသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် နယူးယောက်မြို့တော် ဗဟိုမီးရထားမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရထားလမ်းလုံခြုံရေးအတွက် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်ရောက်နှိမ်နင်းပစ်တော့မှ ဂိုဏ်းတွေ ပျက်ကာ လုံလုံခြုံခြုံ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်သွားသည်။

အနေအထိုင် ဆင်းရဲသလို အစားအသောက်ကလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံသာ အပြင်ပမှ စားချင်ရာရာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းလာပြီး အခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်စားသောက်ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့်ကား မြို့တော်၏ ဆင်းရဲသား အောက်ခြေလုပ်သားများ တိုးဝှေ့စားသောက်ရာ အပေါ်စားစားသောက်ဆိုင်ကလေးများမှာပဲ ဝမ်းတစ်ထွာပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်ရတတ်သည်။ မတတ်သာ၍သာ သည်ဆိုင်တွေမှာ သူ့စားသောက်ရသည်။ စိတ်ထဲက တော့ မသတိချင်။ သူတို့ မီးဖိုချောင်တွေ၌ သူ့အခန်းမှာထက်ပင် ပိုးဟပ်တွေ သောင်းကျန်းနေဦးမှာ သေချာသည်ဟုပဲ သူ တွေးတောမြင်ယောင်နေမိတတ်သည်။

အဲသည်တုန်းက သူ့ဘဝကို နောက်ပိုင်းကာလမှာ ကာနက်ဂျီယာနဲ့သို့ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။

‘ညဘက် အလုပ်ပြီးတဲ့အချိန် အထီးကျန် နိုင်လှတဲ့ ကိုယ့်အခန်းလေး ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ခေါင်းကိုက်ကလေးတစ်ခု အမြဲပါပါလာတယ်။ ဒီခေါင်းကိုက်က စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်လို့ဖြစ်တဲ့ ခေါင်းကိုက်။ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်

တာ၊ လက်ရှိဘဝကို ခါးသီးမုန်းတီးတာ၊ တစ်ခါတလေ ဂုန်းဒိုင်းကြိတ်လိုက်ချင်တာတွေကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ခေါင်းကိုက်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရင်ထဲမှာ ပိုက်ထွေးမွေးမြူခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကလေးတွေ လက်တွေ့မှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေအဖြစ်နဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတာ မြင်ရတဲ့အခါ စိတ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ချင်လာတယ်။ အဲဒီကာလမှာ ကျွန်တော် စာတွေ သိပ်ဖတ်ချင်လာတယ်။ စာဖတ်ချိန် သိပ်ရချင်လာတယ်။ ငါရေးလိုက်မဟဲ့လို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေလဲ ချက်ချင်းရေးချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်’

စာရေးချင်လှသူ

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လိုစိတ်တွေလည်း မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာဖူးသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ အင်မတန်ပြောင်မြောက်သည့် ဝတ္ထုကြီးတွေ သူ မကြာခဏ ရေးလေ့ရှိသည်။

သည်စိတ်က ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ရှိခဲ့သည့်စိတ်။ သို့သော် တစ်ချို့တစ်ချို့ ပြင်းပြင်းပြပြ ပေါ်လာလိုက်၊ သူ့အလိုအလျောက် ပြန်ပျောက်သွားလိုက်ပဲ ရှိခဲ့သည်။ ယခု သူ့အမျှော်မှန်းကြီး မျှော်မှန်းခဲ့သော သဘင်ပညာသည် ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီ။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့ဖူးသည့် အရောင်းသမားဘဝမှာလည်း ခက်ခဲကျပ်တည်းမှုတွေ ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုသည့်အခါ သူ့အာရုံထဲမှာ ငုပ်လျှိုး တည်ရှိနေခဲ့သည့် စာရေးချင်စိတ်တွေ တစ်ကြိမ် ထကြွလာပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ အရှိန်အဟုန် အတော်ပြင်းသည်။ တကယ်ရေးဖို့ သူ အလေးအနက် စဉ်းစားပြီ။

ငါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စာရေးဆရာ တကယ်ဖြစ်ချင်ရင် တကယ်ထရေးပါလား။ စိတ်မပါတဲ့ မော်တော်ကားရောင်းသမား အလုပ်နဲ့ ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်းနေမှာလဲ။ ဒီကုမ္ပဏီကလည်း ကိုယ့်ကို လူလူသူသူ ဖြစ်အောင် ပေးကျွေးထားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ပေါက်မြောက်အောင် မြင်အောင် ငါ ကြိုးစားရမယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အဲသလို တိုက်တွန်းသည်။

တကယ်လည်း ဟုတ်သည်။

ကာနက်ဂျီအဖို့ သူ့ကိုယ်သူ လောကကြီးထဲမှာ အရာရောက်သူတစ်ယောက် အဖြစ် မြှင့်တင်နိုင်ရန်မှာ စာရေးသည့်အလုပ်တစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။ သည်အလုပ်က ငွေကြေး အရင်းအနှီးလည်း မလို။ စက္ကူနှင့် ကလောင်တံ ရှိလျှင် ပြီးသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အောင်မြင်ပြီဆိုလျှင်ပင် နယူးယောက်ရှိ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းက သူ့ကို အရေးတယူပြုလာကြလိမ့်မည်။ ဂျက်လန်ဒန်တို့ ဖရန်နောရစ်တို့ ဟင်နရီ ဂျိမ်းစ်တို့လို ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် ပန်းဖက် ပေါင်းခွင့်ရမည်။ သူ့သာတကယ် တမ်း စာရေးသည့်အလုပ်ထဲမှာ သူ့အရည်အချင်းစွမ်းအားတွေအားလုံး ပုံအော ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာက လေးစားသည့် စာပေအနုပညာရှင်တစ်ယောက်မှချ ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်ထားသည်။

စာရေးဆရာအဖြစ် အောင်မြင်လျှင် ကျော်ကြားမှုသာမက နေငွေကြေး လည်း နောက်က လိုက်လာမည်။ လူတွေက ဒေသ အငွေ့အသက်တွေ၊ ထူးခြား သော ဒေသဆိုင်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေပါသည့် ဝတ္ထုမျိုးတွေကို အငမ်းမရဖတ် နေကြသည်။ တော၏ခေါ်သံ ဝတ္ထုဖြင့် စာရေးဆရာ ဂျက်လန်ဒန် အကြီးအ ကျယ် ကျော်ကြားနေသည့် ကာလ။

ဂျက်လန်ဒန်လောက် အသည်းအသန်မဖြစ်ကြသော်လည်း ဂျွန်ဖော့က် (စ)၊ ကိတ်ဝစ်ကင်း၊ ဟာရီးဘဲလ်တို့၏ ဝတ္ထုများလည်း စောင်ရေတစ်သန်းတန်းသို့ ရောက်နေကြသည်။

ဝတ္ထုရေးသမားတွေ ကြီးပွားသည့် ခေတ်။

ကာနက်ဂျီ ခေါင်းထဲမှာလည်း ပရိသတ်အကြီးအကျယ် စွဲလမ်းသွားမည် ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိနေသည်။ သူ ကျင်လည်ခဲ့သည့် မစ်ဇူရီ ဒေသ နောက်ခံနှင့် အချစ်တွေ အလွမ်းတွေလည်း ပါမည်။ သည်မြေသည်ဒေသ ၏ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော သဘာဝဘေးဒဏ်များကို ကြုံကြုံခံ တွန်းလှန် ရပ် တည်ခဲ့ကြသည့် ဒေသသားတို့၏ သတ္တိဗျတ္တိတွေအကြောင်းလည်း ပါမည်။

နေ့စဉ် အလုပ်ပြီး၍ အနောက်ပိုင်း ၅၆ လမ်းရှိ သူ့အိမ်ခန်းလေးသို့ ပြန် လာသည့်အခါတိုင်း လမ်းတစ်လျှောက် သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် တွေကို အာရုံကွန့်မြူးနေမိတတ်သည်။ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် အသေး စိတ် ဇာတ်ကွက်ကလေးတွေ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပီပြင်ထင်ရှားလာသည်။

သို့သော် ခေါင်းထဲက အတွေးတွေကို လက်နှင့် ချရေးဖြစ်ဖို့က မလွယ် သေး။ အခြေအနေမပေးသေး။

လမ်းမှာ စဉ်းစားမိ တွေးတောမိတာ မှန်သော်လည်း အိမ်ရောက်သည့်အခါ ခြေပစ်လက်ပစ် လုံချလိုက်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာသည်။ ကားအရောင်းပြခန်း တွင် တစ်နေကုန်မိုးတိုးမတ်တတ် ပါးစပ်ကလည်း တရစပ်ဆိုတော့ အိမ်ရောက် လျှင် ဘာအပ်အားမှ မကျန်ချင်တော့သလို ဖြစ်နေသည်။

စာရေးမည် အားခဲပြီး မရေးဖြစ်ပြန်တော့လည်း သူ ပိုစိတ်ညစ်ရပြန်သည်။ ခေါင်းက ပိုကိုက်လာသည်။ ညဘက် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်။

ထွက်ပေါက်မမြင်သော လက်ရှိအနေအထားကို သူ စိတ်ကုန်လာသည်။ သည်အလုပ် ဆက်လုပ်နေခြင်းဖြင့် သူ့အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမျှ ရှိစရာ လမ်းမမြင်။ သည်အလုပ်က ထွက်လိုက်မှသာ လမ်းသစ်တွေ အခွင့်အလမ်းသစ် တွေ ပွင့်လာနိုင်မည်ဟု သုံးသပ်ကာ သည်အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

သို့သော် အလုပ်က ထွက်လျှင် အနာဂတ်အတွက် လမ်းသစ်ပွင့်မည် မှန် သည်။ လတ်တလော စားဝတ်နေမှုကျတော့ ဘယ်သို့ဖြေရှင်းမည်နည်း။ ဒါက မေ့ထား၍ မရသော ပြဿနာ။

ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းရှာသည့်အခါ အပြောအဟောကိစ္စကို သူ သတိရ သည်။ သူ့ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းကြည့်လိုက်လျှင် ဆရာအတတ် သင် ကောလိပ်မှာ ကျောင်းနေဘက်အချင်းချင်း စကားအပြောအဟော သင်ပေး ရစဉ်ကလောက် သူ ကျေနပ်အားတက်ရသည့်အချိန် မရှိခဲ့။ ကျောင်းတုန်းက လေ့ကျင့်ဖူးသော စကားအပြောအဟောပညာကို အရောင်းသမားဘဝ အတွေ့ အကြို၊ သဘင်သည်ဘဝ အတွေ့အကြိုတို့နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် လူအများကို စကားအပြောအဟော သင်ပေးနိုင်သည့် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဆရာ ပေါက် ဖြစ်ပြီဟု သူ တွေးမိလိုက်သည်။

ကျောင်းက ထွက်ပြီး လုပ်ငန်းဌာနအသီးသီးမှာ လုပ်ကိုင်နေကြသူတွေသည် နှုတ်မှုစွမ်းရည် ထက်မြက်ပါက လုပ်ငန်းခွင်၌ သူတစ်ပါးထက် အောင်မြင်နိုင် သည်။ လူအများနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်သည့်အလုပ် ဖြစ်လေ နှုတ်မှုစွမ်းရည် က အရေးပါလေ ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို သဘောပေါက်ကြသူများအနေနှင့် သူ့ထံမှပညာကို သင့်တော်သော အခကြေးငွေပေးပြီး မသင်ယူချင်စရာ အကြောင်း မရှိ၊ သူကလည်း သည်လူတွေ ဘဝတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ကူညီဆောင် ရွက်ပေးခြင်းအတွက် သူတို့ထံမှ ထိုက်တန်သော အခကြေးငွေကို မယူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ကာ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချသည်။ အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် လူများကို ညဘက်တွင် အပြောအဟောသင်တန်းပေးကာ ယင်းက ရသော ဝင်ငွေဖြင့် စားသောက်ရင်း နေ့ဘက်တွင် ဝတ္ထုတွေကြီးစားရေးမည်ဟူ၍။

သို့နှင့် များမကြာမီပင် ပက်ကပ်ကုမ္ပဏီမှ သူ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး၊ ကိုလံ ဘီယာတက္ကသိုလ် ညနေသင်တန်းတွင် အပြောအဟော ပညာဆရာအဖြစ် ခန့်



ထားပေးပါရန် အလုပ်လျှောက်သည်။ သို့သော် ကိုလံဘီယာက သူ့ကို လက်မခံ။ သည်အခါ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်သို့ သွားပြီး အလားတူ လျှောက်လွှာ တင်ကြည့်ပြန်သည်။ နယူးယောက်ကလည်း ငြင်းပြန်သည်။

တက္ကသိုလ်နှစ်ခုက ငြင်းလိုက်တော့ သူ နည်းနည်းစိတ်အားလျော့သွားသည်။ သို့သော် နောက်တော့ မဆုတ်။ သူတို့ လက်မခံတာနဲ့ ငါက မသင်ရတော့ဘူးလား ဟူသော မခံချင်စိတ်ဖြင့် တခြားနည်းလမ်းများ လိုက်ရှာသည့်အခါ ဝိုင်အမ်စီအေ ညကျောင်းကို သူ သွားတွေ့သည်။ ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်မှာ သက်ကြီးပညာရေး၊ လူငယ်များ ကြီးပွားတိုးတက်ရေး စသည့် ဖွံ့ဖြိုးရေးသင်တန်းတွေ အမျိုးမျိုး ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့်ကား အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် လူငယ် လူလတ်များအတွက် ညနေပိုင်း ညပိုင်းများတွင် ဖွင့်လှစ်သည့် သင်တန်းများ။

သည်သင်တန်းမျိုး တက်ကြသူတွေက သူနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အရရော၊ ဘဝအတွေ့အကြုံအရပါ အတော်အတန် ရင့်ကျက်ပြည့်ဝပြီးသူတွေ။ ပြီး လက်ရှိအနေထက် တိုးတက်မြင့်မားချင်၍ အလုပ်နားချိန်မှာ ကြိုးစားပမ်းစား ပညာရှာမှီးနေကြသူတွေ။ သည်လိုလူမျိုးတွေကိုသာ သူ ကျကျနန သင်ပေးလိုက်ရလျှင် သူတို့တွေလည်း အရမ်းကျေနပ်အားရကြမည်။ မိမိလည်း အောင်မြင်သော အပြောအဟောဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု သူ မြင်သည်။

အရေးကြီးသည်က အစွမ်းအစ ပြသရန် အခွင့်အရေး ရဖို့။ အခွင့်အရေး မရမချင်းကား...

### စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ကင်းသောဘဝ

မိမိဘဝကို မိမိ ပြန်လှန်သုံးသပ်သည့်အခါ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အလုပ်မဖြစ်မြောက်ခြင်းများနှင့် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်ခြင်းတို့ တစ်လှည့်စီ ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း ကာနက်ဂျီ သတိပြုမိခဲ့သည်။

သူငယ်စဉ်တုန်းက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့သော အရာတွေ၊ ညဘက် အိပ်မပျော်နိုင်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ဖူးသည့် အရာတွေ (ဥပမာ- အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခံရမှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမျိုး) သည် ယခု ပြန်ကြည့်တော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် အရာတွေဆိုတာ မြင်လာသည်။ အဲသည်တုန်းက ပူပန်ကြောင့်ကြခဲ့ရတာ အလဟဿပါကလား၊ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းကာ မိမိ၏ ဘဝ

အစိတ်အပိုင်းတွေ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရပါကလားဟု တွေးတော နှမြောမိလာသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘဝအခက်အခဲဆိုတာတွေသည် စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစရာ သက်သက် မဟုတ်။ ခက်ခဲချိန်မှာ ခက်ခဲမှုဒဏ် ခံရတာမှန်သည်။ သို့သော် သူတို့ကြောင့်ပင် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဆိုသော အားမာန်တွေ ပေါ်ပေါက်ရသည်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ မအောင်မြင်သော ပက်ကပ်အရောင်းသမားဘဝကို စိတ်ပျက်မိခြင်းကြောင့်ပင် စာရေးဆရာဖြစ်အောင်၊ ယင်းနှင့် ဆက်စပ်လျက် အပြောအဟောဆရာဖြစ်အောင် ဆိုတာတွေတက်သို့ သူ ပြောင်းလဲအားထုတ်ဖြစ်လာသည်။ အရောင်းသမားဘဝမှာ အောင်မြင်သလိုလို မအောင်မြင်သလိုလိုနှင့် အလယ်အလတ် အနေအထားလောက်မှာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူလည်း သူလို ငါလိုအရောင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်ပင် ဆက်လက်ရပ်တည်နေမိလိမ့်မည်။ ယခုလောက် ကြီးကျယ်ကျော်ကြားလာစရာ လမ်း မရှိ။

သူ့ဘဝ သူ့ပြန်သုံးသပ်မိသည့် အချက်တွေကို အခြားလူတွေ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ထင်ဟပ်ကြည့်သည့်အခါ ဆင်တူပုံစံလေးတွေ သူ မြင်လာသည်။

မည်သူမဆို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ဖိစီးလွှမ်းမိုးနေသည့်အခါ၌ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်။ သည်စိတ်တွေက လူကို ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် နှောင့်ယှက် ဟန့်တားထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတွေကို ဖယ်ရှားအောင်မြင်ပြီဆိုတော့မှသာ မိမိဘဝ တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရန်အတွက် အင်အားတွေ ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နည်းပါးရေးသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးအတွက်သာမက ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ရန်အတွက်ပါ အရေးကြီးသော အချက် ဖြစ်သည်ဟု ကာနက်ဂျီ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့သင်တန်းမှာ စိုးရိမ်သောက ဖြေဖျောက်ရေးကို သင်ခန်းစာတစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ဗျား ဘာတွေ စိုးရိမ်ပူပန်နေသလဲ၊ ဘာကို ကြောက်နေသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါ ဟုဆိုကာ သင်တန်းသားများ အားလုံးကို သူ ပြောခိုင်းသည်။

သည်အစီအစဉ်ကို ကြေညာသည့်အခါ တချို့ကလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ပူပင်သောက ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့လူမျိုးပါဟု ဆိုတတ်သည်။ တချို့ကတော့လည်း အောင်မယ်လေး၊ ကျွန်မလောက် ပူတတ်ပင်တတ်တဲ့လူတော့ ကျွန်မပဲ ရှိမယ်၊ တစ်ခုခု တွေးပူမနေတဲ့အချိန်လို့ကို မရှိဘူး ဟူ၍ ဆိုမည်။ လူတစ်ယောက်

နှင့် တစ်ယောက် ပူပင်တတ်မှု အတိုင်း အတာပမာဏတွေက အဲသည်လောက်ထိ ကွာခြားနိုင်သည်။ သို့သော် တကယ်လက်တွေ့၌မူ ပူပင်သောက ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဘူးဟု ပြောဆိုသူများ အပါအဝင် မည်သူမဆို အနည်းနှင့်အများ ပူတတ်ပင်တတ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ်သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်အတွက် စိုးရိမ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ပူပင်သည်။ ကလေးတွေအတွက် ရင်လေးသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားအတွက်၊ အိမ်အတွက်၊ ရက်ချိန်းပေးထားသော ကိစ္စအတွက်၊ မိမိနှင့်ပတ်သက်သည့် အခြားလူများ၏ အထင်အမြင်အတွက်၊ အခြားသူများနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ ပြောလိုက်မိသည့် စကားတစ်ခွန်းအတွက်... လူတွေမှာ ပူစရာတွေများလှသည်။

သည်အပူတွေ ငြိမ်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။ သည်အပူတွေ၏ နှိပ်စက်မှု သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ဘယ်သို့ ဆောင်ရွက်မည်နည်း။

ကြောက်စိတ် ပူပန်စိတ် အတော်များများပင် သူတစ်ပါးကို ဖွင့်ဟ ပြောကြားလိုက်ရုံဖြင့် ရှင်းလင်းပျောက်ကွယ်သွားတတ်သော သဘောရှိသည်။ အချို့လည်း ရှင်းရှင်းမပျောက်လျှင်ပင် အရှိန်အဟုန်တော့ လျော့ပါးသွားတတ်သည်။ သည်အချက်ကို စိတ်ပညာရှင်တွေ သိသည်။ သာမန်လူတွေလည်း သိတန် သလောက် သိကြသည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကတော့ ဒါကို လက်တွေ့ အသုံးချသည့် အနေဖြင့် အထက်က ဆိုခဲ့သည့် ပူပန်ကြောက်ရွံ့စိတ် ပယ်ဖျောက်ရေး အစီအစဉ်ကို သူ သင်တန်းသင်ခန်းစာ (၁၀) မှာ ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နမူနာတချို့ကို ကြည့်ပါ။  
'ဈာန်ဗျူးပတ်အမည်ရှိ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက် အတန်းရှေ့ ထွက်လာသည်။ သူက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး ရှိပြီ။ သူက ပြောသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ငန်းတွေ သိပ်ကျဆင်းလာတယ်။ ဒီတိုင်းဆိုရင် ငါတော့ လူလျှော့တဲ့အထဲ သေချာပေါက် ပါတော့မှာပဲ ဆိုပြီး ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာတယ်။ အရာရှိက အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ခေါ်ပြီးဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ငါ့ကို လျော်ကြေးလစာပေးပြီး အလုပ်ထုတ်တော့မှာပဲ တွေးပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ သွားတွေ့ရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူက မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပူမယ့်သာ ပူခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့ထိ အဖြုတ်မစ်ရတူး။ လောလောဆယ်မှာ ကုမ္ပဏီကလဲ အခြေအနေ မဆိုးတော့ဘူး

ဆိုတော့ အဖြုတ်ခံရဖို့ အလားအလာလဲ မရှိဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် အခုတော့ ရှင်းတယ်။ ကိုယ့်မဖန်တီးနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ တွေးပူနေတဲ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးထူးလာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကမ္ဘာသကားလို့ သဘောထားပြီး သူ့အတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်း ခံယူပြီး အဲဒီအတိုင်း ကျင့်သုံးတယ်'

နောက်တစ်ယောက်  
နန်းယာကော့ဗ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် ရှိသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသည်။ အိမ်ထောင်ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲတစ်ယောက်၏ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

အတန်းရှေ့သို့ သူ ထွက်လာသည်။ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြကာ စကားစသည်။

'ကျွန်မ ဒီကို ပထမဆုံး လာတော့ ဒွန်နာနဲ့အတူ ကားနဲ့ လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဘယ်လောက်ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံးပဲ။ ကျွန်မကားထဲက ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်နေတာ။ ပရိသတ်ရှေ့သား ထွက်ပြီး ရပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ သေသွားမလားပဲ။ လူရှေ့မှာ ကျွန်မ စကားပြောထွက်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကို မထင်ဘူး။ ငါတော့ မေ့လဲမှာလို့ပဲ တွေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒွန်နာက ကျွန်မကို အားပေးတယ်။ 'စကားပြောမထွက်တော့လဲ မပြောဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့။ အဲဒီအတွက် နင့်မှာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ အဲဒီအတွက် ဘာတွေစိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေစရာ လိုသလဲ'တဲ့။ သူ ပြောတော့လဲ ကျွန်မ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ မပြောနိုင်ရင်လဲ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီအပြင် ကျွန်မ ဘာဒုက္ခရောက်စရာ ရှိသလဲ။ အဲသလို တွေးပြီး ကျွန်မသင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ အများကြီး ဝမ်းသာမိတယ်။ အခုထက်ထိလဲ ကျွန်မ ကြောက်တော့ ကြောက်နေ သေးတာပါပဲ။ အခု လောလောဆယ်ကို ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကိုတော့ ပြီးစီးအောင် ပြောနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်မှု ရှိသွားပါပြီ။'

သင်ခန်းစာ (၁၀) ၌ လူတိုင်း ကိုယ့်သောကကို ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဖွင့်ချကြသည်။ အစာလမ်းကြောင်းထဲ ပိတ်ဆို့နေတာတွေကို ဝမ်းနက်ဆေးကျွေးပြီး ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သလို စိတ်အာရုံလမ်းကြောင်းထဲ ပိတ်ဆို့နေတာတွေကိုလည်း ဖွင့်ထုတ်ပြောချလိုက်သော နည်းဖြင့် ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သည်။ ဝမ်းထဲရှင်းသွားလျှင် လန်းဆန်းကျန်းမာသွားသလို စိတ်လမ်းကြောင်း ရှင်းသွားသည့်အခါ၌



လည်း လူက သွက်လက်တက်ကြွကာ အကြိမ်မတ်တတ်သစ်များအတိုင်း လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ရန် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ရှိလာသည်။

ပုပန်ကြောင့်ကြစိတ်သည်ဘဝတက်လမ်းကို ပိတ်ဆို့သောအရာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိမြင်မီက ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင် သောကများခဲ့သည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတွေကို ပိုက်ထွေးမွေးမြူနေမိခဲ့သည်။ အနောက် ၅၆ လမ်းက အိမ်ခန်းကလေးသည် ကာနက်ဂျီ၏ သောကပွားများရာနေရာလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သောကတွေ ပွားနေရင်းက သောက၏ ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်ခြင်းသဘောကိုလည်း သူမြင်တန်သလောက် မြင်နေခဲ့၏။ သို့သော် ၁၂၅ လမ်း ဝိုင်အမ်စီအေ သင်တန်းမှာ သင်တန်းသားများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာရသည့်အခါမှသာ သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို စာနာစိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း အကြံဉာဏ်ပေးရင်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဆိုသော ကိစ္စရပ်အကြောင်းကို ပို၍ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျစွာ သုံးသပ်ရှုမြင်လာခဲ့မိသည်။

သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး

သူ့ထံ အပြောအဟောသင်ရန် ဟူ၍ လာရောက်ကြသူများက အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီ ရှိကြသည့် လူလတ် လူကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမျိုးစုံက လူတွေ ပါသည်။ လုပ်ငန်းဌာန အကြီးအကဲတွေ ပါသည်။ အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာတွေ စာရင်းကိုင်တွေ စာရေးစာချီတွေလည်း ပါသည်။ သူတို့အားလုံးလိုလိုမှာ ပြဿနာကိုယ်စီ ရှိကြသည်။

သူ့သင်တန်းမှာ အမျိုးသားတွေချည်း တက်ကြသည် မဟုတ်။ စောစောက နမူနာထဲတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် နန်းယာကော့ဗ်တို့လို အမျိုးသမီးတွေလည်း အများအပြား ပါသည်။ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေသည့် အမျိုးသမီးတွေ။ တချို့လည်း ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ ရသောအလုပ်မရှိသည့် အိမ်ရှင်မ သက်သက်တွေ။ သူတို့မှာလည်း ပြဿနာတွေ ရှိကြသည်။

လူဆိုသည်က ပြဿနာရှိလျှင် စိုးရိမ်ကြသည်။ ပုပန်သောက ရောက်တတ်ကြသည်။ ဒါ လူ့ထုံးစံ။ သို့သော် ထုံးစံဆိုပြီး သောကကို မွေးမြူထား၍တော့ မဖြစ်။ သည်ဟာတွေ လျော့ပါးပျောက်ပြယ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မည်။ ဘယ်လို လုပ်မည်လဲ။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့သင်တန်းသားတွေအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်

ကြ ကင်းစင်ရေးဆိုင်ရာ လက်စွဲကျမ်းတစ်အုပ် ရှာမှဖြစ်တော့မည်ဟု ကာနက်ဂျီ တွေးမိသည်။ ထို့နောက် တကယ်လည်း လိုက်ရှာသည်။ သူ့သင်တန်းတွေ စဖွင့်ဖွင့်ချင်းတော့ မဟုတ်။ သူ့သင်တန်း တကယ်အောင်မြင်ပြီ အသားကျပြီ ဆိုသော အချိန်လောက်မှာမှ ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့တော် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ကြီးသို့ သူ သွားသည်။

အကြောင်းအရာ ခေါင်းစဉ်အလိုက် ခွဲခြားပေးထားသည့် စာအုပ် ကက်တလောက်တွင် စိုးရိမ်သောက (worry) ဆိုသော အကြောင်းရပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များ ရှာဖွေကြည့်သည့်အခါ စုစုပေါင်း ၂၂ အုပ်သာရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ လူတကာ၏ ဘဝကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နေသည့် ကိစ္စရပ်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးကြရပါသနည်း။ ကက်တလောက်ထဲတွင် အကွာရာစဉ်အရ worry ၏ အထက်က ရှိနေသည့် worms (တိကောင်၊ သန်ကောင် စသည်များ) အကြောင်း ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဘယ်နှစ်အုပ်ရှိသလဲ ရေတွက်ကြည့်သည့်အခါ ၁၈၉ အုပ်တိတိရှိတာ အံ့ဩစွာသူ တွေ့ရှိရသည်။ လူတွေ၏ စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသော စိုးရိမ်သောကသည် မြေကြီးထဲမှာရှိသော တိကောင်၊ လူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရှိသော သန်ကောင်တို့လောက် ဂရုတစိုက် လေ့လာစူးစမ်းမှု မခံရပါတကားဟု သူ တွေးမိသည်။

စင်စစ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဆိုသော အကြောင်းရပ်ကို သူ့သင်တန်းမှာလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုဆွေးနွေးသော နေရာမျိုး မရှိသလောက် ရှားပါးလှသည်။ ဘာပဲပြောပြော သည်ကိစ္စက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆန်လှသော ကိစ္စဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ သည်ကိစ္စမျိုးကို စိတ်ကုဆရာဝန်ဆိုမှာ ပြောချင် ပြောမည်။ ဒါမှမဟုတ် မိမိရင်းနှီးသူ ရိုသေသူ အားကိုးသူ တစ်ဦး ဦးထံမှာ ပြောချင် ပြောမည်။ အများရှေ့မှာကား ပြောဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ကာနက်ဂျီကတော့ ပုဂ္ဂလိက ဆန်လွန်းသော သည်ကိစ္စကို ပုဂ္ဂလိက မဆန်သော ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် ဖွင့်ပြောဖြစ်မည့် အနေအထားတွေ သူ့သင်တန်းမှာ ဖန်တီးပေးထားသည်။ အစီအစဉ် ၁၄ ခု ရှိသည့်အနက် နောက်ပိုင်း ခပ်ကျကျ အစီအစဉ် ၁၀ ကျမှ သည်ကိစ္စကို ထည့်သွင်းပေးသည်။ သင်တန်းသားအချင်းချင်း ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှု ရှိလာကြပြီး သင်တန်းမှာ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှသည် မိမိတို့အားလုံး၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အားလုံးသည် တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ အားနာစရာ ကျက်ကြောက်စရာ မပွင့်လင်းစရာ အကြောင်းမရှိ စသဖြင့် ခံယူမိနေပြီဖြစ်သည့် အချိန်မျိုးမှာ



သည်ကဏ္ဍကို ထည့်ပေးလိုက်သည့်အခါ သင်တန်းသားတွေ အနှောင့်အနှေး နည်းစွာ ပါဝင်ဖြစ်ကြသည်။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် 'စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ' နှင့် အပြောအဟောကိစ္စ ဘာ ပတ်သက်သလဲ ထင်စရာရှိသည်။ အများကြီး သက်ဆိုင်ပါကလားဆိုသည်ကို သင်တန်းပြီးဆုံးချိန်မှာ သင်တန်းသားတိုင်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။ စိုး ရိမ်ကြောင့်ကြ ကင်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိလာခြင်း၊ လူအများ ကြားမှာ ထိထိရောက်ရောက် စကားပြောဆိုတတ်လာခြင်းနှင့် ဘဝတိုးတက် အောင်မြင်ခြင်းတို့ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်စပ်နေပုံကို မြင်သွားကြသည်။ သင်တန်း သား အတော်များများပင် စကားပြောသင်တန်း လာတက်ရင်း ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိလှသည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပယ်ဖျောက်ရေးသင်ခန်းစာတစ်ခု သူတို့ အတွက် အပိုဆုရခဲ့သည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

သင်တန်းသားများအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပယ်ဖျောက်ရေးဆိုင်ရာ သင် တော်သော လက်စွဲစာအုပ်ကိုလိုက်လံရှာဖွေခဲ့သော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင်မူ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများထံမှ သူကိုယ်တိုင် ကြားနာခဲ့ရသည့် မြောက်မြားလှစွာသော သောကပြဿနာများကို အဓိကအခြေပြုကာ အခြား သော ပညာရှင်တို့၏ စာအုပ်စာတမ်းများကိုပါ မှီငြမ်းကိုးကားလျက် 'သောက ကင်းဝေး နေနိုင်ရေး' (How to Stop Worrying and Start Living) အမည် ရှိ စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေသည်။

အခန်း



ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏

စကားအဟောအပြောနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသင်တန်း

နယူးယောက်မြို့ ဟာလင်(မ) ရပ်ကွက်၊ ၁၂၅ လမ်းမကို စီးမိုး၍ မြင်နေရသည့် ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်က ထည်ဝါခမ်းနားလှသည့် ငါးထပ်အဆောက်အအုံ တစ်ခုဖြစ်သည်။\*

အဲသည်တုန်းက ၁၉၁၂ ခုနှစ်။

ဟာလင်(မ) ရပ်ကွက်က ၁၉၃၀ လောက်ကျတော့မှ နီဂရိုးရပ်ကွက် ဖြစ် သွားသည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းဖွင့်လှစ်စကားလကမူ ဟာလင်(မ) မှာ လူဖြူတွေက အများစုဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျူးလူမျိုးတွေများသည်။ ၁၂၅ လမ်း ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်သည်လည်း လူဖြူများအတွက် သီးသန့် ဖြစ် သည်။

အသင်းတိုက်မှာ အားကစားရုံ ရှိသည်။ ရေကူးကန် ရှိသည်။ ညပိုင်းမှာ သင်တန်းတွေ ရှိသည်။

ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်တို့ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်တို့နှင့် နှိုင်းစာလျှင် တော့ ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်က ဖွင့်လှစ်သည့် ညနေသင်တန်းဆိုသည်မှာ မနှိုင်းအပ် မယှဉ်ရာ အလွန်ကွာခြားသော အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကာနက်ဂျီအဖို့တော့ သည်နေရာမှာ သင်ကြားခွင့် ရခြင်းသည်ပင် အခွင့်အရေး ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညဘက်မှာ သင်တန်းပို့ချမည်။ နေ့ဘက်မှာ စာရေးမည်။ အဓိက ရည် မှန်းချက်က အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့။ သင် တန်း ဆရာအလုပ်က စာရေးဆရာအဖြစ် မအောင်မြင်မီစပ်ကြား အထောက် အကူပြုဖို့။

ဝိုင်အမ်စီအေ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ သူ သွားရောက်ပြီး အပြောအဟော သင် တန်း ဖွင့်လိုကြောင်း ဆွေးနွေးသည့်အခါ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စိတ်ဝင်စားသည်။ စမ်းသပ်ကြည့်ရန် သဘောတူသည်။ သူ့အား အသင်း၏ ညနေပိုင်း တွေ့ဆုံပွဲ တစ်ခုတွင် ဟောပြောစွမ်းရည် ပြသနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။

အဲသည်ပွဲမှာ သူ အောင်မြင်သည်။ ပရိသတ်တွေ သူ့ကို သဘောကျကြ သည်။ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း ကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် လခကိစ္စ ညှိနှိုင်းကြသည့်အခါ၌မူ အဆင်မပြေ။ ကာနက်ဂျီက အခြား သော ဝိုင်အမ်စီအေ ညကျောင်းဆရာများနည်းတူ သင်တန်းတစ်ချိန်အတွက် နှစ်ဒေါ်လာနှုန်းပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လက်မခံ။ သည် သင်တန်းမျိုးက ဝိုင်အမ်စီအေမှာ တစ်ခါမှ မဖွင့်ဖူးသေးသည့် သင်တန်းအသစ် အဆန်း ဖြစ်နေသဖြင့် အောင်မြင်မည် မအောင်မြင်မည် မပြောနိုင်သေး။ မသေ ချာသေးသည့် အလုပ်ကို အသင်းတိုက်က အရင်းအနှီးစိုက်၍ လုပ်ရခြင်း ဖြစ် သဖြင့် ကာနက်ဂျီအား အခြားပုံမှန်သင်တန်းများမှ နှုန်းထားမျိုး မပေးနိုင်သေး ဟု ဆိုသည်။

'ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော် ကော်မရှင်နဲ့ လုပ်မယ်ဗျာ၊ အမြတ်ထဲက ရာခိုင် နှုန်းတစ်ခုသာ ကျွန်တော့်အတွက် သတ်မှတ်ပေးပါ' ဟု ကာနက်ဂျီ ပြောလိုက် သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လက်ခံသဖြင့် မူသေလစာအစား အမြတ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရန် နှစ်ဖက်သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သူများထက် လခလျော့ပေးသည်ကို မခံနိုင်သဖြင့်သာ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် လုပ် ရန် ခပ်တည်တည် တောင်းဆိုလိုက်ရသည်။ ကာနက်ဂျီစိတ်ထဲမှာ သိပ်မအေး။ သူ့မူလရည်ရွယ်ချက်က ညအလုပ်ဖြင့် ပုံမှန်ဝင်ငွေတစ်ခု ရရှိရေး ဖြစ်သည်။ သို့ မှသာ နေ့ပိုင်းတွင် စာရေးနိုင်မည် မဟုတ်လား။

ယခုတော့ သူ လိုချင်သည့် အနေအထား ရရှိဖို့ မသေချာ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ပြောပြီးပြီဆိုမှတော့ နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့။ အဟောအပြောထင် တန်း ဖွင့်ရန်အတွက် နောက်ထပ်သည်လောက်ကောင်းသော နေရာမျိုးရှာ၍ ရနိုင် မည်လည်း မဟုတ်တော့။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် နယူးယောက်မြို့ ၁၂၅ လမ်းရှိ ပိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်၌ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ အပြောအဟောသင်တန်းများ စတင်ဖွင့်လှစ် ဖြစ်လေသည်။

သင်တန်းစလျှင်ပင် သူ့အခက်အခဲ စတွေ့ရတော့သည်။ သင်တန်းသား များ သူ့ပို့ချချက်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ သူတို့မျက်နှာများမှာ စိတ်အား ထက်သန်မှု မတွေ့ရ။ ငေးကြောင်ကြောင်သာ သူတို့ ကြည့်နေကြသည်။ သူ အတော်အားငယ်သွားသည်။ ဝါရင်းစဘတ်ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်မှာတုန်း က သူ့သူငယ်ချင်းများကို အပြောအဟော သင်ကြားပေးသည့် ပုံစံအတိုင်း သင် နေသည်ပဲ။ ဘာကြောင့် စိတ်မဝင်စားကြရသလဲ။

သည်ကိစ္စကို သူ ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်သည့်အခါတွင်တော့ အဖြေကို သူ ရှာမှော့သည်။ ဟိုတုန်းက သင်ရတာတွေက ကျောင်းသားတွေ။ သူတို့ သင် ကြသည့် ရည်ရွယ်ချက်က ကျောင်းတွင်း ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရရှိရေး။ ယခုသင်တန်း တက်သူတွေက အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် လူတွေ။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က ပြိုင်ပွဲဝင် ဖို့ မဟုတ်။ အစည်းအဝေးမှာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အထက်လူကြီးနှင့် တွေ့ရချိန်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးရချိန်မှာ၊ ပြောရဲဆိုရဲရှိဖို့၊ ပီပီ ပြင်ပြင် ထိထိရောက်ရောက် ပြောတတ်ဆိုတတ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ သည်လူတွေ အနေနှင့် အက်ဒမန်ဘုခ်၏ သမိုင်းဝင် မိန့်ခွန်းကြီးကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ရွတ်တတ် စရာမလို။ ဘုခ်၏ လေသံဟန်ပန်အတိုင်း ပြောတတ်ဖို့ သူတို့စိတ်မဝင်စား။ သူတို့အတွက် အရေးကြီးသည်က ပရိသတ်ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ရသည့်အခါမှာ ဒူး မတုန်ဖို့ ကယောင်ချောက်ချား ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ အများ ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ မိမိခေါင်းထဲက အယူအဆကို ကျိုးကြောင်းဆီလျော် စွာ ပြောပြနိုင်လျှင် သူတို့အဖို့ အောင်မြင်ပြီ။

သူတို့ လိုအပ်ချက်ကို သိသည့်အခါ သူတို့အတွက် သင့်လျော်သည့် သင် နည်းပုံစံကို သူ ရှာတွေ့သည်။ သည်လူတွေကို စကားဟောပြောမှုဆိုင်ရာသဘော တရားတွေ အများကြီး သင်ကြားပို့ချနေစရာမလို။ ပရိသတ်ရှေ့ စကားထွက် ပြောသည့် အလေ့အကျင့် များများရအောင် ဖန်တီးပေးရန်သာ လိုမည်။

သို့နှင့် သင်တန်းအစပိုင်းမှာပင် ကာနက်ဂျီက သူ့နဂိုစဉ်းထားသည့် သင် ကြားနည်းပုံစံကို ပယ်ဖျက်ကာ ပုံစံသစ် ပြောင်းလိုက်သည်။ အရောင်းအဝယ် သမား စကားနှင့် ပြောရလျှင်ကား မိမိမှာရှိသည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်သူအား အတင်း

ထိုးရောင်းသည့်စနစ်မှ ဝယ်သူ၌ လိုအပ်နေသည့် ကုန်ပစ္စည်းမျိုးကို ထုတ်လုပ် ပေးသွင်းသော စနစ်သို့ ကူးပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စနစ်ပြောင်းသည့်အခါ သူ စွဲသွားသည်။

လုပ်ကိုင်ပုံနည်းလမ်းက ရိုးရိုးလေး။

ပထမဆုံး သင်တန်းသားတစ်ယောက်ကို ထခိုင်းသည်။

‘ကဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို စကားနည်းနည်း ပြောစမ်းပါ’

‘ခင်ဗျာ၊ စကားနည်းနည်း၊ ဘာအကြောင်း ပြောရမလဲဗျာ’

‘ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောဗျာ၊ ခင်ဗျားငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း၊ အခု အလုပ်အကိုင်အကြောင်း၊ တို့တို့ပဲပေါ့’

သည်လိုပဲ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်။ ပြောရလွယ်တာ လေးတွေ။ ခင်ဗျား သင်ခန်းစာရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု၊ ငယ်စဉ်က ကြိုးဖူးတဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၊ ဒေါသထွက်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု၊ စသည်ဖြင့်။

ဆရာက နည်းနည်းပြော၍ သင်တန်းသားများက များများပြောရသည့် ကာ နက်ဂျီ၏ သင်ကြားရေးနည်းစနစ်သစ်က ထိရောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သင်တန်း သားများ သဘောကျကြသည်။ သူတို့ တိုးတက်မှုကို သူတို့ မြင်ရသဖြင့် အား တက်ကြသည်။ သင်တန်းအကြောင်း အားရကျေနပ်စွာ ဖောက်သည်ချကြသည်။ ကောင်းသတင်းတွေ ထွက်လာတော့ သူ့သင်တန်းမှာ လူဦးရေတိုးတက်လာ သည်။ သင်တန်းအပတ်စဉ် သုံးခုလောက် ရောက်လျှင်ပင် အစက တစ်ည နှစ် ဒေါ်လာနှုန်း ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သော ဝိုင်အမ်စီအေသည် သူ့အား တစ်ညလျှင် ဒေါ်လာ ၃၀ နှုန်း ကော်မရှင်ပေးနေရပြီ။

ပထမပိုင်း သင်တန်းအပတ်စဉ်များအတွင်းမှာပင် သင်တန်းသားများ သူ့ ထံမှ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားသွားကြရသလို၊ ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင်လည်း သင်တန်း အတွေ့အကြုံများကို သုံးသပ်ကာ အောင်မြင်သောအပြောအဟောသင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်ရန်အတွက် သတိပြုရမည့် အခြေခံအချက်များကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။

နမူနာအားဖြင့် ပြောရလျှင်။

(က) ပရိသတ်ကြောက်စိတ်

ထိရောက်စွာ စကားမပြောနိုင်ရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်း တစ်ခုက ပရိသတ်ကြောက်စိတ် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း သို့မဟုတ် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်နှင့် စကားပြောစဉ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီပီပြင်ပြင် ပြောဆိုနိုင်ခဲ့သည့်



အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို အစည်းအဝေးမှာ ထပြောပါ ဆိုသည့်အခါ မပြောရဲ၊ ပြောမထွက်။ မလွဲမရှောင်သာ ပြောရလျှင်လည်း စကားတွေက အဆီအငေါ့ မတည့် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကာနက်ဂျီအလုပ်က အဲသည် ကြောက်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပေးနိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရှိသည့် အကြောင်းအရာကို ပရိသတ်ရှေ့ ရှင်းလင်းပီသစွာ ပြောဆိုနိုင်အောင် ကူညီပေးဖို့ ဖြစ်သည်။

**(ခ) လေ့ကျင့်ပြောဆိုသည့် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်**

သင်တန်းသားများကို မျိုးချစ်စိတ် အရေးကြီးကြောင်း၊ လူတိုင်း သက်သတ်လွတ်စားသင့်ကြောင်း စသည့် ခေါင်းစဉ်ကြီးများကို ပြောခိုင်းသည့်အခါ ခေါင်းစဉ် ပိသွားတတ်သည်။ ခေါင်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက် စုဆောင်းရသည့်တာဝန်က အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် လူများအတွက် အတော် ဖိစီးသည်။ မကျွမ်းကျင်သော ဘာသာရပ်ဖြစ်လျှင် ပြောရမှာ ပို၍ မခံမရဲဖြစ်သွားမည်။ ပြီး အဲသည်ခေါင်းစဉ်အပေါ် သူတကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလျှင် ပြောဆိုသည့်အခါ၌ အသက်မဝင်၊ သဘာဝလည်း မကျ ဖြစ်နေတတ်သည်။

သည်ခေါင်းစဉ်မျိုးကို အပြောအဟော ကျွမ်းကျင်ပြီးသူများအနေနှင့် နောင်သူနှင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ နေရာတွင် ပြောချင်လျှင် ပြောကြပစေ၊ သင်တန်းတွင်ကား လုံးဝ ရှောင်ရန် လိုသည်။

စကားပြောရာ၌ ကိုယ့်မူ ကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်နဂိုအသံအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သဘာဝကျကျ ပြောတတ်ရေးသည် အရေးကြီးသော အခြေခံအချက်ဖြစ်ရာ၊ မိမိငယ်စဉ်က အကြောင်း၊ မမေ့နိုင်သော မိမိဆရာတစ်ဦးအကြောင်း စသည်များ ပြောခိုင်းသည့်အခါ အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်စာအုပ်စာတမ်းမှ လှန်နေစရာမလိုသဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရ သက်သာသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ အကြောင်း ဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်သည်။ သဘာဝကျကျ ခံစားချက်ပါပါ ပြောနိုင်သည်။

ထို့ပြင် နားထောင်ရသူ သင်တန်းသားများအတွက်လည်း စာအုပ်ကြီးထဲက အကြောင်းအရာများထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သွားသည်။ ပရိသတ်၏ စိတ်ဝင်စားသော မျက်နှာများက ပြောကြားသူကို ပို၍ စိတ်ထက်သန်အောင် အားပေးသည်ဖြစ်ရာ နဂိုက သိပ်မရဲလှသော စကားပြောသူကို ပို၍ အားတက်သရော ပြောနိုင်စေသည်။

**(ဂ) ဝေဖန်ပြစ်တင်မှုမပြု အားပေးချီးမွမ်းမှုသာ ပြုခြင်း**

ပရိသတ်ရှေ့မှာ စကားမပြောရဲခြင်းသည် အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု နည်းနေခြင်း၊ မိမိကို ဝေဖန်အကဲခတ်ကြမည့် ပရိသတ်၏ မျက်လုံးများကို ကြောက်နေခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်တတ်၏။

ထို့ပြင် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခံရခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် နည်းပါးခြင်းတို့သည် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်လျက်ရှိရာ သင်တန်းသားအား သူ၏ ချို့ယွင်းချက်များကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်သည့်အခါ ၎င်း၌ မိမိချို့ယွင်းချက်ကို သိမြင်ခွင့် ရခြင်းအကျိုးထက် စိတ်အားငယ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် လျော့ပါးသွားခြင်း အပြစ်က ပိုကြီးသွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် စကားမပြောတတ်သေး၍ သင်တန်းတက်လာသူအား (အထူးသဖြင့် သင်တန်းအစပိုင်းရက်များတွင်) သူ၏ ချို့ယွင်းချက်များကို မပြောရ၊ ချီးကျူးစရာကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့်သာ သူ့စိတ်အားတက်အောင် မြှင့်တင်ပေးရမည်ဟု ကာနက်ဂျီ သုံးသပ်မိသည်။

**(ဃ) အကြိမ်များများ စကားပြောခွင့်ရရေး**

ရေကူးသင်သူကို ရေကူး နည်းစနစ်တွေ ကုန်းပေါ်မှာ သင်ပေးနေ၍ ရေကူးတတ်လာမည် မဟုတ်။ သဘောတရားကို နည်းနည်းပြော၊ လက်တွေ့များများ လုပ်ခိုင်းခြင်းဖြင့်သာ နည်းစနစ်မှန်ကိုလည်း သိ၊ ရေလည်း တကယ်ကူးတတ်သူ ဖြစ်လာနိုင်မည်။

စကားပြောသည့် ကိစ္စမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

အကြောင်းအရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပုံအကြောင်း၊ စကားလုံး ရွေးချယ်မှု အကြောင်း၊ သံနေသံထားအကြောင်းတွေ နည်းနည်းစီ ပြောပြ။ ပြီးလျှင် သင်တန်းသားကို လက်တွေ့ ပြောခိုင်း။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းများတွင် သင်တန်းချိန်တိုင်းကို သင်တန်းသားတစ်ဦးလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ကြိမ် အတန်းရှေ့ထွက်ပြီး စကားပြောကြရသည်။ ပြောဆိုရမည့် အနေအထားတွေကိုလည်း အမျိုးမျိုး အစားစား စီစဉ်ပေးထားသည်။ ဥပမာ၊ မိမိအတွေ့အကြုံတစ်ခုအကြောင်း ပြောစဉ် မျိုးမှသည် အခန်း (၂) တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်ကဲ့သို့မျိုး အထိ။

(င) သင်တန်းတွင်းအနေအထား

သင်တန်းသားအချင်းချင်းကြားမှာ တစ်လှေတည်း စီး တစ်ခရီးတည်းသွား စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အနေအထားမျိုး ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့ လိုသည်။ အပြန်အလှန်လေးစားယုံကြည်မှု မေးမကူညီမှုတွေ ရှိသည့်အခါ ရှက်ရွံ့စိတ် လျော့ပါးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာကြသည်။

နောက်ထပ် အရေးကြီးသည့်အချက်တစ်ခုက သင်တန်းချိန်ကို ပျော်စရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးရေးဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ရယ်စရာ မောစရာတွေ အမျိုးမျိုး ထည့်သွင်းပေးထားနိုင်မှသာ သင်တန်းချိန် လေးနာရီအတွင်း သင်တန်းသားတွေ မငိုက်မျဉ်းအောင် ထိန်းထားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဆရာက နည်းနည်းပြော၍ ကျောင်းသား များများပြောရသော အစီအစဉ်က သည်အနေအထား ဖန်တီးရေးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်နေရသဖြင့် သင်တန်းသားတွေ ငိုက်မျဉ်းခွင့် မရနိုင်ကြသလို ဆရာလည်း တောက်လျှောက်ပို့ချမနေရသဖြင့် အများကြီး သက်သာခွင့် ရသွားသည်။

ဝိုင်အမ်စီအေမှာ သူ့သင်တန်း အောင်မြင်သွားပြီဆိုတော့ တက္ကသိုလ်များမှာ သူ့အလုပ်မရခဲ့တာကပင် သူ့အတွက် ကံကောင်းသည့်သဘော ဖြစ်သွားသည်။ တက္ကသိုလ်များမှာဆိုလျှင် သူတို့ ချမှတ်ထားသည့် သင်ကြားနည်းပုံစံများအတိုင်းပဲ သူသင်ကြားပို့ချနေရမည် ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်စွာ စီမံဆောင်ရွက်ခွင့် ရလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဝိုင်အမ်စီအေကတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးခွင့်ရသည့် သင်တန်းဖြစ်နေသည်။ အလုပ်မဖြစ်သည့် နည်းစနစ်တွေကိုပယ်၊ ပိုကောင်းမည်ထင်ရသည့် ပုံစံသစ်တွေကို သင်တန်းမှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်။ သူ့သင်တန်းသည် သူ့အတွက် အပြောအဟောပညာ သင်ကြားမှုဆိုင်ရာ သုတေသနစမ်းသပ်ခန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။

အရေးအကြီးဆုံး အချက်နှစ်ချက်ပဲ ပြောင်းလဲ၍ မရသော အခြေခံမူဝါဒများ အဖြစ် သူ လက်ကိုင်ထားသည်။

- (၁) နည်းစနစ်တစ်ခုသည် သင်တန်းသားတွေနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သလား။
  - (၂) နောက်ထပ်သင်တန်းသားအသစ်တွေ ဆက်ဆက်လာနေအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်မည်လား။
- ဈေးစကားနှင့် ပြောရလျှင် ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းကို ဝယ်သူရှုထောင့်

မှပဲ အမြဲစဉ်းစားသည်။ စားသုံးသူ ကျေနပ်မှု သူ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်မည် မဟုတ်လား။

စားသုံးသူကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးနိုင်ရန် မပြတ်အားထုတ်ခဲ့သဖြင့် သူ့လုပ်ငန်း ကြီးထွားအောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ့နည်းစနစ်ကိုလည်း တကယ် ထိရောက် မှန်ကန်သော နည်းစနစ်အဖြစ် အများ လက်ခံလာကြသည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အပြောဟောသင်ဆရာများအသင်း နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးတွင် ဆရာတစ်ဦးက 'ဒီနေ့ အမေရိကမှာ အကောင်းဆုံးဟောပြောမှုတွေ အပြောအဟော နည်းနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကောင်းဆုံး သင်ကြားမှုတွေကို ကြည့်ချင်ရင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများမှာ ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် သူတို့ဆီမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရသလဲ ဆိုတော့ သူတို့က စကားပြောဟောတတ်အောင် သင်ကြားပေးနိုင်ရေးကိုပဲ တကယ် အာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးနေလို့ပါပဲ' ဟူ၍ တင်ပြခဲ့သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းက နယူးယောက် ၁၂၅ လမ်း၊ ဝိုင်အမ်စီအေမှာ သူတစ်ဦးတည်း သင်တန်းဆရာအဖြစ် စတင်သည့် အနေအထားမှ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှာ သင်တန်းဆရာမြောက်မြားစွာက သူ့စီမံညွှန်ကြားမှုကို ခံယူကာ သူ့နာမည်ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး သူ့နည်းသူ့ဟန် သူ့ပုံစံဖြင့် သင်ကြားသည့် ရောမသင်တန်းလုပ်ငန်းကြီးအဖြစ်သို့ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများ၏ နှစ်စဉ်ဝင်ငွေသည် ဒေါ်လာ သန်း ၁၀၀ ကျော်မျှပင် ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်တော်သင်တန်းမှ လုပ်ငန်းကြီးအဖြစ်သို့

တစ်ကိုယ်တော်သင်တန်းလေးမှ နိုင်ငံတကာလုပ်ငန်းကြီး အဆင့်သို့ အဘယ်ကြောင့် တိုးတက်လာနိုင်ခဲ့သနည်း။

အဓိက အကြောင်းက အမြဲကောင်းသထက်ကောင်းအောင် စဉ်းစားကြံစည် ပြုပြင်နေတတ်သည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် မူလ အခြေခံအချက်တွေမှာ မပြောင်းသော်လည်း သင်ကြားမှုဆိုင်ရာ အသေးစိတ် နည်းနာလေးများမှာတော့ ခေတ်ကာလ အခြေအနေပြောင်းလဲမှု၊ စားသုံးသူ၏ တောင်းဆိုမှုများနှင့် လျော်ညီစွာ အမြဲပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနေ



ခဲ့သည်။ သင်တန်းစတင်သည့် ၁၉၁၂ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၅၅ ခုနှစ် သူကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်ထိ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကြာအောင် သင်တန်းကို သူကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်း ကျ စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။

သင်တန်းစတင်စဉ်က အပြောအဟောကိစ္စသည် အဓိက။ နောက်ပိုင်း တွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်တိုးတက်ရေး၊ လုပ်ငန်းခွင်၌ ထိရောက်ထက်မြက် စွာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်ရေး၊ ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ရေးတို့ဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးချဲ့စောင်းပေးလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဈေးကွက်မှာ တင် သည့်အခါတွင်တော့ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ထိရောက်စွာ စကားပြောဆိုတတ်ရေး ဟူ သော ခေါင်းစဉ်ကိုသာ အမြဲ အဓိက ထားခဲ့သည်။

သူ့သင်တန်းက စကတည်းက အောင်မြင်သည်ဆိုသော်လည်း အရှိန် ကလေးနှင့် မှိန်းနေ၍ ရသည့် အခြေအနေတော့ မရှိခဲ့။ ကာနက်ဂျီကလည်း သည်လို မှိန်းနေတတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ခဲ့။ သူ့မှာ အပြိုင်အဆိုင်တွေ အများ ကြီး ရှိသည်။ သူ့ထက် အရှိန်အဝါကြီးသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာ အလားတူ သင်တန်းမျိုးတွေ ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် အခြားသက်ကြီးပညာရေးဆိုင်ရာ သင် တန်းများ၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်သင်ကြားနေကြသည့် လုပ်ငန်းခွင် အောင်မြင်ရေးဆိုင်ရာ အထွေထွေ အပြားပြားသော သင်တန်းများကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ကြီးစားနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် နာမည်ရပြီးသည့်အချိန်မှာလည်း သူ့သင်တန်းများကို လက်ထောက်ဆရာများနှင့် လွှဲမထားနိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံကာ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်အများဆုံး သူ ဝင်ပေးခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးလောက်မှာတော့ သူ့သင်တန်းများ၏ အနေအထား က လုံးဝ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ အဓိက အကြောင်းကတော့ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် သူ၏ မိတ္တဗလဒီကာ (How to Win Friends and In fluence People) စာအုပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သည်စာအုပ် အကြီးအကျယ် လူကြိုက်များသွားသည့်အခါ သည်စာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ၏ သင်တန်းများကို လူတွေ အရမ်းစိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ အမြို့မြို့ အနယ် နယ်မှာ သူ့သင်တန်း တက်ချင်သူတွေ ပေါများလာသည့်အခါ တိုးတက်လာ သော ဈေးကွက်အသစ်နှင့် လျော်ညီသော ဖြန့်ချိရောင်းချရေးစနစ်ကို ကာနက်ဂျီ စဉ်းစားလာရသည်။

စဉ်းစားရရှိလာသည့် အကြံအစည်က စိတ်ဝင်စားသူ၊ သင်တန်းဆရာလုပ်

နိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်းရှိသူများအား မိမိနာမည်ဖြင့် မိမိနှင့်ပုံစံတူ သင် တန်းခွဲတွေ လုပ်ကိုင်ကြရန် လုပ်ငန်းလိုင်စင် ချပေးရေး ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ၎င်းပုံစံအတိုင်း သင်တန်းခွဲတွေ တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့သင်တန်းလုပ်ငန်းကို ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် အဖွဲ့သား များ ကုမ္ပဏီအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီး၊ သင်တန်းထောင်လိုသူများကို လုပ်ငန်း နယ်မြေအသီးသီး ခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးသည်။ ကုမ္ပဏီက ၎င်းတို့ထံမှ လိုင်စင်ကြေး သို့မဟုတ် သင်တန်းဝင်ငွေပေါ်တွင် သတ်မှတ်ရာခိုင်နှုန်း ကောက် ယူသည်။ နယူးယောက်၊ ဝါရှင်တန်၊ ဟျူစတန် စသည့်မြို့ကြီးများတွင်မူ အခြား သူများကို လိုင်စင်မပေးဘဲ ကုမ္ပဏီကပင် တိုက်ရိုက်ကြီးကြပ်သည့် သင်တန်းခွဲ များ ဖွင့်လှစ်သည်။

ကုမ္ပဏီဖွင့် သင်တန်းခွဲများရော၊ လိုင်စင်သင်တန်းခွဲများပါ များစွာ အောင် မြင်ကြ၍ လုပ်ကိုင်သူများလည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းကြသည်။ ဒက်ထရိုက်မြို့ ဧရိယာ အတွက် လိုင်စင်ယူထားသူ ရပ်(၅) နှစ်ကိုးလ်(၈) ဆိုလျှင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အပြောအဟောသင်တန်းလုပ်ငန်းဖြင့် သန်းကြွယ်သူဌေး ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ အောင်မြင်ပုံအကြောင်းကို အမေရိကန်ပြည်ရှိ အရောင်းရဆုံးစာစောင်တစ်ခုဖြစ် သည့် အမေရိကန် သတင်းနှင့် ကမ္ဘာ့ရေးရာစာစောင် (U.S. News & World Report) ကပင် မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆင်းတွေ စုစုပေါင်း သုံးသန်းကျော်မျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်လည်း သင်တန်းခွဲများစွာ တွင် သင်တန်းသားပေါင်း ၁၆၅၀၀၀ မျှ တက်ရောက်လျက်ရှိကြသည်။

သူ့သင်တန်းဆင်းသူတွေထဲက အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားသူ၊ သူ့ သင် တန်း အကြောင်းကို ထိထိရောက်ရောက် ချီးမွမ်းပြောဆိုသူတွေကြောင့်လည်း သင်တန်းက ပို၍ အရှိန်တက်ခဲ့ရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဒေးဗစ်ဖင့်(က) လို လူမျိုး။

ဖင့်(က)က စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ‘ကိုယ့်မူကိုယ့်ဟန် အတိုင်း ရပ်တည်ပါ’ အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြင့် အလွန်ကျော်ကြား လူသိများသွားခဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်တွင် ဖင့်(က)က မည်သည့်ဘာသာရပ်ကို သင်ကြား နေသည့် ကျောင်းဆရာမဆို ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ပြီး သူ ၏ သင်ကြားပုံနည်းနာများကို လက်တွေ့ကြည့်ရှု အတုယူသင့်သည်၊ ဒေးလ် ကာ နက်ဂျီသင်တန်းတွင် သင်ကြားနေသည့် နည်းစနစ်များသည် ကျောင်းများ၊ အား



လုံးက လက်ခံကျင့်သုံးသည့် သင်ကြားနည်းစနစ်တစ်ခုဖြစ်လာလိမ့်မည်။ စသည်ဖြင့် အကြီးအကျယ် ထောက်ခံရေးသားထားခဲ့သည်။

သူ့သင်တန်းကို တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာ ပေးနေသည့်သင်တန်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ချီးကျူးပြောကြားကြသူတွေလည်း အများပင် ရှိခဲ့သည်။

သင်ကြားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သူက ပိုကောင်းသလဲဟူသောအချက်ကို အငြင်းပွားနိုင်ကြသော်လည်း လူအထင်ကြီးမှု လူကြိုက်များမှုတွင်ကား ကာနက်ဂျီက အပြတ်အသတ်သာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သင်တန်းကြေးနှုန်းထားများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။

ယနေ့ နယူးယောက်မြို့ ဘရွတ်ကလင်းကောလိပ်တွင် အပြောအဟောသင်တန်းအတွက် သင်တန်းကြေးတစ်ဦးလျှင် ဒေါ်လာ ၁၁၀ နှုန်း၊ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်တွင် အလားတူသင်တန်းမျိုးအတွက် ဒေါ်လာ ၂၄၀ နှုန်း အသီးသီးယူနေသည့်အချိန်တွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများက သင်တန်းကြေး ဒေါ်လာ ၉၀၀ အထိ ယူလျက်ရှိနေပြီး သင်တန်းဆရာများကိုလည်း တက္ကသိုလ်ဆရာများထက် လခတွေ သိသိသာသာ ပို၍ပေးနေပေသည်။

### သက်ကြီးပညာသင်များနှင့် စိတ်ဓာတ်

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနေဖူးခဲ့ပြီး အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီးခါမှ လူတစ်ယောက်မှာ ပညာသင်လိုစိတ် (ဝါ) သင်တန်းတစ်ခုခု တက်လိုသောစိတ် ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း။

ကလေးဘဝ ပညာသင်ခဲ့သည်က ထုံးစံအတိုင်း အများနည်းတူ သင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက် တိတိကျကျမရှိလှ။ အသက်ကြီးမှ ပညာထသင်ရခြင်းက လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်ကို ဖြည့်ဆည်းရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် တကယ်အကျိုးပြုမည့်အရာ၊ သူ့ဘဝအဆင့်အတန်းမြင့်မားတိုးတက်လာစေမည့်အရာတစ်ခုကို အချိန်ပေး အခကြေးငွေ ပေးပြီး သူ ရယူခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လို သင်ကြားလိုစိတ် နီးကြားဖြစ်ပေါ်အောင် အားပေးလှုံ့ဆော်သည့် အကြောင်းများလည်း ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ကျခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်သစ်ပြောင်းလဲခြင်း၊ အိုးအိမ်ရွှေ့ပြောင်းခြင်း၊ မိဘ ခင်ပွန်း စသည်တစ်ဦးဦး ကွယ်လွန်သွားခြင်း စသည့် ဘဝအချိုးအကွေ့ အလှည့်အပြောင်းဖြစ်ရပ်များ။

သည်လို အလှည့်အပြောင်းကာလမျိုးမှာ ငါတော့ ဘယ်သင်တန်း တက်ထားဦးမု၊ ငါတတ်ထားပြီးသား အယ်ပညာကို နည်းနည်းပြန်နွေးထားဦးမု

စသည်စိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းက ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတို့၊ စက်ပြင်သင်တန်းတို့လို သီးခြားတိကျသော လိုအပ်ချက်ဖြင့် တက်ရောက်ဖြစ်ကြသည့် သင်တန်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သူ့သင်တန်းက လူတိုင်းနှင့် အကျုံးဝင်နေသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းသို့ တက်ရောက်လာသူများကို ကြည့်လျှင် ပျမ်းမျှအသက် ၃၅ နှစ်လောက် ရှိကြကြောင်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ သည်အရွယ်သည် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ အဆင်ပြေပြေ နေသားတကျ ရှိနေရမည့် အရွယ်၊ မိသားစုတစ်ခု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း တည်ဆောက်မိနေရမည့်အရွယ်။ သို့သော် လူတိုင်းအဆင်ပြေကြသည် မဟုတ်။ လူအများအပြားမှာပင် လုပ်ငန်းခွင်မှာရော မိသားစုဘဝမှာပါ ပြဿနာအခက်အခဲလေးတွေ ရှိနေတတ်သည်။ အဲသည်အခက်အခဲတွေသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် (ဝါ) မိမိနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေရသူတွေကြောင့် ဖြစ်တာ ရှိသလို၊ မိမိကိုယ်တိုင်ဘက်က ချို့ယွင်းအားနည်းချက်ကြောင့် ဖြစ်နေတာတွေလည်း ရှိသည်။ မိမိဘက်က မပွင့်လင်းတာ၊ မရဲဝံ့တာ၊ ပြောစရာရှိတာကို ပီပီပြင်ပြင် မတင်ပြ မပြောဆိုမိတာ၊ မပြောဆိုတတ်တာ။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းက သူတို့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်တင်းပေးသည်။ သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာအခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းနိုင်စေမည့် အရည်အချင်းများ သူတို့မှာ ရှိလာအောင် မွမ်းမံပြင်ဆင်ပေးသည်။

သင်တန်းတက်လာသူ အများစုသည် လူထုပရိသတ်ကြီးများကို ဟောပြောစည်းရုံးသည့် အလုပ်မျိုးဖြင့် ရပ်တည်သွားကြမည့်သူများ မဟုတ်ကြောင်း သင်တန်းတွေ စဖွင့်ကတည်းကပင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သိရှိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဟောအပြောသင်တန်းမှ ရခဲ့သည့် အလေ့အကျင့်ဖြင့် သူတို့သည် လုပ်ငန်းခွင်မှ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် တိုးတက်အောင်မြင်ကြမည်၊ ခင်ပွန်းသည်ကောင်းဖခင်ကောင်းများ ဖြစ်လာကြမည်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြကို ထွေးပိုက်မထားတတ်သူ၊ အပြုဘက် အကောင်းဘက်ကို မျှော်လင့်တတ်သူ၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တွေ ချကာ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်တတ်သူများ ဖြစ်လာကြမည်ဆိုလျှင် သူတို့အတွက် သင်တန်းတက်ရကျိုး နှစ်မည်မဟုတ်လား။ မိမိအနေနှင့်လည်း သူတို့ထံမှ အခကြေးငွေ ယူပြီး ယင်းအခကြေးငွေနှင့် ထိုက်တန်သော အရာကို ပြန်လည်ပေးအပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်လား။

အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီမှာ အရောင်းသမားစိတ်ဓာတ် အမြဲရှိနေသည်။

ဝယ်သူတွေ စိတ်ကျေနပ်ရေးကို သူ့အမြဲ အလေးထားသည်။ သင်တန်းတက်သွားသူ တစ်ဦးက ကောင်းတယ်၊ အကျိုးရှိတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း တက်ကြည့်စမ်းပါဟု နောက်လူတစ်ဦးဦးကို ညွှန်းမှသာ သူ့သင်တန်း ဆက်လက်ရှင်သန်မည်၊ အောင်မြင်ကြီးပွားမည်ဟု သူ့ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းသားများမှာ ဘာလိုအပ်သလဲ၊ လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်မှုလား၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ပယ်ဖျောက်ရေးလား၊ လိုအပ်တာမှန်လျှင် သူ့သင်တန်းမှာ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ထည့်သွင်းပေးနိုင်အောင် သူ ကြိုးစားသည်။

ယနေ့ခေတ် ပညာရေးသုတေသီတို့က သက်ကြီးပညာသင်များ၌ ပညာရှာဖွေလိုစိတ်သည် အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်း ရလိုမှု၊ လစာတိုးတက်မှုစသည့် ပြင်ပဆုလာဘ်များကို မျှော်ကိုးခြင်းထက်၊ မိမိကိုယ်ကို လေးစားယုံကြည်လိုမှု၊ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံလိုမှု စသည့် အတွင်းလိုအင် ဆန္ဒများကြောင့်သာ ပို၍ ဖြစ်ပေါ်ရကြောင်း သုံးသပ်ပြောဆိုကြသည်။ ကာနက်ဂျီက သည်သဘောကို ခပ်စောစောကြီးကပင် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် သိမြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သင်တန်းသားများအား သူတို့ကိုယ်တိုင်မှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ မသိသည့် သူတို့ကိုယ်တွေ့တွေကိုသာ အများဆုံး ရွေးချယ်ပြောဆိုခိုင်းခြင်းသည် သူတို့၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ် တိုးပွားလာအောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့သင်တန်းမှာ ဘာတွေကို အဓိက လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးနေသလဲ သုံးသပ်ကြည့်သည့်အခါ သုံးခုတွေ့ရသည်။ (၁) ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပြောတတ် ဆိုတတ်ရေး၊ (၂) တစ်ဦးချင်း နှစ်ဦးချင်း ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာရေး၊ (၃) မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည်စိတ် ပြည့်ဝလာစေရေးတို့ ဖြစ်သည်။

သည်သုံးခုကို သေသေချာချာ သုံးသပ်ပြီးသည့်နောက် အဓိက အခြေခံသည် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းကို တည်ဆောက်ပေးနိုင်ခြင်းသည် ပင် သူ့သင်တန်း၏ အဓိက အား ဖြစ်ကြောင်း ကာနက်ဂျီ သိမြင်ခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်စိတ်ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကို မေးလျှင်တော့ သူက စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြနေမည် မဟုတ်။ ယုံကြည်စိတ်ဆိုတာ အဲဒါပဲဗျဟု သူ့သင်တန်းသားများကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြမည် ဖြစ်သည်။ သင်တန်း အစပိုင်း ရက်များက ပရိသတ်ရှေ့ ထွက်လာတိုင်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် တွန့်တွန့်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေသူများသည် နောက်ပိုင်း ရက်များ ရောက်လာသည့်အခါ တည်ငြိမ်သူ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်ခြင်း ကင်း

သူများ ဖြစ်လာကြသည်။ အဲဒါသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ပဲဟု သူ့ဆိုလိုမိမိမည်။

သင်တန်းဇာတ်လားသူတိုင်းပင် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု တိုးတက်လာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံအရ ကာနက်ဂျီအိုင်အမာယုံကြည်သည်။ သင်တန်းပထမနေ့၌ ပရိသတ်ရှေ့ ထွက်ရပ်ရုံဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး မူးမေ့လဲကျသွားသူကို သူ ထူမပေးပြီးနောက် ကာနက်ဂျီက သင်တန်းသားများအား 'ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်ကတိပေးတယ်၊ တစ်လအတွင်း ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာ သူ စကားကောင်းကောင်း ပြောနိုင်စေရမယ်' ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံလိုက်သည်။

ကြိုးပမ်းပေါင်းများပြီမို့ သည်လို အာမခံရဲခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်လကြာသည့် အခါ၌ သူ တွေ့ယူခဲ့ရသည့် သင်တန်းသားသည် တကယ်ပင် ပရိသတ်ရှေ့မှာ မိမိဘာသာ ရပ်ကာ ပြောစရာရှိသမျှစကားကို ပီပီသသ ပြောပြသွားနိုင်ခဲ့သည်။

စကားသာ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာသည် မဟုတ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာက အစပို၍ အားရှိပါးရှိ ဖြစ်လာသည်။ အတန်းရှေ့ရောက်တိုင်း ခေါင်းငုံ့နေတတ်သူတွေသည် မားမားမတ်မတ် ရပ်လာသည်။ မျက်လွှာချနေတတ်သူတွေက အတန်းသားအားလုံးကို ဝံ့ဝံ့စားစား ကြည့်တတ်လာသည်။ မပွင့်တပွင့် အသံတွေသည် နောက်ဆုံးတန်းက ကြားလောက်အောင် ကျယ်လောင်လာသည်။ စောစောက ဘယ်နားထားရမှန်း မသိဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ဘေးမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ကပ်နေသော လက်တွေသည် ပြောဆိုသည့်စကားနှင့်အတူ သဘာဝကျစွာ လှုပ်ရှားတတ်လာသည်။

သည်တိုးတက်မှုတွေကို ကာနက်ဂျီတစ်ယောက်တည်း မြင်သည်မဟုတ်။ အတန်းသားအချင်းချင်းလည်း မြင်ကြသည်။ အရင်အပတ်တုန်းက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ အသံမထွက်တဲ့ အမျိုးသမီး ဒီနေ့ တယ်ဟုတ်နေပါလား၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း သင်တန်းအစတုန်းကနဲ့ တခြားစီဖြစ်သွားပြီ စသည်ဖြင့် တခြားသူများ ပြောင်းလဲသွားပုံကို အကဲခတ်မိကြသလို၊ ငါလည်း အများကြီး တက်လာတာပဲ၊ အရင်ကလို ဒူးတွေ မတုန်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်အလှည့်မှာ စကားပြောရမှာ ပျော်သလို တောင် ဖြစ်လာတယ် စသည်ဖြင့် မိမိတိုးတက်မှုကိုလည်း ဝမ်းသာအားဆက်စွာ သတိပြုမိကြရမိ ဖြစ်သည်။



ဟိုတယ်ခန်းမများမှာ ကျင်းပသည့် ကြော်ငြာပွဲများ

၁၉၃၀ ကျော်နှစ်များအတွင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ဟိုတယ်ခန်းမကြီးများကို ငှားရမ်းကာ ဟောပြောစွမ်းရည်ပြပွဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သင်တန်းကြော်ငြာပွဲကြီးများ ကျင်းပလေ့ရှိခဲ့သည်။ သည်ပွဲများတွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင် ဟောပြောသလို သူ့သင်တန်းသားများထဲမှ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ့်လေးငါးယောက် ရွေးချယ်၍လည်း ၎င်းတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို မိနစ်အနည်းငယ်မျှစီ ပြောဆိုစေသည်။ ကာနက်ဂျီက သည်ပွဲများကို ပရိသတ်အတွက် ပျော်စရာ ရွှင်စရာ အားတက်စရာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးစရာပွဲမျိုးဖြစ်အောင် ကျကျနန စီစဉ်တင်ဆက်လေ့ရှိရာ ပွဲကျင်းပတိုင်း လူပေါင်း ထောင်သောင်းချီ၍ တက်ရောက် နားထောင်ကြသည်။ ယင်းပရိသတ်ထဲမှ အချို့မှာ နောက်ပိုင်း၌ သင်တန်းသားသစ်များ ဖြစ်လာကြသည်။

သည်လိုပွဲကြီးများအကြောင်းကို ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏မိတ်ဆွေ နာမည်ကျော် ရေဒီယိုစကားပြောသမားကြီး လိုဝယ် (လ) သောမတ် (စ) က ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ မိတ္တူဗလဋီကာ စာအုပ်အတွက် မိတ်ဆက်အမှာရေးရာ၌ အကျယ်တဝင့် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရာ ၎င်းမှ အနည်းငယ် ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

[စကားပြောကြသူများတွင် အမေရိကန်စီးပွားရေးလောကမှ အလွှာစုံ ပါဝင်၏။ ကုန်စုံဆိုင်တွဲတစ်ခု၏ အကြီးအကဲ၊ မုန့်ဖုတ်သမား၊ လုပ်ငန်းအသင်းအဖွဲ့တစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်နှစ်ယောက်၊ ထရပ်ကား အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်၊ ဓာတုပစ္စည်း အရောင်းကိုယ်စားလှယ်၊ အာမခံလုပ်ငန်းကိုယ်စားလှယ်၊ အုတ်လုပ်ငန်းရှင်များအသင်း အတွင်းရေးမှူး၊ စာရင်းကိုင်၊ သွားဆရာဝန်၊ ဗိသုကာ၊ ဝိစကီအရောင်းကိုယ်စားလှယ်၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေး ဆေးဆရာ၊ အင်ဒီယားနားပိုလစ်မြို့မှ နယူးယောက်ထိ လာပြီး သင်တန်းတက်သည့် ဆေးဆိုင်သမား၊ ဟာဗာနာမှ တကူးတကန့် ရောက်လာသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက် စသည်ဖြင့် လုပ်ငန်းမျိုးစုံ လူမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး စကားပြောသူက ပက်ထရစ်ဂျေအိုဟ်ယားအမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်။ အိုင်ယာလန်ပြည်မှာ မွေးသည်။ ကျောင်းစာလေးနှစ်သင်ဖူးသည်။ ထို့နောက် အမေရိကသို့ လွှင့်မျောရောက်ရှိလာသည်။ မက္ကင်းနစ် ဝင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာ လုပ်သည်။ အသက်လေးဆယ်ရောက်တော့ မိသားစုက ကြီးလာသည်။ ငွေမီလိုလာသည်။ သို့နှင့် ထရပ်ကားရောင်းသည့်အလုပ်ကို စမ်းလုပ်ကြည့်သည်။

သို့သော် သူ့မှာ အားငယ်စိတ် လူတောတိုးရမှာ ကြောက်စိတ်တစ်ခုက ဖိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိသည်။ ထရပ်ကား ဝယ်ယူနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည့် လုပ်ငန်းဌာနသို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ရဲ၊ ရုံးခန်းရှေ့မှာ လေးငါးခြောက်ခေါက်လောက် လျှောက်ကာ အားမွေးပြီးမှ ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရသည်။ အရောင်းသမားအလုပ်ကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကာ စက်မှုအလုပ်ရုံတစ်ခု၌ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာလက်နှင့် လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးကိုပဲ ပြန်လုပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးနေစဉ် တစ်နေ့မှာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီစကားအပြောအဟော သင်တန်းမှ ကျင်းပသည့် တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားစာတစ်စောင် ရရှိသည်။

သို့သော် သူ့မတက်ချင်။ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမှာစိုးရိမ်သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်တွေနှင့် တွေ့ဆုံရမှာဟု တွေးပြီး သူ ကြောက်နေသည်။

မိန်းမက အတင်းတိုက်တွန်းသည်။ ‘ရှင်အတွက် အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုခု တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဘုရားသခင်က ရှင်လိုအပ်ချက်ကို သိလို့ ပေးတာဖြစ်မှာ’

သို့နှင့် တွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာသို့ သူ သွားဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် အားတင်းပြီးမှ အခန်းထဲ သူ ဝင်ဖြစ်သည်။

ဤသည်က ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းနှင့်သူ စတင်ဆက်စပ်မိပုံအကြောင်း ဖြစ်သည်။ သင်တန်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သူ တက်ကြည့်မိသည်။

သင်တန်းအစပိုင်း ရက်များအတွင်း စကားပြောရတိုင်း သူက ကြောက်စိတ်ဖြင့် မူးဝေကာ ဘာကိုမှ အာရုံစူးစိုက်မရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်များမှာတော့ တဖြည်းဖြည်း ပရိသတ်ကြောက်စိတ် ပျောက်ကာ စကားပြောရတာ အရသာတွေ့သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ပရိသတ်များလေ သဘောကျလေ၊ ပရိသတ်အများကို မကြောက်တော့သလို လူတစ်ယောက်ချင်းနှင့် အလုပ်ကိစ္စ တွေ့ဆုံပြောဆိုရမှာ ကြောက်သောစိတ်လည်း ပျောက်သွားသည်။ သူ့ထဲမှ ပစ္စည်းဝယ်ရန် အလားအလာရှိသူများကို ချဉ်းကပ်ရမှာလည်း သူ မကြောက်တော့။ သည်တော့ သူ ဝင်ငွေတက်လာသည်။ အရမ်းကို ခုန်တက်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူက နယူးယောက်မှာ နာမည်ကြီး အရောင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ထိုညက ပင် (န) ဆီလ်ဗေးနီးယားဟိုတယ်တွင် ကျင်းပသည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းစည်းရုံးသရုပ်ပြပွဲကြီးတွင် ပရိသတ်နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်ရှေ့၌



ပက်ထရစ်ဂျေအိုဟဲယားက အောင်မြင်တိုးတက်ခဲ့သော သူ့ဘဝအကြောင်းကို ရယ်စရာမောစရာတွေ နောက် အားပါးတရပြောပြသွားခဲ့သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ရယ်သံတွေ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ တသောသော၊ အတောမသတ်နိုင်။ အပြော အဟောအလုပ်သက်သက်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်များပင် ထို နေ့က အိုဟဲယား၏ ဟောပြောချက်ကို ယှဉ်ဖို့ လွယ်မည်မဟုတ်။

အိုဟဲယားနောက် ဆက်ပြောသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ကျေးဇူးမေယာဖြစ်သည်။ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်။ ခေါင်းက ဖြူနေပြီ။ ကလေး ဆယ့်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သင်တန်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောရစဉ်က သူလုံးဝ အသံ မထွက်ခဲ့။ နှုတ်က ဆွံ့အသွားသလို ဦးနှောက်ကလည်း လုံးဝ အလုပ်မလုပ်ခဲ့။

မေယာ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်က ခေါင်းဆောင်မှုဟူသည် စကားပြောဆို နိုင်သူသို့သာ ချဉ်းကပ်လာတတ်သော အရာမျိုးဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှားသက် သေပြလျက် ရှိ၏။

သူသည် နယူးဂျာစီပြည်နယ်ထဲရှိ ကလစ်(ဖ)တန်မြို့ကလေးတွင် နေထိုင် ကာ နယူးယောက် ဝေါ့စထရီငွေကြေးရပ်ကွက်၌ အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ် ပေါင်း အစိတ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ထိုအတောအတွင်း ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများတွင် သူ ပါဝင်လေ့ မရှိခဲ့။ သူ့မှာ အသိအကျွမ်းဟူ၍ အလွန်ဆုံး လူငါးရာမျှလောက်သာ ရှိသည်။

ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းသို့ စာရင်းသွင်းပြီး များမကြာမီပင် အခွန်ငွေ ပြေ စာတစ်ခု သူ ရရှိ၏။ ပြေစာ၌ သူ့အတွက် အခွန်ငွေ မတန်တဆ ချထားသည် ဟု ယူဆကာ သူ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်၏။ ယခင်စိတ်ဓာတ်မျိုး ဆိုလျှင် သည်ကိစ္စအတွက် အိမ်မှာထိုင်ရင်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ရုံ၊ အိမ်နီးချင်းများနှင့် အတင်းပြောရုံမျှဖြင့် ပြီးခဲ့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုညတွင်မူ အိမ်မှာ တိတ်တိတ် ကျိတ် ဒေါသထွက်မနေတော့ဘဲ မြို့လူထု အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ကာ သူ့ဒေါသကို ပရိသတ်ရှေ့၌ ဖွင့်ချခဲ့၏။

သူ၏ ထိုးနှက်ဝေဖန်ချက်ကို သဘောကျကာ ကလစ်(ဖ)တန်မြို့သူမြို့သား များက သူ့အား မြို့တော်ကောင်စီလူကြီးနေရာအတွက် ဝင်ရောက်အရွေးခံရန် တိုက်တွန်းကြ၏။ နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်များတွင်မူ သူက အစည်းအဝေး တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ရောက်ကာ မြူနီစီပယ်အဖွဲ့၏ လက်ဖွာပုံ ပြုန်းတီးပုံများ ကို အကြီးအကျယ် ဝေဖန်ရှုတ်ချ ပြောဆိုသည်။

ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပသောအခါ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံသူ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဦး

အနက် မေယာက မဲအများဆုံးရရှိလေသည်။ နေ့ချင်းညချင်းပင် သူက လူဦးရေ လေးသောင်းရှိသည့် ကလစ်(ဖ)တန်မြို့၌ လူသိအများဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ အဟောအပြော ကောင်းခြင်းကြောင့် ရက်သတ္တခြောက်ပတ် အတွင်း သူ၌ ယခင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကထက် အဆ ရှစ်ဆယ်မျှ အသိမိတ်ဆွေ တိုး ပွားလာခဲ့သည်။

တတိယ ဟောပြောသူက စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းရှင်အသင်းကြီးတစ်ခု ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ ယခင်က သူသည် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့အစည်းအဝေး များ၌ မိမိသဘောထားများကို ထ၍ တင်ပြရမှာပင် အလွန်ကြောက်ရွံ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

မိမိခြေထောက်နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ရပ်ကာ မိမိဦးခေါင်းထဲမှာရှိသည့်အရာ ကို ပီပီပြင်ပြင် ပြောတတ်လာပြီးသည့်နောက်တွင်မူ သူ၏ဘဝ၌ အံ့အားသင့် စရာအပြောင်းအလဲကြီးနှစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ပထမအချက်က သူသည် သူ့ဝင်ထားသော လုပ်ငန်းရှင်အသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံရ သည်။ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းလုံးသို့ လှည့်လည်ကာ အစည်းအဝေးပွဲများ၌ မိန့်ခွန်းပြောကြားခွင့် ရသည်။ ထိုပြောကြားချက်များကို အေပီသတင်းဌာနက ဖြန့်ချိသည်။ သတင်းစာများက ကောက်နုတ် ဖော်ပြကြ သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်း စာစောင်များကလည်း သူ့ စကားများကို ကိုးကားဖော်ပြကြသည်။

စာနယ်ဇင်းများတွင် ဖော်ပြခံရခြင်းကား အခမဲ့ကြော်ငြာခွင့် ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့စကားအပြောအဟောတတ်မြောက်ပြီး နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် သူ့ ကုမ္ပဏီနှင့် ကုမ္ပဏီထုတ်ပစ္စည်းများသည် ယခင်က တိုက်ရိုက်ကြော်ငြာများ အတွက် ဒေါ်လာသိန်းချီ အကုန်အကျခံခဲ့သည်ထက် သိသိသာသာ ပို၍လူသိများ လာခဲ့သည်။ ယခင်က နယူးယောက်မြို့ မန်ဟတ်တန်ရပ်ကွက်ရှိ လုပ်ငန်းရှင် လောကမှ အရာရောက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား မိမိထံ နေ့လယ်စာ ကြွရောက် သုံးဆောင်ရန် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ဖိတ်ကြားရမှာ တွန့်ဆုတ်ခဲ့သော ၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် စကား အဟောအပြောများကြောင့် လူသိများလာ ဂုဏ်သိက္ခာကြီး မားလာသည့် ယခုအချိန်၌ အဆိုပါ စီးပွားရေးထိပ်သီးများကိုယ်တိုင်က သူ့အား 'လူကြီးမင်းရဲ့ အချိန်တွေကို အတင်းတောင်းခံသလိုဖြစ်နေရင်လဲ ခွင့်လှမ်းပါ' ဟူသော တောင်းပန်စကားဖြင့် အစချီကာ ၎င်းတို့၏ နေ့လယ်စာစားပွဲများသို့ တလေးတစား ဖိတ်ကြားလျက် ရှိနေပေပြီ။

ဤသည်ကား လိုဝယ်သောမတ်(စ)က သူကိုယ်တိုင် ကြံခဲ့ဖူးသည့် ဒေးလ် ကာနက်ဂျီသင်တန်းသရုပ်ပြပွဲတစ်ခုမှ အတွေ့အကြုံတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖော်ပြ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အပြောအဟောကောင်းလှသော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆင်း တို့၏ အားတက်ဖွယ် ကိုယ်တွေ့တင်ပြချက်များကို ရယ်ရယ်မောမော တသော သော နားထောင်ကြပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ပရိသတ်ရှေ့တွင် ထိရောက်စွာ စကားပြောနိုင်ခြင်းဟူသည် လူတစ်ယောက်အား အလျင်အမြန် ထင်ပေါ်ကျော် ကြားသွားစေနိုင်သည့် အရေးပါသော အရည်အသွေးတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း သရုပ် ပြပွဲတက်လာသူများ သဘောပေါက်လက်ခံသွားကြမည် ဖြစ်သလို၊ သည်အထဲ က အတော်များများသည်လည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းကို ကိုယ်တိုင်တက် ကြည့်ရန် အများကြီး စဉ်းစားသွားကြမှာ သေချာပေသည်။

သရုပ်ပြပွဲများတွင် သင်တန်းဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ပရိသတ်ကို စည်းရုံးဆွဲဆောင်သည့် စကားများ ပြောကြားရင်း သူ့သင်တန်း၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်အချို့ကိုပါ အကြမ်းဖျင်းသဘော ဖော်ပြသွားလေ့ရှိသည်။

‘ကြောက်စိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပယ်ဖျောက်နိုင်မလဲ၊ တစ်နည်း ပဲ ကျွန်တော်သိတယ်။’ ကြောက်တဲ့အရာကို ကောက်လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ ကြောက် စိတ် ပျောက်သွားမှာ မူချီ ဆိုတဲ့ အီမာဆင်ရဲ့ နည်း။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သုံး နေတာ ဒီနည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့က သင်တန်းဖြစ်အောင် စည်းရုံးစီစဉ်ပေးတယ်။ သင်တန်းသားတွေ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် ဆုံတယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီက ခုနစ် နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်အထိ ပထမအချိန်၊ ရှစ်နာရီက ဆယ်နာရီခွဲအထိ ဒုတိယ အချိန်။ သင်တန်းတက်လာတဲ့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတိုင်း အတန်းရှေ့ ထွက် ရပ်ပြီး စကားပြောရတယ်။ ပထမအချိန်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ဒုတိယချိန်မှာ တစ်ကြိမ်၊ မပြောမနေရ အပတ်တိုင်း လုပ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ နောက်ဆုံးဘာဖြစ်လာသလဲ။ ဒီကိစ္စ ဘာမှ မခဲယဉ်းဘူးဆိုတာ သိသွားတယ်။ စကားပြောတယ်ဆိုတာ ဒါပါ ပဲ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလူတွေ ပြောရဲလာတာပေါ့။ ဒါ ဘာဆန်းသလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဆိုရင်ကော။ ဒီ အတိုင်းပဲပေါ့။ ခင်ဗျားတို့အထဲက တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေစိတ်ထဲမှာ ဟာငါကတော့ လူရှေ့ထွက်ပြီး စကားပြောဖို့ လုံးဝဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးကောင်း တွေး နေလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူတွေလဲ ဒီအတိုင်း တွေးခဲ့ကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုကြည့်

သရုပ်ပြပွဲတစ်ခုမှာ ကာနက်ဂျီ အဲသလို ပြောခဲ့သည်။

သည်ကနေ့ခေတ်မှာတော့ ကာနက်ဂျီအဖွဲ့အစည်းက ကြော်ငြာသရုပ်ပြ ပွဲတွေအစား တစ်ဦးချင်း စည်းရုံးသည့် နည်းစနစ်ကို ပြောင်းလဲကျင့်သုံးလာခဲ့ သည်။

နဝမမြောက် သင်တန်းရက်လောက်မှာ သင်တန်းသို့ သင်တန်းကြော်ငြာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သင်တန်းသားများအား သင်တန်း တက်ရန် အလားအလာရှိသူ အမည်စာရင်းပုံစံ ကတ်ပြားများ လိုက်လံဝေငှသည်။ ထို့နောက် မိမိသူငယ်ချင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များထဲမှ သင် တန်းကို စိတ်ဝင်စားနိုင်စရာရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာများကို ၎င်းကတ်ပြားများတွင် ဖြည့်သွင်းပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ထို့နောက် ၎င်း ပုဂ္ဂိုလ်များထံ သင်တန်းကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်များက လိုက်လံဆက်သွယ် စည်းရုံးခြင်း ပြုလေသည်။

### ထက်သန်စိတ်၏ စွမ်းအား

ကာနက်ဂျီသင်တန်းတွင် သင်တန်းသားတိုင်း အလှည့်ကျ ပါဝင်ရသော အစီ အစဉ်နှင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ လှုပ်ရှားတက်ကြွသော သင်ကြားမှုပုံစံတို့ ပေါင်း စပ်လိုက်သည့်အခါ သင်တန်းခန်းမသည် အလွန်ထက်သန်တက်ကြွသော ဝန်း ကျင်လေး တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

သင်တန်းခန်းမထဲသို့ ထက်သန်မှုထည့်ပေးသည့်စနစ်ကို နောက်ပိုင်းခေတ် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆရာများလည်း အစဉ်တစိုက် ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင်လောက် ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် မဖြစ်သော်လည်း သူ့ သင်တန်းခွဲအသီးသီးမှာ သင်တန်းဆရာလုပ်ကြသူတွေသည် ထုံးစံအားဖြင့်ကား လေးနာရှိကြာသော သင်တန်းချိန်အတွင်း ဆရာတော့ မောသွားပြီ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားပြီဟု အထင်အမြင်မခံရအောင် ထိန်းထားနိုင်တတ်သူတွေချည်း ဖြစ် သည်။ သင်တန်းဆရာအနေနှင့် ဟောပြောပို့ချမှု၊ သဘောတရားကို တိုတိုကျဉ်း ကျဉ်း ရှင်းလင်းပြမှုများကား ပြုလုပ်ပေးရ၏။ ထို့ပြင် သင်တန်းသားတစ်ဦးချင်း ကို မှတ်ချက်ချပေးခြင်း အားပေးမြှင့်တင်စကား ဆိုခြင်းတို့အားဖြင့် အတန်းသား အားလုံး စိတ်ပါလက်ပါ ပျော်ရွှင်လာအောင် အားတက်သရော လှုံ့ဆော်ဆောင် ရွက်ပေးရသည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် သင်တန်းဆရာသည် အတန်းထဲ၌ အတက်ကြွဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေရပေသည်။



သင်တန်းစတင်စဉ်ကာလကပင် စိတ်ထက်သန်မှုကို နှိုးဆွပေးခြင်းသည် သူ့သင်တန်း အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိကသော့ချက်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကာနက် ဂျီ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ သင်တန်းခန်းထဲမှာ ကာနက်ဂျီ မည်မျှပီပီပြင်ပြင် ဈာန်ဝင်လှုပ်ရှားတတ်ပုံအကြောင်းကို အောင်မြင်သော သင်တန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဖရန်နဘက်တဂါ (Frank Bettger) က မှတ်သားဖွယ် ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့ဖူးသည်။

ဖရန်နဘက်တဂါသည် မူလက ကြေးစား ဘေ့စ်ဘောလောက၌ နာမည်ရ အားကစားသမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိခိုက်အနာတရဖြစ်ကာ ဘေ့စ် ဘောသမားဘဝမှ အနားယူပြီး အသက်အာမခံလုပ်ငန်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ သည်။ အာမခံလုပ်ငန်း၌ မအောင်မြင်၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေစဉ် နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ် ဖိလာဒဲလ်ဖီးယားမြို့ ဝိုင်အမ်စီအေအသင်းတိုက်၌ ဖွင့်လှစ်သည့် ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဝဠာ၇ ခုနှစ်။

ကာနက်ဂျီသည်သင်တန်းတက်ပြီးနောက် ဘက်တဂါ၏ဘဝက လုံးဝတိုးတက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူသည် စီးပွားရေးလောက၌ အောင်မြင်ထင်ရှားသူ တစ် ဦးဖြစ်လာပြီး၊ သူ အောင်မြင်လာပုံအကြောင်း ရေးသားသည့် How I Raised Myself from Failure to Success in Selling အမည်ရှိစာအုပ်မှာလည်း အရောင်းရဆုံးစာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်၌ ဘက် တဂါက ကာနက်ဂျီနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ၏ ကိုယ်တွေ့တစ်ခုကို ဤသို့ ရေး သားထားသည်။

[တစ်ည ကျွန်တော်စကားပြောနေစဉ် မစ္စတာ ကာနက်ဂျီက ကြားဖြတ် ကာ၊

‘မစ္စတာ ဘက်တဂါ၊ ခဏလေး ခဏလေး၊ ခင်ဗျား အခုပြောနေတဲ့စကား ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိရဲ့လား၊’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဝင်စားပါတယ် ခင်ဗျ’ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အခုပြောတာထက် နည်းနည်း လေး ပိုပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျားစကားမှာ အသက်မပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အားတက်သရော မရှိဘူးဆိုရင် နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်က ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ်မလား၊’

ထိုနောက် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သင်တန်းသားများအား ထက်သန် တက် ကြွစိတ် (enthusiasm) ၏ တန်ခိုးစွမ်းအားများအကြောင်း ကိုယ်တိုင် ထက် သန် တက်ကြွစွာ ဟောပြောသည်။ ပြောရင်း ဟောရင်း အရမ်းထက်သန် ဈာန် ဝင်လာကာ ဌာန်တွေ မာန်တွေ ဟန်တွေ အပြည့်ဖြစ်လာပြီး ဟောပြောချက် တစ်ကွက်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကောက်ပြီး နံရံသို့ ပစ်ပေါက် လိုက်ရာ ကုလားထိုင်ခြေထောက်တစ်ချောင်း ဖြောင်းခဲ ကျိုးသွားလေသည်။]

ထိုည ကာနက်ဂျီ၏ ဟောပြောချက်က မိမိဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ ကြောင်း ဘက်တဂါ ရေးသားခဲ့သည်။ ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းမှ ပွားများရယူ ခဲ့သည့် ထက်သန်တက်ကြွစိတ်ကို သူ့လုပ်ငန်းဘဝထဲတွင် ထည့်သွင်းသုံးစွဲခြင်း ဖြင့် စီးပွားရေးလောက၌ သူ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည်။ ‘စိတ်ပါလက်ပါ ရှိအောင် တမင်တကာ အားစိုက်ပြီး လုပ်တဲ့အခါ စိတ်က တကယ်ပါလာတယ်’ ဟု သူက ဆိုခဲ့သည်။ သည်စကားက ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းကို ပဲ့တင်ထပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ လက်တွေ့ကိုင်စွဲကျင့်သုံးသည့် အယူအဆ။

တကယ်တော့ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီလည်း သည်အယူအဆကို ကိုယ်တိုင် စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်မဟုတ်။ စိတ်ပညာရှင် တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဝီလျံဂျိမ်း(စ)ထံမှ သူ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝီလျံဂျိမ်း(စ)က သူ၏ ကျမ်းတစ်အုပ်တွင်

‘အမှတ်တမဲ့မှ အပြုအမူသည် ခံစားချက်နောက်က လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ် သယောင် ထင်ရ၏။ စင်စစ်အပြုအမူနှင့် ခံစားချက်တို့သည် ဒွန်တွဲဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိသည်။ စိတ်ဆန္ဒ (will) ၏ တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲမှု အောက်၌ ရှိသည့် အပြုအမူ (action) ကို ထိန်းချုပ်ခြင်းဖြင့် စိတ်ဆန္ဒ၏ တိုက်ရိုက်ကွပ်ကဲမှုအောက်၌ မရှိ သော ခံစားချက် (feeling) ကို တစ်ဆင့်ခံ ထိန်းချုပ်မှု ပြုနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ၌ စိတ်အားထက်သန်တိသကဲ့သို့ ပြုမူသည့်အခါ ယင်းအရာ၌ တကယ်ဝင်စားထက်သန်မှု ရှိလာနိုင်ပေသည်’ ဟူ၍ ရေးသားခဲ့၏။

ဝီလျံဂျိမ်း(စ)၏ အယူအဆမှန်ကန်ကြောင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော သူ့ သင်တန်းသားများကို ကြည့်ကာ ကာနက်ဂျီ အကြိမ်ကြိမ်အတည်ပြုမိခဲ့သည်။

‘စိတ်ထက်သန်တက်ကြွတဲ့ အမှုအရာမျိုး ပြုလိုက်စမ်းပါ။ မင်း တကယ် ထက်သန်တက်ကြွလာလိမ့်မယ်’ ဟူသည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းမှာ အရေး ပါဆုံး စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်လာသည်။ တန်းလုံးကျွတ် စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး



ကြွေးကြော်မှု အစီအစဉ်များတွင် မိမိကိုယ်ကို မြှင့်တင်အားပေးသည့် စကားတွေ သူ့ထက်ငါ ရွတ်ကြ ဆိုကြ တိုင်တည်ကြရာ၌ ၎င်းစကားက မပါမပြီးသည့်အဓိက ကြွေးကြော်စကား ဖြစ်လာသည်။

စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး ကြွေးကြော်ပွဲကား သင်တန်းသားများအား မိမိတို့ အသီးသီး၏ စိတ်ထက်သန်မှုကို တမင်တကာပုံကြီးချဲ့ပြသနိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အစီအစဉ်ကို တွေ့ကြုံစဉ် အချို့လူများ သဘောမကျကြ။ သည်အစီ အစဉ်ကြောင့် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မယူဆကြ။ ခပ်ကြောင် ကြောင် အစီအစဉ်တစ်ခုဟုသာ ထင်မြင်ကြသည်။

သို့သော် တကယ်လိုက်လုပ်ကြည့်ရင်း သူတို့အထင်အမြင်တွေ ပြောင်းလဲ သွားကြသည်။

ဥပမာ။ ။ နယူးယောက်မြို့မှ ရှေ့နေ ကရိတ်ပီးတားစ်။ အသက် ၃၅ နှစ် ခန့် ရှိသည်။ ရှေ့နေအလုပ်ဖြင့် အောင်မြင်လျက်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက လူမှုဆက်ဆံရေးစွမ်းရည် ပိုမိုထက်မြက်လာစေရန် ရည်ရွယ်လျက် သင်တန်း လာတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းတတိယနေ့တွင် စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး အစီအစဉ်နှင့် စတွေ့ရသည့်အခါ သူ့စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားသည်။ သည် သင်တန်းက သူမျှော်လင့်တာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးမိသည်။

သို့သော် တက်လက်စနှင့် သင်တန်းအစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်လုပ်ကြည့် သည်။

သင်တန်းဆရာက၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း အောင်အောင်မြင်မြင် စကားပြောနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားပြီး အဓိက အချက်သုံးခု ရွေးထားပါဟု ဆိုသည့်အခါ သူလည်း အများနည်းတူ စဉ်းစား ရွေး ချယ်သည်။ ပြီး သူများတွေ အော်ကြသည့်အခါ သူလည်း လိုက်အော်သည်။ 'ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော် စကားပြောလို့ ရရစေ့မယ်၊ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့...'

နောက်ထပ် သည်လိုပုံစံမျိုး ကိုးကြိမ်တိတိ အော်ခဲ့ပြီး၊ စိတ်ဓာတ် ထက် သန်ရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းချိန်လည်း တစ်ချိန်အပြည့်တက်ပြီးသောအခါ၌မူ သည် အစီအစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့သဘောထား ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အောင်မြင် ရေး ကြွေးကြော်သံများဖြင့် မိမိကိုယ်ကို တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည့် နည်းသည် အကျိုးကျေးဇူး ရှိနိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု သူလက်ခံသွားသည်။

အလုပ်အင်တာဗျူးတစ်ခု ဖြေစရာရှိသည့်အခါ အဲသည်နည်းကို သူ လက်တွေ့ စမ်းသပ် အသုံးပြုကြည့်သည်။ 'ငါ ဘာကြောင့် အင်တာဗျူးမှာ အောင်အောင် မြင်မြင် ဖြေနိုင်ရမလဲ၊ တစ်...နှစ်...သုံး'။ တကယ်ဖြေသောအခါ အင်တာဗျူး ကို အဆင်ပြေပြေ ဖြေနိုင်သည်။ သူ အလုပ်ရသွားသည်။

ယနေ့ခေတ်၌မူ စိတ်ထက်သန်တက်ကြွခြင်းသည် အောင်မြင်မှု၏ အခြေခံ သော့ချက် ဖြစ်သည်ဟူသော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ အယူအဆကို အများ လက်ခံ ကျင့်သုံးလျက် ရှိနေပြီ။

အမေရိကန်ပြည်ရှိ အင်(မ)ဝေး ကုမ္ပဏီကြီးဆိုလျှင် ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး အစီအစဉ်များကို ဆင်တူ ယူကာ ကုမ္ပဏီလုပ်သားများ အတွက် တကယ်လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလျက် ရှိသည်။ အင်(မ)ဝေး ကုမ္ပဏီ စတင် တည်ထောင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးလုံးက ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ကျောင်းထွက်များ ဖြစ်ကြ သည်။ ဆရာကာနက်ဂျီအတိုင်းပင် သူတို့လည်း ထက်သန်တက်ကြွစိတ်၏ တန်ခိုးစွမ်းအားကို တကယ် ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

အခြားသော နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီ အများအပြားသည်လည်း လုပ်သားများ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး အစီအစဉ်များကို မိမိတို့ မူဟန်အသီးသီးဖြင့် တက်တက် ကြွကြွ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြသည်။ ကုမ္ပဏီကြီးအတော်များများပင် သူတို့ လုပ်သားများကို ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများသို့ ကုမ္ပဏီစရိတ်ဖြင့် တက် ရောက်စေလျက် ရှိကြသည်။

အချို့ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲများဆိုလျှင် လက်အောက်ငယ်သားကို ပိုပေးရုံ နှင့်အားမရ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရည်အသွေးမြှင့်တင်သောသဘော ဖြင့် သင်တန်းလာတက်တတ်ကြပေသေးသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ စိတ်ထက်သန်တက်ကြွရေး ဒေသနာကား အကြီး အကျယ် အောင်မြင်ပြန့်ပွားခဲ့ပေပြီ။



အခန်း

၅

လုပ်ငန်းဘဝ တိုးတက်ရေးနှင့်  
ဦးဆောင်မှု အရည်အသွေး

သည်အထိ မြို့ပြများ ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့သည် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှ စတင်သည့် ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း လူဦးရေနှစ်သန်းမျှ တိုးတက် လက်ခံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ နယူးယောက်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန် နယူးယောက် ၌ ဧရာမ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်နေသည်ကို သူ တွေ့မြင်ရ သည်။ ထိုအချိန်က နယူးယောက်မြို့၏ စီးပွားရေး သို့မဟုတ် အမေရိကန်ပြည် ၏ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေပုံကို ပြသော သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်သည့် ဝူးလ်ဝုသ် အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် ကုန်သည်ကြီး၊ ကုန်စုံဆိုင်တွဲလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဝူးလ်ဝုသ် (F.W. Woolworth) ပိုင် အဆောက်အအုံသည် ပေ ၈၀၀ နီးပါး မြင့်မား၍ ၁၉၁၃ ခုနှစ် မှ ၁၉၃၀ ခုနှစ်အထိ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံတွေ ကြီးမားလာသလို ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကလည်း အလုံးအရင်း ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်း (mass production) များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ထုတ်လုပ်သည်။ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဖြန့်ချိသည်။

ဝူးလ်ဝုသ်နှင့်အပြိုင် ထိုအချိန် တွင်ကျယ်နေသည်က အေအင်ပီ (A & P) စတိုး။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ စတိုးဆိုင်ခွဲ ၂၀၀ မျှ ရှိခဲ့သည့် အေအင်ပီသည် ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်အနှံ့ ဆိုင်ခွဲပေါင်း ၁၁၀၀၀ ကျော်ရှိသည့် ဧရာမ ကုန်စုံ ဆိုင်တွဲ လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရောင်းဝယ်သည့် လုပ်ငန်းတွေ ကြီးပွားတိုးတက်လာ သလို ကုန်ပစ္စည်းဝယ်ယူစားသုံးသူများသို့ ဦးတည်ရည်မှန်း ထုတ်ဝေသည့် [Ladies' Home Journal, Saturday Evening Post] စသည့် မဂ္ဂဇင်း များလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်နေ့တခြား တိုးတက်တည်ဆောက်လာသည့် မီးရထားလမ်းများက လည်း ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်သူများနှင့် လက်လီဖြန့်ချိသူများအတွက် ဈေးကွက် သစ်တွေ တရစပ် တိုးချဲ့ပေးနေသည်။ သည်ကာလမှာပင် မီးရထားနှင့် အပြိုင် မော်တော်ကားတွေ ပေါ်လာသည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ဟင်နရီဖို့ဒ်၏ မော်ဒယ်-တီ ကားများ စထွက်လာသည်။ ဈေးနှုန်း ၈၄၅ ဒေါ်လာ။ ဖို့ဒ်က သူ့ကားများကို အမြောက်အမြား မြန်ကောင်းသက်သာ ထုတ်လုပ်ကာ လူထုအတွင်း ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြန့်ချိနိုင်ရန် ကြိုးစားရာ နောက်ပိုင်း၌ ဖို့ဒ်ကားတစ်စီး၏ ဈေး

အခန်း (၅)  
လုပ်ငန်းဘဝတိုးတက်ရေးနှင့်  
ဦးဆောင်မှုအရည်အသွေး

၁၉၁၂ ခုနှစ်က ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝတွင် အကြီးမားဆုံး အလှည့်အပြောင်း ကာလ ဖြစ်သည်။

သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်။

သည်အသက်အရွယ်မှာပင် ကာနက်ဂျီက သူ့အရည်အသွေး သူ့စိတ်ဓာတ် စရိုက်များနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည့် နေရာတစ်ခုထဲသို့ အဝင်ခွင့်ကျ ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်။

ခေတ်ကာလ နောက်ခံနှင့် ဆက်စပ်စဉ်းစားရလျှင် သူ့သင်တန်းက အခြေ အနေ အချိန်အခါနှင့် လျော်ညီစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည့် သင်တန်းဖြစ်သည်ဟု ဆို ရလိမ့်မည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၌ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ ဖွံ့ဖြိုး တိုး တက်လျက် ရှိနေပြီ။ စက်ရုံ အလုပ်ရုံကြီးတွေ အမြောက်အမြား ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ အမေရိကတွင် မိမိဘဝအောင်မြင် ကြီးပွားလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်မှန်းချက်ဖြင့် အခြား နိုင်ငံတကာမှ လူအများ အပြားလည်း ဝင်ရောက်လာနေကြသည်။

၁၈၈၀ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည် လူဦးရေ၏ ၂၈ ရာခိုင်နှုန်းသာ မြို့ပြတွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ခဲ့ရာက ၁၉၂၀ ခုတွင် မြို့နေ လူဦးရေ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်လာ





နှုန်းမှာ ဒေါ်လာ ၂၉၀ အထိ ကျလာသည်။ ဈေးနှုန်းချိုသာလာသည်နှင့်အမျှ မော်တော်ကားတွေ အရောင်းသွက်လာသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၌ မော်တော်ကားပေါင်း ရှစ်သန်းကျော်မျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကုန်ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချမှုပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တို့၏ လုပ်ငန်းသဘာဝများလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီး (နောက်တွင် တရား လွှတ်တော်ချုပ် တရားသူကြီး ဖြစ်လာသူ) လူဝီ ဘရန်ဒေ့စ်က ဘရောင်းတက္ကသိုလ်ဘွဲ့ နှင်း သဘင်ပွဲတွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားရာ၌ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများသည် မိရိုးဖလာ လုပ်ငန်း၊ လေ့ကျင့်သင်ကြားစရာ မလိုသည့် သာမန်လုပ်ငန်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ စနစ်တကျ လေ့လာဆည်းပူးရမည့် ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ရာ ထိုအချိန်အခါအတွက် အယူအဆသစ်တစ်ရပ်ကို စတင် ဖွင့်ဟပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မီးရထားလမ်း၊ ကြေးနန်း အစရှိသည်တို့ကို အမှီပြု၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အဆမတန် ကြီးထွားလာသည့်အခါ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များသည် သူတို့ လုပ်ငန်းကြီးများကို ၎င်းတို့ဘာသာ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနိုင်စွမ်းမရှိဖြစ်လာသည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို လုပ်ငန်းအကြီးအကဲများအဖြစ် ခန့်အပ်ခိုင်းစေလာရသည်။ ထို့ပြင် ဧရာမလုပ်ငန်းကြီးများတွင် လုပ်ငန်းသဘာဝ အလျောက် ခွဲခြားရသည့် ဌာနအစုအဖွဲ့များ၊ နယ်မြေဒေသဆိုင်ရာ ရုံးခွဲလုပ်ငန်းခွဲများ အများအပြား ထားရှိလာသည်ဖြစ်ရာ ယင်းနေရာအသီးသီးတွင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန်အတွက် အလယ်အလတ်အဆင့် အကြီးအကဲများလည်း လိုအပ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် စီးပွားရေးလောက၌ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေး မဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်း၏ အကြီးအကဲဖြစ်နေသူ လူအမျိုးအစားသစ်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအမျိုးအစားသစ်ထဲတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်မှသည် အငယ်တန်း မန်နေဂျာ အထိသော စီမံခန့်ခွဲရေးသမား အဆင့်ဆင့်တို့ ပါဝင်ပေသည်။

ထိုအဆင့်ဆင့်တို့တွင် ပါဝင်ကြသူတို့သည် အခြေအနေ၏ တောင်းဆိုချက်အရသာ မုဆိုးစိုင့်သင် လုပ်ကိုင်ရင်း စီမံခန့်ခွဲရေးသမားများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ စီမံခန့်ခွဲသည့်အလုပ်ကို ပညာရပ်တစ်ခုအနေနှင့် ကျကျနန လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ဖူးသူကား အလွန်နည်းပါးသေးသည်။ အမြင်ကျယ်သူတချို့ကြောင့် ကူးသန်း



ရောင်းဝယ်ရေးပညာ သင်တန်း အချို့တော့ ၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်းလောက်မှာပင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သည်သင်တန်းများတွင် သင်္ချာ၊ စာအရေးအသား၊ လုပ်ငန်းပညာ၊ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပြည်သူ့နီတိဘာသာရပ်များ သင်ကြားပေးသည်။ သို့သော် ၁၉၀၀ ဝန်းကျင်လောက်တွင်မှ တက္ကသိုလ် ကောလိပ် အဆင့်တွင် စီးပွားရေး၊ စီမံခန့်ခွဲရေးပညာများကို စတင် သင်ကြားလာကြသည်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ယင်း၏ ပထမဆုံး စီးပွားရေးပညာ ဘွဲ့လွှာသင်တန်းများကို ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ဖွင့်လှစ်သည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင်မှ တက္ကသိုလ် ကောလိပ် သုံးစီမံခန့်ခွဲရေးပညာကျမ်း တစ်အုပ် စတင်ပေါ်ထွက်လာသည်။

လုပ်ငန်းပညာဆိုင်ရာနှင့် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေ အထူးလိုအပ်နေချိန်တွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းကို စတင်ဖွင့်လှစ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ အဟောအပြောသင်တန်းနှင့် လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲမှုကိစ္စ မည်သို့ ဆက်စပ်ပတ်သက်သွားပါသနည်း။

ရှင်းပါမည်။

ဦးဆောင်မှုအရည်အသွေး လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ရေး

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းကို အဟောအပြောသင်တန်းအဖြစ် စတင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရှေ့တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတို့၏ ဘဝလိုအပ်ချက်နှင့် လျော်ညီစွာ သင်ကြားမှုအစီအစဉ်များကို သူ အစဉ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ထည့်သွင်းပေးလာခဲ့သည်။ သူ့သင်တန်းဆင်းတို့သည် ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းအသီးသီးတွင် အောင်မြင်သူများ ဖြစ်ရမည်။ သူ့သင်တန်းသည် ၎င်းတို့၏ ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် အထောက်အကူ ပြုနိုင်ရမည်။ သို့မှသာ ရေရှည် တည်တံ့အောင်မြင်သော သင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်မည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ဈေးကွက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်သူ၊ စားသုံးသူ၏ လိုအပ်ချက်ကိုလည်း အမြဲ သတိပြုကြည့်ရှုတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားသက်သက်အတွက် မဟုတ်။ သူ့မှာ စေတနာပါသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို အမှန်တကယ် ထက်သန်ဝင်စားမှုလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သင်တန်းသားတို့၏ အနေအထားကို စာနာစဉ်းစားတတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လူတွေ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အောင်မြင်တိုးတက်အောင် ဘာတွေလိုအပ်နည်း စဉ်းစားသည့်အခါ သူတို့မှာ လုပ်ငန်းခွင်ဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်မှုတော့ သူ

မြင်သည်။ စကားပြောရာတစ်ခုတည်း ဖြစ်လာလျှင် လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းနှင့်အများတော့ တက်လာမည်။ ဒါက အထောက်အကူပြုသည့် အချက်တစ်ချက်။ တစ်ဖန် စကားပြောဟောတတ်လာသည်နှင့်အမျှ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစိတ် တိုးတက်လာမည်။ ဒါသည်လည်း လုပ်ငန်းခွင် အောင်မြင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုသည့် ဒုတိယအချက်။ သို့သော် သည်မျှနှင့် မပြီးသေး။ လုပ်ငန်း ဌာနတစ်ခုတွင် ထိပ်ဆုံးအဆင့်အထိ တိုးတက်အောင်မြင်မည့်သူသည် အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတတ်သူ၊ လုပ်ငန်းပြီးမြောက်ရေးအတွက် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားတတ်သူမျိုး ဖြစ်ရန် လိုသေးသည်။

သို့နှင့် သူ့သင်တန်းတွင် ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည် တိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်မှု အစီအစဉ်တချို့ ထည့်သွင်းရန် ကာနက်ဂျီဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီသင်တန်း စတင်စဉ်က လုပ်ငန်းလောကတွင် ထင်ရှားတွင်ကျယ်နေသည့် ဦးဆောင်မှုဆိုင်ရာ အယူအဆတစ်ခု ရှိခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏ စည်းရုံးဆောင်ရွက်မှုစွမ်းရည်ထက် နောက်လိုက် ငယ်သားများ၏ အမိန့်နာခံတတ်မှုကို အလေးထားသည့် အယူအဆ။

‘ခုန်ချဟေ့’ဟု အထက်လူကြီးက ဆိုလျှင် ‘ဘယ်အမြင့်ကလဲ’ ဆိုတာထက် ပိုမမေးဘူးဆိုသော အနေအထားမျိုးကိုသာ လိုလားသည့် အယူအဆ။

နှစ်ဆယ်ရာစုသို့ ကူးပြောင်းခါနီး ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် ၎င်းအယူအဆကို လေသံပြင်းပြင်းနှင့် တင်လာသည့် စာတမ်းတစ်စောင် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ အယ်လဘတ်ဟတ်ဘာဒ် (Elbert Hubbard) ၏ ‘ဂါစီယာထံ စာသေဝက်’ (A Message to Garcia) အမည်ရှိစာတမ်း။ စာမျက်နှာအနည်းငယ်မျှသာရှိသည့် ၎င်းစာတမ်းကလေးကို လုပ်ငန်းရှင်တို့ အထူးကျေနပ်နှစ်သက်ခဲ့ကြ၍ မိမိတို့ စက်ရုံအလုပ်ရုံ ကုမ္ပဏီများရှိ လုပ်သားများထံ မိတ္တူများ ကူးကာ ဖြန့်ဝေပေးခဲ့သည်။

ဟတ်ဘာဒ်၏ စာတမ်းကလေးသည် စောင်ရေသန်းပေါင်း (၄၀) ကျော်မျှ ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပေသည်။

သူ့စာတမ်းကလေးက တိုတိုရှင်းရှင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ၁၈၉၈ ခုနှစ် စပိန်အမေရိကန် စစ်ပွဲကာလအတွင်း အမေရိကန်သမ္မတ မက်ကင်လေ ကျူးဘားတွင် စပိန်တို့ကို တော်လှန်နေသည့် သူပုန်ခေါင်းဆောင် ဂါစီယာနှင့် အရေး

တကြီး ဆက်သွယ်ရန် လိုအပ်လာသည့်အကြောင်း အစချီကာ အယ်လဘတ်ဟတ်ဘာဒ်က ဤသို့ ရေးသည်။

[ဂါစီယာကား အလွန် လုံခြုံလျှို့ဝှက်သည့် ကျူးဘားတောတွင်း တစ်နေရာတွင် ရှိနေသည်။ ဘယ်နေရာဟူ၍ မည်သူမျှ အတိအကျ မပြောနိုင်။ သမ္မတကြီးအဖို့ သူ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို မုချရယူနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ အမြန်ဆုံး ရဖို့လည်း လိုနေသည်။

ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သည်အချိန်တွင် တစ်ယောက်က သမ္မတကြီးထံ အစီရင်ခံသည်။ ‘ရီဝမ် လို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အကယ်၍ ဂါစီယာဆီ အရောက်သွားနိုင်သူ တစ်ယောက် ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ရီဝမ်ပဲ’ ဟူ၍။

သည်နေရာမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်သည့်အချက် တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ မက်ကင်လေက ဂါစီယာထံ ပေးရန် စာတစ်စောင် ရီဝမ်လက်ထံ ထည့်သည်။ ရီဝမ်က စာကို ယူသွားသည်။ ဂါစီယာ ဘယ်နားမှာရှိသလဲ သူ မမေးဆိုသည့်အချက်။]

ထို့နောက် ဟတ်ဘာဒ်က လုပ်ငန်းဌာနများတွင် အထက်လူကြီးက ခိုင်းလိုက်လျှင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် လုပ်လာနိုင်သူ အလွန်ရှားကြောင်း၊ ဘာကိစ္စခိုင်းခိုင်း အစအဆုံး လူကြီးက လိုက်နေရကြောင်းများ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုကာ ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ အရေးတကြီး အသည်းအသန်လိုနေတာ ဂါစီယာဆီ စာသွားပေးနိုင်တဲ့လူမျိုးပဲ ဟူသော ကောက်ချက်စကားဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

အယ်လဘတ်ဟတ်ဘာဒ်၏ အယူအဆကို ကာနက်ဂျီ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လက်ခံပါသည်။ စင်စစ် မိမိလိုရာကို ရောက်အောင် စူးစူးစိုက်စိုက် တင်ပြနိုင်သည့် ဟတ်ဘာဒ်၏ အရေးအသားကို သဘောကျသဖြင့် သူ၏ ‘ဟောနည်းပြောနည်း လုပ်ငန်းခွင်၌ လူအများအပေါ် ဩဇာရှိအောင် ဆောင်ရွက်နည်း’ ကျမ်းမှာပင် အပြောအဟောသမားများ အတုယူစရာ စာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ခိုင်းရင် ပြန်မမေးနဲ့ လုပ်သားလုပ်ဆိုသည့် စက်ရုပ်ကွပ်ကဲမှု စနစ်မျိုးကိုကား သူ သဘောမကျပါ။ လက်အောက်ခံ လူများသည်လည်း စက်ရုပ်များဟု သူ မယူဆပါ။

တကယ်လည်း လုပ်ငန်းလောကမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ များစွာ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား၊ ခိုင်းစေသူနှင့် ခိုင်းတိုင်းလုပ်သူဟူသော ရိုးစင်းရှင်းလင်းသည့် အနေအထားမျိုးသည် မဟုတ်တော့။ တစ်ယောက်တည်း



သည်ပင် အလုပ်ရှင်လည်း ဖြစ် အလုပ်သမားလည်း ဖြစ် ခိုင်းစေသူလည်း ဖြစ် ခိုင်းတိုင်း လုပ်ရသူလည်း ဖြစ်သည်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးတွေ ရှိနေသည်။ အထူးသဖြင့် ကား အလယ်အလတ်ဆင့် မန်နေဂျာများ။ သူတို့အနေအထားသည် မရိုးစင်း မလွယ်ကူတော့။ သူတို့အဖို့ အထက်လူများ အောက်လူများနှင့် ဆက်သွယ်ရာ ဌာန ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု သိမ်မွေ့မှု လိုလာပြီ။ သူတို့သည် အထက်လူ၏ စေခိုင်း ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်အတွက် အောက်လူများ၏ အားကို စုစည်း အသုံးပြုရသည်။ သို့သော် သူ့လက်အောက်ရှိလူများသည် ဓလေ့အကျင့်တိုင်း ရသည့် စက်ရုပ်များ မဟုတ်။ အထက်လူ၏ အမိန့်ကို အောက်သို့ လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်ရုံဖြင့် ကိစ္စက မပြီး။ အလုပ်ပြီးရန်အတွက် သူ့မှာ စည်းရုံးရေး စွမ်း ရည် ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်များ လိုအပ်လာသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု လုပ်ငန်းလောက တွင် ၎င်းစွမ်းရည်မျိုးရှိသည့် အဆင့်ဆင့်သော လုပ်ငန်းမန်နေဂျာများသည် ဟတ် ဘာဒ်၏ စာတမ်းထဲက ရီပမလို လေးစားချီးမြှောက်အပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ် သည်ဟု ကာနက်ဂျီမြင်သည်။

### မန်နေဂျာချုပ် ချားလ် (စ) ရွပ်

သည်ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှာ ကာနက်ဂျီအလေးစားမိခဲ့ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က သံမဏိသူဌေး ကြီး အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ၏ မန်နေဂျာချုပ် ချားလ် (စ) ရွပ်ဖြစ်သည်။ ချားလ် (စ) ရွပ် သည် အလုပ်သမားစည်းရုံးရေးတွင် အလွန်တော်သူ လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲရေးတွင် လက်ဖျားခါလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သူဟု သူ့မြင်သည်။

ချားလ် (စ) ရွပ်အကြောင်းကို မိတ္တမလဋီကာစာအုပ်၌ ‘သမိုင်းတစ်လျှောက် လုံးတွင် တစ်နှစ်လျှင် လံစာငွေ ဒေါ်လာတစ်သန်း ရသ့ဟူ၍ ကျွန်တော် သိသ လောက် နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဝေါ်လတာခရိုင်စလာနှင့် ချားလ် (စ) ရွပ်’ ဟူ သော စကားနှင့် အစချီကာ သူ ဤကဲ့သို့ အားပါးတရရေးသားခဲ့သည်။

[အင်ဒရူးကာနက်ဂျီက ချားလ် (စ) ရွပ်ကို တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာငွေ တစ် သန်း (တစ်နေ့ ဒေါ်လာသုံးထောင်ကျော်) ဘာကြောင့် ပေးသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် နည်း။

ချားလ် (စ) ရွပ်သည် ပါရမီရှင် ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်၍လား။ မဟုတ်ပါ။ သံမဏိ ထုတ်လုပ်ရေးတွင် အခြားသူများထက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသောကြောင့်လား။ ဒါ လည်း လုံးဝမဟုတ်ပါ။ သံမဏိထုတ်လုပ်ရေးတွင် သူ့ထက် ကျွမ်းကျင်တတ်



သိသူတွေ အများကြီး သူ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ရှိကြောင်း ချားလ် (စ) ရွပ် ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်အား ပြောဖူးသည်။

ရွပ်က သူ့အား ဤလစာငွေ ပေးထားသည့် အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ လူ အများနှင့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ဆက်ဆံတတ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြော ခဲ့သည်။ သူ၏ ဆက်ဆံပုံနည်းလမ်းကို မေးမြန်းသည့်အခါ ရွပ်က သူ၏ လျှို့ ဝှက်ချက်ကို ဤသို့ဖွင့်ဟသည်။ ထိုစဉ်က ပြောခဲ့သည့် ချားလ် (စ) ရွပ်၏ စကား လုံးများကို အရင်းအတိုင်း ကျွန်တော်ဖော်ပြပါမည်။ သူ့စကားလုံးများက ကြေး ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ရေးကာ အရပ်ရပ်ရှိအိမ်တိုင်း ကျောင်းတိုင်း ရုံးတိုင်း ဈေးဆိုင်တိုင်း တွင် ချိတ်ဆွဲထားသင့်သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားကလေး များအား လက်တင်ဘာသာ ကြိုယာအသွင်ကွဲများ၊ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံ၏ မိုးရေချိန် လက်မ အစရှိသည့် အပိုဆာဒါ အချိန်ကုန်သည့်အရာများ နေရာ၌ အစားထိုး ကျက်နိုင်သင့်သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၎င်းစကားလုံးများသည် အကယ်၍ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့သာ ၎င်းအတိုင်း လိုက်နာမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဘဝများကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည့် စကားလုံးများလည်း ဖြစ်သည်။

ရွပ်က ‘လူအများ စိတ်ထက်သန်တက်ကြွလာအောင် နှိုးဆွပေးနိုင်ခြင်း ဟာ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ အကြီးမားဆုံး အရည်အချင်းလို ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ ချီးမွမ်းခြင်း အားပေးမြှင့်တင်ခြင်းနည်းများနဲ့သာ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အသွေးတွေကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်’

‘လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းတဲ့နေရာမှာ အထက် လူကြီးရဲ့ ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုတွေထက် ပိုပြီးဆိုးဝါးပြင်းထန်တဲ့အရာမရှိဘူး။ ကျွန် တော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်တော့မှ မဝေဖန်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို မက် လုံး ပေးပြီးသာ အလုပ်ခိုင်းသို့ ရနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့လို့ လူတွေကို ချီးမွမ်းဖို့သာ ကျွန်တော် ဆန္ဒစောချင်စောနေမယ်။ အပြစ်တင်ရမှာကိုတော့ လုံးဝမလိုလားဘူး။ ကျွန်တော် ကြိုက်တာတစ်ခုတွေ့ ရင် အရမ်းကို သဘောကျပစ်လိုက်မယ်။ ချီးမွမ်းစကားတွေ ဖောဖောသီသီ ပြော ပစ်လိုက်မယ်။ ဒါပဲ’ ဟူ၍ ပြောခဲ့သည်။

တကယ်လည်း အဲသည်အတိုင်း သူ ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ချားလ် (စ) ရွပ်၏ နည်းကို ကာနက်ဂျီ အလွန်သဘောကျသည်။ ဒါသည်



တကယ်အသုံးဝင်သောနည်းတစ်ရပ်ဟု သူလက်ခံယုံကြည်ကာ မိတ္တဗလဋီကာ ဌိ လေးကြိမ်တိတိ ကိုးကားဖော်ပြခဲ့သည်။

သို့သော် သည်နည်းလမ်းများက စီမံခန့်ခွဲရေးပညာများထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား နေရာပေး ဖော်ပြခံရသည့် နည်းလမ်းများ မဟုတ်။ သိပ္ပံနည်းကျစီမံခန့်ခွဲရေးသမားများက လုပ်ငန်းယန္တရားပိုင်းကို အလေးပေးသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကို မည်သို့စရိတ်စက အသက်သာဆုံး ဆောင်ရွက်မည်နည်း၊ ၎င်းလုပ်ငန်းအောက်ရှိ လုပ်ငန်းခွဲအသီးသီး လုပ်ငန်းစိတ် အဆင့်ဆင့်တို့ကို အထိရောက်ဆုံး မည်သို့ ချိတ်ဆက်လှုပ်ရှားမည်နည်း စသည်တို့ကို စာရင်းအင်းနည်း သိပ္ပံနည်းများဖြင့် ခွဲခြမ်းစိစစ်ကာ အသင့်တော်ဆုံး နည်းလမ်းကို ရှာကြံအသုံးပြုရန် ကြိုးစားသည်။

ကာနက်ဂျီတို့ ချားလ်(စ) ရွပ်တို့စိတ်ဝင်စားသည်က လုပ်ငန်းယန္တရားအပိုင်း မဟုတ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ ချမှတ်ထားပြီးသား လုပ်ငန်းယန္တရားတစ်ခု သွက်လက်ထက်မြက်စွာလည်ပတ်နိုင်ရေးအတွက် ယန္တရားအတွင်း ပါဝင်လှုပ်ရှားရသူ လူအသီးသီးတို့အား မည်သို့ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်မည်နည်း ဟူသော အပိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဦးဆောင်မှုအပိုင်း။ အဲသည် ဦးဆောင်မှုအပိုင်းအတွက် အထောက်အကူပြုမည့် လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်းကလေးများ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းမှာ စီစဉ်ပေးထားသည်။

**ဦးဆောင်မှု အဆင့်သုံးဆင့်**

ကာနက်ဂျီအမြင်အရ ဦးဆောင်မှုကိစ္စတွင် အဆင့်သုံးဆင့် ရှိသည်။

ပထမဆုံးနှင့် အလွယ်ဆုံးအဆင့်က မိမိကို အများ နှစ်သက်လက်ခံလာအောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စက ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင်တော့ ရိုးရိုးလေးဖြစ်၏။ သို့သော် တကယ်လက်တွေ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုလျှင် အဖြေရခက်မည်ဖြစ်သည်။

ဥပမာ။ ။ ပီတာအယ်(လ)ဘရက်(ချ) ဆိုပါတော့။ သူသည် ထင်ရှားသော စီးပွားရေးပညာကျောင်းတစ်ခုမှ ဘွဲ့ရလာပြီး များမကြာမီ ကြော်ငြာလုပ်ငန်း အေဂျင်စီကြီးတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်သည်။ သူသည် အလုပ်ကျွမ်းကျင်သလို ကြိုးစားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အေဂျင်စီရှိ အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့အား အရေးတယူ မရှိကြ။ သည်အတွက် သူ ခံစားရသည်။

ကျောင်းမှာကတည်းက သူကြားဖူးတာတော့ရှိသည်။ လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲမှု

ဆိုင်ရာ မဟာဘွဲ့ (အမ်ဘီအေ) ရပြီးစ အသစ်ကျပ်ချွတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ လက်တွေ့လုပ်ငန်းလောကထဲ ဝင်သည့်အခါ အံ့မဝင် ခွင်မကျနှင့် အတော်ဒုက္ခရောက်တတ်ကြသည်ဆိုသောစကား။ အဲသည်တုန်းကတော့ သည်စကားသည် အခြားသောသူများနှင့်သာ သက်ဆိုင်လိမ့်မည်။ မိမိဆိုလျှင် သည်လိုဖြစ်ရာအကြောင်းမရှိဟု ယူဆခဲ့မိသည်။ ယခုတော့ မိမိလည်း အဲသလိုဖြစ်လေပြီလား သူတွေ့မိသည်။

သည်အတွင်း အစည်းအဝေးများတွင် သူ၏တင်ပြပြောဆိုမှုအရည်အသွေးတိုးတက်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းသို့ သူ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့သင်တန်းမှာ သိက္ခာမီးပြီးသူများကို ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်အောင် လုပ်ဆောင်ရန်နည်းလမ်းများအကြောင်း သူ သင်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် သည်နည်းလမ်းတွေကို သူ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ စမ်းသပ်အသုံးပြုကြည့်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့လုပ်ကိုင်ပုံက ရိုးရိုးလေးပင်။

ခါတိုင်းလုပ်နေကျ မနက်(၈) နာရီခွဲတွင် အေဂျင်စီသို့ ရောက်အောင် ပြေး၊ ရုံးခန်းထဲ တန်းဝင်၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း ချောစာများ ဖွင့်ဖောက် ဖတ်ရှု၊ ဆိုသည့်ပုံစံကို ပြင်လိုက်သည်။ အလုပ်ထဲ ခပ်စောစောရောက်အောင် သွားကာ အလုပ်ခွင်ရှိ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို အားပါးတရပြုံးပြခြင်း၊ နာမည်ခေါ်ဝေါ်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ အာလာပသလ္လာပ စကား အနည်းငယ်မျှစီ ပြောကြားခြင်းစသည့် ရင်းနှီးခင်မင်ရေးဆိုင်ရာ အခြေခံကျင့်စဉ်များ။ စိတ် လုပ်သည်။ ပြီးမှ ပုံမှန် ရုံးအလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

သူ့ဘက်က သည်လိုပုံစံ ပြောင်းလဲ၍ နှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့် ကြာလျှင်ပင် ဌာနထဲက လူတွေ သူ့ကို သိသိသာသာ အရေးတယူ ဂရုတစိုက်ဖြစ်လာကြတာ သူ သတိပြုမိသည်။

သူ တာဝန်ယူထားရသည့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု အပြီးသတ်ရမည့်နေ့ရက် နီးကပ်နေသည်ကို သူ သတိမပြုမိဘဲ ရှိနေတာ ဌာနတွင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးက လက်တို့ သတိပေးသည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သာ အသာနေလိုက်မည်ဆိုက သူ ပြဿနာတက်ပုံ သေချာသည်။ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကလည်း သူ့အား အကျိုးကျေးဇူးရှိမည့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုမှာ ပူးတွဲပါဝင်ခွင့် ရအောင် ဖိတ်ခေါ်သည်။

သူ့ကို ရင်းနှီးခင်မင်သူတွေ များလာသည့်အခါ နေ့စဉ် အလုပ်ခွင်ဝင်ရမှာ အယ်(လ)ဘရက်(ချ) ပျော်လာသည်။ ကာနက်ဂျီ သင်တန်းမှ မဆန်းကြယ်သည့်

အခြေခံကျင့်စဉ်ကလေးက သူ့အား လုပ်ငန်းခွင်မှာ အောင်မြင်အဆင်ပြေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာစေခဲ့ပြီ။

‘လုပ်ငန်းဌာနတစ်ခုထဲမှာ အနေကြာရင် လူတိုင်း တစ်နည်းနည်း အဆင် ပြေသွားမှာပဲလို့ ထင်တတ်ကြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မယူဆဘူး။ အဆင်ပြေဖို့ ကိုယ့်ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာမလုပ်ဘဲ ပြေလာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင်ပြေချင်ရင် လူတွေကို နာမည်ခေါ် ပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံပါ။ များများပြုံးပါလို့ ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တယ်’

သူ့အတွေ့အကြုံကို ရှင်းလင်းတင်ပြရင်း အယ်(လ)ဘရက်(ချ)က သင် တန်းဖော်များအား ထိုသို့တိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့သည်။

သင်တန်းသူတစ်ဦးဖြစ်သူ နန်စီအာဘာကလည်း လုပ်ငန်းခွင်မှာ ယခင် ကထက်ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အသွင်ပြောင်း လေ့ကျင့်ခန်းများ စမ်းလုပ်ကြည့်သည့်အခါ သူမအလုပ်လုပ်ရသည့် ပတ်ဝန်း ကျင်က ယခင်ကထက် အများကြီးပို၍ သာယာစိုပြည်လာကြောင်း ပြောပြခဲ့ သည်။

နန်စီက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ဌာနစိတ် မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သည်ကုမ္ပဏီမှာ သူ့အလုပ်လုပ်လာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကုမ္ပဏီထဲမှာ သူနှင့်သိကျွမ်းခင်မင်သူ နည်းလှသည်။ သူ့ဆက် စပ်လုပ်ကိုင်ရသူ အတော်များများမှာလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ရ။ တယ် လီဗန်းထဲကပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံနေရသူများ ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ စက်ယန္တရား တွေကြား သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကြားမှာချည်း နေရသလိုဖြစ်ကာ သူ့အလုပ်ကို ငြီး ငွေ့ချင် စိတ်ပျက်ချင်လာသည်။

သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုပြုပြင်ကုစားရမလဲ စဉ်းစားသည့်အခါ သူတို့ကုမ္ပဏီ မှာ အလုပ်သမား အဝင်အထွက် အရွေ့အပြောင်း မနည်းလှကြောင်း သူသတိရ သည်။ ပထမအဆင့်အနေနှင့် သူ့အလုပ်လုပ်သည့် အထပ်မှာ အသစ်ဝင်လာ သူတိုင်းကို မိတ်ဆက်ကြည့်ရလျှင်ဟု သူအကြံရသည်။

သို့နှင့် လူသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတိုင်း ၎င်းလူသစ်အား မိမိက ဦး စွာ သွားရောက်တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ကာ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် အာ လာပ သလ္လာပစကား ပြောသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုသို့ အသစ်ဝင်ရောက်လာ ရသူတစ်ဦးအနေနှင့် ရွာခံလူဟောင်းတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်စကား ပြော သည်အခါ များစွာဝမ်းသာရသည်။ ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်၍ သိချင်တာလေးတွေ

မေးမြန်းခွင့်ရသဖြင့်လည်း ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ကုမ္ပဏီသစ်မှာ သူနှင့် အရင် ဆုံး သိကျွမ်းရသူတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နန်စီအလုပ်ခွင်က ပို၍ပို၍ ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်လာသည်။ နံနက်စောစော အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်လာပြီး မိမိအခန်း မိမိအလုပ်စားပွဲရှိရာ သို့ လျှောက်လာစဉ် ဖြတ်သန်းရသမျှ အခန်းတွေထဲက တွေ့ရသမျှ လူတွေသည် သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သူတွေ အပြန်အလှန် ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြကြ လှမ်းခေါ်နှုတ် ဆက်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်နေတာ အလွန်အားတက်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ သည်။

ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှာ အရေးတယူသင်ကြားသည့် သာမန်အားဖြင့် အမှု မဲ့ အမှတ်မဲ့ ထားကြသည့် ပြုံးပါ၊ မဝေဖန်ပါနှင့်၊ နာမည်ခေါ်ဝေါ် နှုတ်ဆက်ပါ၊ သူများစကားပြောလျှင် ဂရုစိုက်နားထောင်ပါ၊ ရိုးသားစွာ ချီးမွမ်းစကားဆိုပါ စသည့် အခြေခံလူမှုဆက်ဆံရေးသင်ခန်းစာတွေသည် စာတွေ့အတိုင်း မထား ဘဲ တကယ်လက်တွေ့ကျင့်ကြသည့်အခါ ကျင့်ကြသူ၏ လူမှုရေးဘဝ၌ သိသာ ထင်ရှားသော ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ၏ ဝန်းကျင်၌ အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်ဖွယ်သော အသိုက်အဝန်းလေးတစ်ခု တည်ဆောက်မိလာ ပေသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအကြား ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှု ရယူခြင်းက ခေါင်း ဆောင်မှု၏ ပထမအဆင့်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်၊ ဒုတိယအဆင့်က သူတစ်ပါး၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းခွင်တွင် အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူများစိတ်၌ ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဟတ်ဘာဒ်၏ ဂါမီယာစာတမ်းထဲကလိုပင် လက်အောက်လူများ အားကိုးမရဟူသော အယူအဆမျိုး ရှိတတ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအယူအဆ အခြေခံနှင့် ဆက်ဆံကြခြင်းကြောင့်ပင် လက်အောက်လူများ ပို၍ အားကိုးမရ ဖြစ်သွားတတ်ကြကြောင်း သတိမပြုမိကြပေ။

စင်စစ် အထက်လူက အောက်လူကို စိတ်တိုင်းမကျသလို၊ အောက်လူဘက် ကလည်း အထက်လူနှင့် ပတ်သက်၍ ထောက်ပြစရာ အပြစ်အနာအဆာတွေ အများကြီး ရှိနေတတ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် အထက်လူသာ သူ့စိတ်ဓာတ် သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တို့ကို ပြုပြင်မည်ဆိုက အောက်လူနှင့် အဆင်ပြေသွားစရာ အောက်လူကို အများကြီး အားကိုးရသွားစရာ အကြောင်းရှိသည်ဟူသော သဘော ဖြစ်သည်။



အောက်လူကို တစ်ချိန်လုံး လျစ်လျူရှုထားပြီး၊ ခိုင်းသည့်အခါ အဆင်မပြေ တော့မှ အပြစ်တင်ချင်၍ မရ။

ကာနက်ဂျီသင်တန်းတွင် အဲသည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်း ခွင်မှ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေကို တင်ပြဆွေးနွေးကြသည်။ ဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်း တွေ ရှာကြသည်။ ကိုယ်တွေ့ဖြေရှင်းအောင်မြင်ပုံ အတွေ့အကြုံများကို ဖောက် သည်ချကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်၊ စကားပြောဆိုမှုနှင့် ဦးဆောင်မှုကို ပြိုင်တူ လေ့ကျင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်နေဂျာတစ်ယောက်ဖြစ်သူ သင်တန်းသား အယ်(လ)ဘင်ဂျမင်မှာ သူ့ အတွင်းရေးမှူး၊ ဂျနင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရှင်းရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

သူ့အမြင်၌ ဂျနင်းသည် လုံးဝ အားကိုးမရ။ စာတွေ လက်နှိပ်စက်ရိုက် ခိုင်းလိုက်လျှင် အမြဲ အမှားတွေ ဗရေနှင့် ပြန်လာသည်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ သက်ဆိုင်ရာဖိုင်တွေထဲ စနစ်တကျ အချိန်မီ ရောက်ရှိသည်ဟူ၍ ထုံးစံမရှိ။ သို့ သော် ညနေ ၄ နာရီထိုးပြီဆိုလျှင်တော့ မန်နေဂျာမှာ အလုပ်ပြီးသလား၊ မပြီး သလား မစဉ်းစား။ သူ့ဘာသာရုံးတန်းဆင်းသွားသည်။

သည်အတွင်းရေးမှူးမကို ကြာလေ သူကြည့်မရလေဖြစ်ကာ တတ်နိုင်သမျှ စကားမပြောဘဲ နေသည်။ မကြာခင် သည်ကိစ္စကို ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနသို့ တင် ပြကာ လူစားတောင်းဆိုမည်ဟု သူ ကြံစည်ထားသည်။

သို့သော် ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှာ သည်ပြဿနာတွေကို ဆွေးနွေးရတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း သည်က နည်းစဉ်များကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်သုံးစွဲကြည့်မည် ဟု အကြံဖြစ်သည်။

ဂျနင်းကို သူ ဂရုတစိုက် စကားစတင်ပြောဆိုကြည့်သည်။ မိသားစု အ ကြောင်း မေးမြန်းသည်။ ဂျနင်းဝါသနာပါသည့် အဝတ်အထည်ဒီဇိုင်း ပြုလုပ် ပုံများအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ ဂျနင်းလုပ်ကိုင်လာသည်များထဲမှာ ချီးမွမ်း စရာရှိတာလေးများ ရှာဖွေကာ ချီးမွမ်းစကား ပြောဆိုသည်။

ဂျနင်းနှင့် ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေစ ပြုလာသည့် တစ်နေ့ညနေ ၄ နာရီခွဲ လောက်တွင် အရေးပေါ် အလုပ်တစ်ခု သူ့ထံ ရောက်လာသည်။ သည်စာရင်း ဇယားတွေ နက်ဖြန်မနက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါဟု အထက်ကခိုင်း လာသည်။ သည်အခါ သူ ဂျနင်းကို ခေါ်၍ 'ကဲ ဂျနင်းရေး ဒီပြဿနာ ဘယ်လို ဖြေရှင်းကြမလဲ'ဟု အကြံဉာဏ် တောင်းခံသည်။

အတန်ကြာအောင် သည်ကိစ္စကို သူတို့နှစ်ယောက် စဉ်းစားဝေဖန်နေကြ

ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဂျနင်းက 'ဟာ၊ ရှုပ်ပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်လိုက်ရင် မြန်မြန်ပြီးသွားမယ့်ဟာပဲ'ဟု ပြောပြီး သူ့ဘာသာ တာဝန်ယူသွား သည်။ ထိုနေ့က ည (၇) နာရီထိုးသည့်အထိ အလုပ်မပြီးပြီးအောင် ဂျနင်း လုပ် ပေးသွားခဲ့သည်။

သည်နောက်တွင်မူ ဂျနင်းနှင့် အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေသွားကြောင်း ယခင်ကထက် အများကြီး အားကိုးရလာသကဲ့သို့ အလုပ်ခွင်၌ သူရောဂျနင်းပါ ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိလာခဲ့ကြောင်း ဘင်ဂျမင်က ပြန်၍ ပြောပြသည်။

နောက်သင်တန်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ချာလီသွမ်မဆင်ကလည်း သူ့စမ်းသပ် အောင်မြင်မှုတစ်ခုအကြောင်း ပီတိဖြစ်စွာ ပြောပြသည်။

ချာလီမှာ ၁၂ နှစ်အရွယ် သားငယ်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ပေါလ်။ ချာလီ က သူ့သားကို ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန်၊ စားသောက်ပြီးလျှင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ကူဆေးရန် ပြောဆိုဆုံးမလာခဲ့တာ ကြာပြီ။ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောသည်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ မုန့်ဖိုးမပေးဘဲ ထားမည် ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ အကြောင်းမထူးခဲ့။

သင်တန်းတက်လာသည့်အခါ၌ သင်တန်းမှ နည်းလမ်းများကို စမ်းသုံးကြည့် ရန် အကြံပြုနိုင်သည်။ သို့နှင့်

'ပထမဆုံး ကျွန်တော် ဒီပြဿနာကို ပေါလ်ရဲ့ရှုထောင့်က မြင်ကြည့်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တယ်' ချာလီက သင်တန်းဖော်များကို ပြောပြသည်။

'ပေါလ်ကို ကျွန်တော်ကချည်း ဩဝါဒ ပေးမနေဘဲ သူ့ဘက်က ပြောစရာ ရှိတာတွေလဲ ပြောခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးပြီး တို့သားအဖ ဟမ်ဘာဂါ သွားစားရအောင် လို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလို မထွက်တာလဲ နှစ်နဲ့ ချီ ကြာပြီဗျ။ စားရင်းသောက်ရင်း ကျွန်တော် သူ့ကို သူ့အခြေအနေတွေ မေးတယ်။ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့မှ သူက သူ့ပြဿနာတွေ ဖွင့်ပြောလာတယ်ဗျ။ အဓိက ကတော့ ချာ ကျောင်းမှာ ဘောလုံးလဲ ကောင်းကောင်း ကန်ချင်တယ်။ ပညာရည်အဆင့် ကျ သွားမှာလဲ စိုးရိမ်နေတယ်။ နှစ်ခုလုံး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားထိန်းရင်းနဲ့ သူ့ မှာ အတော်လေး စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်နေတယ်။

'အခန်းသန့်ရှင်းရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ တမင်တကာ ညစ်ပတ်အောင် လုပ် နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စတွေ အာရုံမစိုက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြောပြတယ်။ အခန်းကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ လဲ အလကား ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ စစ်သင်တန်းမှာလို



အတင်းခေါက်ရိုးကျိုးအောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သားအမေက သားအခန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိစေချင်လို့ ပြောနေတာ။ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ဟိုပစ်သည်ပစ် ပတ်မထားဘဲ လျှော်တောင်းထဲ ထည့်ထားပေးမယ်ဆိုရင် အမေမှာလဲ အလုပ်လုပ်ရတာ အများကြီး အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့။ သူ့မှာလဲ သားလိုပဲ အလုပ်တွေက မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။

‘အခုတော့ ပေါလ်အခန်း အတော်သန့်ရှင်းသွားပါပြီ။ အကောင်းဆုံးအနေအထားတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အများကြီး တိုးတက်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာတဲ့ အကျိုးထူးတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ သားအဖ အများကြီး စကားပြောဖြစ်လာတယ်ဗျ’

ချာလီကတော့ အဲသည်အတွက် ပိုကျေနပ်ပုံ ရသည်။ တကယ်မှာလည်း မိသားစု ရင်းနှီးချစ်ခင်ရေးက အိမ်သန့်ရှင်းရေးထက် ပိုအရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။

ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးဆောင်မှု အရည်အသွေးတိုးမြှင့်ရေးသည် လုပ်ငန်းအကြီးအကဲများအတွက်သာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။ မိခင် ဖခင်များ နှီးခင်းပွန်းများအတွက်လည်း အထူးလိုအပ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ လူအတော်များများအနေနှင့် ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည် တိုးတက်ထက်မြက်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်မှုကို မိသားစုဝန်းကျင်မှ အစပြုသင့်သည်ဟု သူ မြင်ခဲ့သည်။ မိသားစုဘဝ အဆင်ပြေမှု လုပ်ငန်းခွင်ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေတတ်တာလည်း လူ့သဘာဝတစ်ခုဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

**တစ်ဖက်သား၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်ကို ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း**

ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှုအလုပ်၏ တတိယဆင့်၊ သို့မဟုတ် အမြင့်ဆုံး အခက်ဆုံး အဆင့်ကား တစ်ဖက်သား၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်များကို ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖင့်နွဲလေးကန်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ထက်သန်တက်ကြွလာအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်လည်း သည်အဆင့်ထဲတွင် အကျုံးဝင်သည်။ သို့သော် သည်အဆင့်၏ အလုပ်က ထက်သန်တက်ကြွစေမှုသက်သက်ချည်းတော့ မဟုတ်။ အခြားအနေအထားတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှပင် နမူနာတစ်ခု ပြပါမည်။ သင်တန်းသားတွေ၏ ပြောကြားချက် မဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော သင်တန်းဆရာ တစ်ယောက်က သူ၏ ပညာသားပါသော သင်ကြားမှုနည်းစနစ်အားဖြင့် သင်တန်းသားတစ်ဦးကို မိမိဖြစ်စေချင်သော ပုံစံသို့ ရောက်အောင် ပြောင်းလဲပြပုံ ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူ သိထားပြီးသည့်အတိုင်း ကာနက်ဂျီက ဝေဖန်မှုကို မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် လူတစ်ယောက်အား သူ၏ သဘောထားနှင့် သူ့အပြုအမူများကို ပြောင်းလဲစေမည်ဆိုလျှင် ထောက်ပြပြောဆိုမှုတော့ ရှိရန် လိုအပ်လာပါသည်။ အရေးကြီးသည်က ပြစ်တင်ဝေဖန်သည့်သဘော မသက်ရောက်စေဘဲ ပြသဖို့ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပါ။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းရှိ နှစ်မိနစ် စကားပြော အစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ဂျန်စတီဗင်း(စ)က နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီးထွက်စဉ် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခု ကြုံခဲ့ရပုံအကြောင်း ပြောပြသည်။ စက္ကန့်သုံးဆယ် ကြာသွားသည်။ နိဒါန်းက မပြီးသေး။ ပြီးတော့ သူ စကားပြောတာ အမူအရာမပါ။ အသက်မဝင်။

သင်တန်းနည်းပြဆရာမ ရော်ဘင်ပီတားစ်က အတန်းနောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

‘ဂျန်၊ အကြောင်းအရာ ကောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပြစမ်းပါ’

ဂျန်က အကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အမူအရာလုပ်သည်။ ပုဆိန် လွဲသည့် ဟန်။

ရော်ဘင်က လှမ်း၍ အားပေးသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အမူအရာ ကောင်းတယ်’

ဂျန် အားတက်လာသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းပြီးသည့်အထိ သဘာဝကျကျ ဆက်ပြောသွားနိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာမရော်ဘင် သုံးသွားသော နည်းက လူတစ်ဖက်သားကို ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ အသုံးပြုရန် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ညွှန်ပြခဲ့သည့် နည်းပေါင်းများစွာအနက် တစ်နည်း ဖြစ်သည်။

ပထမ၊ ချီးကျူးစကားနှင့် စသည်။ ‘အကြောင်းအရာ ကောင်းနေပြီ’ ဟူသော စကား။

၎င်းနောက် အမူအရာထည့်ပေးဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ‘နည်းနည်းပြစမ်းပါ’။

တတိယချီးကျူးအားပေးစကားနှင့်ပိတ်သည်။ 'ဟုတ်ပြီ၊ အမူအရာကောင်းတယ်'

အပြုသဘောဝေဖန်ချက်ကိုချီးကျူးစကားနှစ်ခုနှင့် ညှပ်၍ထည့်သောနည်း။ ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှဆရာများက သည်နည်းကို ဆင်းဒဝစ်(အသားညှပ်ပေါင်မုန့်)နည်းဟု ခေါ်ကြသည်။ သုံးစွဲရလွယ်ကူသကဲ့သို့ တကယ်လည်း ထိရောက်သောနည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

သင်တန်းဆယ့်လေးပတ်ပြည့်ခါနီးအချိန်လောက် ရောက်လာလျှင် သင်တန်းသားတိုင်းလိုပင် ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်၏ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော တစ်ဖက်သား၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်များ ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းအလုပ်ကို မိမိပတ်ဝန်းကျင်၌ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြိုးစားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိစမြဲဖြစ်သည်။

ဥပမာ၊ အရာရှိတစ်ယောက်က သူ့လက်အောက်ရှိအလုပ်သင်ပုဂ္ဂိုလ်လေးအများအယွင်းတွေ များလှသည်ကိုစွဲကိုပြစ်တင်ပြောဆိုမနေဘဲ မိမိလည်း သည်လုပ်ငန်းနယ်ထဲ စဝင်စဉ်ကာလက သည်လိုပဲ မှားယွင်းခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောဆိုကာ ဖေးမကူညီသော နည်းဖြင့် သိမ်းသွင်းဆောင်ရွက်မည်ဟု သဘောထားပြောင်းလဲလိုက်သည်။

နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကလည်း အပေါ်ထပ်ရှိ အိမ်ငှားများအား ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ပေါင်းသင်းကာ အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိလိုချင်သောပုံစံမျိုး ရအောင် စည်းရုံးပြောဆိုယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

မိခင်တစ်ယောက်ကလည်း သူ့သား လူပျိုပေါက်ကို စာမကျက်သည်ကိုစွဲအတွက် တကျိကျိပူဆာနေမည့်အစား အပြုသဘောပြောဆိုနည်း၊ အားပေးမြှင့်တင်သော နည်းများဖြင့် ပြောင်းလဲဖြေရှင်းရန် ကြံစည်သည်။

ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ပြီး အောင်မြင်မှုရသင့်သလောက်ရရှိတာ၊ အခြားသော သင်တန်းသားတွေ၏ အောင်မြင်ပုံ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်ရတာတွေကြောင့် သင်တန်းသားများ စိတ်အားထက်သန်လာကြသည်။ သင်တန်းက ပေးသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာ လက်တွေ့ဦးဆောင်မှု နည်းနာများကို ပို၍ ယုံကြည် ကိုးစားလာကြသည်။ သည်နည်းနာများအတိုင်း လေ့ကျင့်ဆောင်ရွက်ပါက မိမိဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်များ တကယ်ထက်မြက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်လာကြသည်။

လုပ်ငန်းခွင်၌ အတူ အလုပ်လုပ်ရခက်သော လက်အောက်လူ တန်းတူလူ

များ တွေ့လျှင် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်ခြင်း၊ အာယာတ ပွားခြင်းများ မဖြစ်တော့ဘဲ ဒါ ငါ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်ပေးမယ့် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုပဲဟု မြင်ကာ သူရောကိုယ်ပါ အကျိုးရှိသည့် အနေအထားမျိုး ရောက်လာအောင် ဘယ်လို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမလဲ ဟူ၍သာ ကြံဆလာသည်။

ဥပမာ၊ စောစောက ပြောခဲ့သည့် အရာရှိနှင့် အလုပ်သင်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုပါစို့။ အရာရှိအနေနှင့် လက်အောက်ရှိအလုပ်သင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆူပူမာန်မဲခြင်းဖြင့် မိမိရာထူးရှိနိုင် တက်မလာနိုင်သလို၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးခမျာမှာလည်း အလုပ်မှ ထွက်ပြေးချင်စိတ်သာ ပေါက်လာရှာလိမ့်မည်။ ဖေးမကူညီသော နည်းကို သုံးသည့်အခါ သူ့စိတ်အားတက်ကာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်လာသဖြင့် အလုပ်မြန်မြန်ကျွမ်းကျင်သွားသည်။ အထက်အရာရှိအတွက်လည်း အရည်အချင်း ရှိသော လက်ထောက်တစ်ယောက် ရသွားလေသည်။

'တစ်ဖက်လူ၏ အမှားကို တဲ့တိုးဖွင့်မချပါနှင့်။ သွယ်ဝိုက်သော နည်းဖြင့်သာ ညွှန်ပြပြနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ'

'တစ်ဖက်သားအား အများရှေ့တွင် သိက္ခာမကျပါစေနှင့်။ သူ့ပျက်နာပျက်ရသော အနေအထားမျိုး မရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ဖေးမပါ' စသည့်စကားများသည် ဘာမှမထူးခြား မဆန်းကြယ်သည့် သမားရိုးကျ သြဝါဒစကားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သည်စကားတွေသည် စီမံခန့်ခွဲရေးနယ်ပယ်၌ အဆင့်မြင့် သဘောတရားကြီးများနည်းတူ အသုံးဝင် အကျိုးရှိလှပါသည်။

စီမံခန့်ခွဲရေးသင်တန်းကြီးများတွင် လုပ်ငန်းခွင်အတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော ခေတ်ပေါ် နည်းနာများစွာကို သင်ကြားပေးနေပါ၏။ သို့သော် တကယ် လက်တွေ့ နယ်ပယ်၌ လက်လွှတ်၍မရသော အဆိုပါ သြဝါဒစကားများကို ပြောကြားပို့ချရန် မေလျော့နေကြသည်။ အကယ်၍ ထိုစကားများကို ပြောကြားသည်ဆိုလျှင်လည်း အပေါ်ယံ ရုပ်ပြောခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ၎င်းသြဝါဒများအတိုင်း တကယ်လက်တွေ့ လေ့ကျင့်သုံးစွဲစေခြင်းမျိုးကား လုံးဝမရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့တိုင်ပင် လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲရေးသင်တန်းဆင်းကြီးများမှာ အရေးကြီးသော အရည်အသွေးတစ်ခုလိုအပ်နေသေးသလိုဖြစ်ကာ လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင် ဝင်သည့်အခါ၌ များစွာ အဆီအငေါ့မတည့်ဘဲ ရှိနေတတ်ကြသည်။

သေးလိကကုန်ကျသင်တန်းများကား လူအများအတွက် လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဆည်းပေးရင်း ကိုယ်တိုင်ကြိုးပွားတိုးတက်လျက် ရှိနေသည်။ သူ့သင်တန်းများတွင် ၁၉၃၆ ခုနှစ်က ကာနက်ဂျီချမှတ်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အသွေး

၁၁၀

ဖေမြင့်

လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ရေး အစီအစဉ်များကိုပင် ယနေ့တိုင် အပြောင်းအလဲမရှိ ဆက်လက်သင်ကြားလျက်ရှိသည်။ မထူးခြားဟု ထင်ရသည့် ကာနက်ဂျီ၏ အယူ အဆတွေ ယနေ့တိုင် ထူးခြားထိရောက်နေသေးကြောင်းကား ကုမ္ပဏီကြီး၊ ကော် ပိုရေးရှင်းကြီးအများအပြားက သူတို့၏ လုပ်သားများကို ကာနက်ဂျီသင်တန်း များသို့ မတက်မနေရ ပို့လွှတ်နေခြင်းအားဖြင့် ထင်ရှားပေသည်။

အခန်း

၆

အဟောအပြောမှသည် ဘဝအောင်မြင်ရေးဆီသို့



ကာနက်ဂျီသင်တန်းတက်ပြီးလို့နှစ်ပတ်အကြာ သားတို့ကျောင်းက အခမ်းအနားမှာ ကျွန်တော်ဆယ်ငါးမိနစ်စာ မိန့်ခွန်းပြောရတယ်။ ဟာ အဲဒီကျတော့ ကျွန်တော်တကယ့်အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မိန့်ခွန်း ကျွန်တော်ရေးကိုမရေးဘူး။ မှတ်စုတိုလေးတွေလောက်နဲ့တင် ကျွန်တော်ပြောသွားတယ်။ ပြောရတာလည်း သင်တန်းမှာတုန်းက အလှည့်ကျထပြီးပြောရတာထက် ဘာမှတိုးမခက်ဘူး။ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့အချက်တွေ ပရိသတ်ဆီ ရောက်အောင် ကျွန်တော်ပိုပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာပြောရင်း သိနေရတယ်။ ကျောင်းမှာ ရန်ပုံငွေ သိပ်လိုအပ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တကယ်အသက်ပါပါ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထက်ထက်သန်သန် လုပ်ကြရင် ဒီအခက်အခဲအားလုံး ပြေလည်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပရိသတ်သဘောပေါက်အောင် ကျွန်တော်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။

ပေါလ် ဟဲရစ်

နယူးယောက်မြို့မှ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး

အခန်း (၆)

အဟောအပြောသည် ဘဝကောင်ပြင်ရေးသို့

၁၉၁၃ ခုနှစ်

မစ္စတာကာနက်ဂျီရဲ့ စကားပြောသင်တန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အဖို့ ချီးကျူးထောမနာစကားများက လွဲပြီး တခြား ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ဒီလောက်ငွေကြေးလေးပေးပြီး အကျိုးကျေးဇူးကျတော့အဆမတန် ခံစားရတာ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး စကားကို ခေါင်းအေးအေးထား ပြောတတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ မစ္စတာကာနက်ဂျီဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို လုံးဝ အကောင်းဘက် ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာပါပဲ။

အက်ဒဝပ် အင်(မ) ကိတာ  
ဝတ်လုံတော်ရ

၁၉၈၇ ခုနှစ်

ကျွန်တော့်သားတက်နေတဲ့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းရဲ့ ကြီးကြပ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ဥက္ကဋ္ဌ တင်မြှောက်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒေးလ် ကာနက်ဂျီသင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဘုတ်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ အစည်းအဝေးသဘာပတိ လုပ်ရမှာ တစ်ကျောင်းလုံးကို မိန့်ခွန်းပြောရမှာတွေ တွေးပြီး ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ကြောက်နေတာ။

နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော် ကွာခြားသည့် ချီးကျူးထောက်ခံစာ နှစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ပရိသတ်ရှေ့၌ စကားကျနစွာ ပြောဆိုတတ်ရေးသည် လူအများတို့အတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်အဖြစ် ရှိမြဲ ရှိနေသေးကြောင်းနှင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများသည် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လိုအပ်ချက်ကို ကာယကံရှင်တို့ မျှော်မှန်းခဲ့သည်ထက်ပင် ပို၍ ဖြည့်ဆည်းပေးနေနိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ကိုယ်ပိုင်မူဟန် ရှိပါစေ

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းက လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေသည့် စကားပြောဟောမှုဆိုင်ရာ နည်းစနစ်ကို အတိုဆုံး အရှင်းဆုံး ပြောမည်ဆိုက 'ကိုယ်ပိုင်မူဟန် အတိုင်း ပြောတတ်ရေး' ဟူ၍ ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

စကားပြောဟောခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျင့်ဆောင်စရာ နည်းလမ်း စည်းကမ်းများကို ရှေးဆရာအဆက်ဆက် ပြည့်န်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အခြားပညာရပ် အတော်များများနည်းတူ ဤကိစ္စ၌ နည်းလမ်းသိရေးသည် မခက်၊ နည်းလမ်းကို ဌာန့်ကရိုဏ်းကျကျ အသုံးပြုတတ်ရေးသည်သာ ခက်နေ၏။

ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းသည် စကားပြောသူတစ်ဦးအား ပြောဆိုပုံ နည်းစနစ်များအပေါ် မှီခိုလွန်းခြင်း (၀၁) ပုံစံကျ ပြောနေခြင်းမျိုး မဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်

သင်ကြားပေး၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် ပရိသတ်ရှေ့ စကားပြောသူတစ်ဦးအား မိမိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ပြောနေသည့်အလား သဘာဝကျစွာ မိမိမူ၊ မိမိပင်ကိုဟန်အတိုင်း ပြောဆိုတတ်လာအောင် သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ကာနက်ဂျီလည်း ဝိုင်အမ်စီအေတွင် သင်တန်းဖွင့်စက ဝါရင်း စတတ် ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း လေ့ကျင့်သူတစ်ပါး ကိုလည်း ပြန်လည်သင်ကြားခဲ့ဖူးသည့် ရှေးအစဉ်အလာ အဟောအပြောနည်း နာများကို သုံးစွဲခဲ့သေးသည်။ ရှေးက ထင်ရှားခဲ့သည့် အဟောအပြောသမား ကြီးများ၏ ဟောပြောချက်များကို ၎င်းတို့၏ သံနေသံထားများအတိုင်း တုပပြောဆိုလေ့ကျင့်သည့် နည်း။ နောက်တော့မှ သူ့သင်တန်းသားများ၏ လိုအပ်ကို ရိပ်မိကာ ၎င်းတို့၏ လိုအပ်ချက်များနှင့် လျော်ညီစွာ တစ်စတစ်စ သူပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းဖွင့်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် ဂျော့ဘီ၊ အက်ဆင်ဂိုင်း အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပူးတွဲ၍ 'ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဟောပြောနည်း' (The Art of Public Speaking) စာအုပ်ကို သူ ရေးသားသည့်အခါ၌ ၎င်း စာအုပ်မှာ နည်းစနစ်ပိုင်းကို အတော်အလေးပေးသည့် စာအုပ်ဖြစ်နေသေးသည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့ခေါင်းထဲမှာ အယူအဆသစ် မပီပြင်သေးတာလည်း ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ ကာနက်ဂျီအနေနှင့် စကားပြောဟောနည်းဆိုင်ရာ အယူအဆသစ်တစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ရန်ထက်၊ မိမိသည် သာမန်အဟောအပြောသင်တန်း ဆရာမျှသာမဟုတ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ကျမ်းပြုစုနိုင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်သော အဆင့်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြသနိုင်ဖို့က ပို၍အရေးကြီးနေသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

နောက်ထပ် သင်ကြားမှု အတွေ့အကြုံ ဆယ့်တစ်နှစ် ရရှိပြီးသည့် အချိန် ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင်မူ 'စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအတွက် လက်တွေ့ လေ့ကျင့်သုံးစွဲ စရာ ဟောပြောနည်း အတတ်ပညာ' (Public Speaking: A Practical Course for the Businessman) စာအုပ်ကို တစ်ဦးတည်း ရေးသား ထုတ်ဝေ ဖြစ်သည်။ ၎င်းစာအုပ်ကို သူ၏ သင်တန်းများတွင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်အထိ လက်စွဲ စာအုပ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ သည်စာအုပ်မှာလည်း သူ သိသိသာသာတော့ မပြောင်းလဲသေး။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ၎င်းစာအုပ်မှ နည်းစနစ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကဏ္ဍအများအပြားကို ဖြတ်တောက်သုတ်သင်ပစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ ကာနက်ဂျီသင်တန်းများ၌ ၎င်း

စာအုပ်မူသစ်ကို သင်တန်းလက်စွဲစာအုပ် သုံးအုပ်အနက် တစ်အုပ်အဖြစ် ဆက်လက် အသုံးပြုလျက်ရှိသည်။

စကားပြောဟောမှုဆိုင်ရာ ကာနက်ဂျီမူဝါဒများ

၁၉၂၆ ခုနှစ် သူ၏ ဟောပြောနည်းအတတ်ပညာစာအုပ် ထွက်သည့်အချိန်၌ ကာနက်ဂျီက လူမှုဆက်ဆံရေး (မိတ္တဗလ) ပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို အလေးမပေးသေး။ စကားပြောဆိုမှုသက်သက်ကိုသာ အာရုံပြုဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ့စာအုပ်မှာ အခန်း (၁၆) ခန်းပါသည်။ သူ့သင်တန်းကလည်း အဲသည်တုန်းက ဆယ့်ခြောက်ချိန် ရှိခဲ့သည်။ စာအုပ်ပါ အခန်းတစ်ခန်းကို သင်တန်းချိန် တစ်ချိန်။ အဖွင့်ခန်းများက စင်ကြောက်စိတ် ပယ်ဖျောက်ဖို့၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် ရှိလာဖို့၊ နောက်ပိုင်းအခန်းတွေကျမှ စကားပြောဆိုပုံ၊ စင်ပေါ် အမူအရာ၊ နိဒါန်းချိတ်၊ နိဂုံးချုပ်ပုံ စသည်များ ပါလာသည်။ လေယူလေသိမ်း၊ စကားပီသမှု၊ ဌာန်ကရိုဏ်းကျနမှု၊ အသက်ရှူမှု စသည်တို့ဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ပုံနည်းလမ်းများလည်း ပေးထားသည်။ ထို့ပြင် စာအုပ်အဆုံး၌ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်၊ ရပ်ဆယ် ကွန်းဝဲလ်၏ စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ (Acres of Diamonds)၊ ကျမ်းစံအယ်လင်၏ သင့်စိတ်သင့်အတွေးအကြံများအတိုင်းသာ (As a Man Thinketh)၊ အယ်လဘတ်ဟတ်ဘာဒ်၏ ဂါစီယာထံ စာသံဝဏ် (A Message to Garcia) စသည့် အပြောအဟောသမားတို့ အတုယူစရာ ဟောပြောချက်နှင့် စာတမ်း သုံးစောင်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။

စာအုပ်က ထူထဲပြီး သဘောတရားတွေရော၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေပါ အများအပြား ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ စာအုပ်သက်သက် ဖတ်ရှုရုံသမားများအတွက်တော့ မျက်စိလည်လောက်စရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်ကပင် ထိရောက်စွာ စကားပြောဟောနိုင်ရေးတွင် အဓိကသော့ချက်သည် စိတ်အားထက်သန်မှု (enthusiasm) ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကိုကား သူ ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ စကားပြောဟောခြင်းတွင် နည်းနိဿယထက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား (spirit) က ပို၍ အရေးပါကြောင်း သူ သိမြင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မိန့်ခွန်းစကားကို အပြည့်အစုံ ရေးကာ အလွတ်ကျက်မှတ်ပြောဆိုခြင်း မပြုဖို့ ရှေးကတည်းကပင် သူ တားမြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၃၀ ကျော်စု နှစ်များမှာတော့ စကားပြောဟောမှုဆိုင်ရာ သူ့အယူအဆ



များ ပီပြင်လာခဲ့ပြီ။ သည်အယူအဆတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း သူပြောဆို လာခဲ့ပြီ။

၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် သင်တန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ 'အမေရိကန် မဂ္ဂဇင်း' အင်တာဗျူး သီမား၏ အမေးကို ဖြေကြားရာ၌ ကာနက်ဂျီက

'ပရိသတ်ရှေ့ စကားပြောဟောနည်းဆိုတာက တကယ်တော့ သင်ပေးလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ရေ ကူးနည်းအကြောင်း နာရီငါးဆယ်လောက် ဟောပြောပို့ချမယ်ဆိုပါစို့။ သူ ရေ ကူးတတ်သွားမလား။ ဘယ်တတ်မလဲ။ သူ့ဘာသာသူ သင်မှတတ်မှာ။ ကျွန် တော် ဘာလုပ်နိုင်လဲ။ သူ့ကို ရေထဲ ခေါ်သွားမယ်။ မကြောက်အောင်၊ သူ့ဘာ သာ စမ်းကူးရဲလာအောင် ကျွန်တော်အားပေးမယ်။ ဒါပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ပရိသတ် ရှေ့ စကားပြောတာလဲ ရေကူးတာနဲ့ သဘောချင်းအတူတူပဲ။ တကယ်လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံး နည်းပြဆရာ။ ကျော်လွှားရမယ့် အကြီးမား ဆုံး အခက်အခဲက ကြောက်စိတ်' စသည်ဖြင့် ပြောကြားခဲ့သည်။

သူ့သင်တန်းက လေ့ကျင့်ကွင်းရအောင် ဖန်တီးပေးခြင်း၊ စင်ကြောက်စိတ် ပရိသတ်ကြောက်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် စီမံပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့သင်တန်း၌ အစပိုင်း သင်တန်းချိန် ခြောက်ချိန်လောက်အတွင်းမှာပင် သင်တန်းသားများ စဉ်ကြောက်စိတ် ပရိသတ်ကြောက်စိတ် ပယ်ဖျောက်သွား ကြကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာသည့်အချိန်ပိုင်း ရောက်တော့မှ စကားပြောဟောနည်းဆိုင်ရာ အခြားနည်းစနစ်များကို ဆက်လက်၍ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် သင်ယူလေ့ကျင့်ကြရကြောင်း သူ ရှင်းပြသည်။

အင်တာဗျူးဆရာက နည်းစနစ်များအကြောင်း အသေးစိတ် မေးမြန်းသည့် အခါ၌မူ ကာနက်ဂျီက တကယ်တော့ စကားပြောသည့်ကိစ္စတွင် နည်းစနစ်တို့ ၂၀ အေစည်းမျဉ်းတို့ဆိုသည်ကို သူ စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်း၊ သူ့သင်တန်းတွင် ပုံသေနည်းတွေ သူမသင်ကြား၊ လက်တွေ့ကျသည့် လမ်းညွှန်ချက်တချို့သာ ပေး ထားကြောင်း၊ ကိုယ်တကယ်သိသည့်အကြောင်းအရာ တကယ်စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာ ထက်သန်ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုနိုင်သည့် အကြောင်းအရာမျိုးကို သာ ပြောဆိုရန်၊ ပြောရမည့်စကားကို သေသေချာချာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန်၊ သို့ သော် အပြည့်အစုံကို ရေးသားပြီး အလွတ်ကျက်ခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ် ရန်၊ ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားသွားမည့် အဖွင့်စကားမျိုးဖြင့် အစချီရန်၊ ပရိသတ် မတောင့်တမီ နိဂုံးချုပ်ရန်၊ ဟာသကို ပင်ကိုဟာသဉာဏ် အခံရှိ၍ ပြောတတ်လျှင်

ပြော၊ မပြောတတ်က အတင်းကြိုးစားပြီး မပြောရန်၊ သူတစ်ပါး ပုံစံဟန်ပန်ကို တုပ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မိမိ၏ မူလသဏ္ဌာန်ဟန်ပန်အတိုင်းသာ သဘာဝကျကျ ပြောတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရန်၊ စကားပြောသည့်အခါ၌ မိမိ ပြောချင်ရာ တစ် ယောက်တည်း လျှောက်ပြောနေတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ပရိသတ်အား တိုက်ရိုက် ပြောဆိုနေခြင်းမျိုးဖြစ်အောင် သတိပြုရန် စသည်များဖြစ်ကြောင်း သူ ပြောကြား ခဲ့သည်။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ဒါတွေက အခြေခံလေးတွေပဲဟု အထင်သေးသည့် မှတ်ချက်မျိုး ချမိစရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကာနက်ဂျီကတော့ အဲသည်အခြေခံ တွေသည်သာ တကယ်အရေးပါသည့် အရာတွေဟု မြင်ခဲ့သည်။ ပရိသတ်ရှေ့ စကားပြောဟောခြင်းဟူသည် မိတ်ဆွေများ လူသူစိမ်းများနှင့် တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုကို ပို၍ကြီးမားသော အတိုင်းအတာဖြင့် ပြု လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဲသည်လို ပြောနိုင်ဆိုနိုင်သူသည် လူအများကြားတွင် ခေါင်းဆောင်အရာ ရရှိလာမှာ သေချာသည် စသည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

အပြောအဟောဆရာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားလာပြီးနောက် ကာနက်ဂျီအား သူ့သင်တန်းသား မဟုတ်သည့် ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များကပါ စကားပြောဟောမှုနှင့်ပတ် သက်၍ အခွင့်ကြံတိုင်း မေးမြန်းမှု အကြံဉာဏ်တောင်းခံမှုများ ရှိခဲ့ကြသည်။ အများစိတ်ဝင်စားသည့် အဓိက ပြဿနာအချို့နှင့် ယင်းတို့အတွက် ကာနက်ဂျီ ၏ အဖြေများက ဤသို့ ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်ဘယ်အကြောင်းပြောရင် ကောင်းမလဲ' မေးသူအား၊

'ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းအရာကို ပြောပါ။ ပြောသူက တကယ် အားတက်သရော ပြောနေရင် နားထောင်သူ စိတ်ဝင်စားလာတာ ထုံးစံပဲ' ဟူ၍ ဖြေခဲ့သည်။

'စကားပြောဖို့အတွက် ဘယ်လိုကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမလဲ'

သည်အမေးကို ရိုထရီကလပ်အသင်းသားများ မေးမြန်းစဉ်က 'ခုနစ်စက္ကန့် စာ စကားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန် တစ်နာရီယူပါ' ဟူ၍ ပြောခဲ့သည်။ နောက် ပိုင်းမှာတော့ အဲသည်လောက် အလွန်အကျွံကြီး သူ မဆို။ သို့သော် လူအများရှေ့ စကားပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် သူ ပြောမည့်အကြောင်းအရာကို ပိုင် ပိုင်နိုင်နိုင်တော့ လေ့ကျက်ပြင်ဆင်ထားရမည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ မပြောသင့်ပြော ခွင့်မရှိဟု သူ အလေးအနက် ခံယူခဲ့သည်။ ပြောမည့်စကားကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် ရာ၌ ကိုယ်တွေ့မှလည်း ယူနိုင်သည်။ စာတွေ့မှလည်း ယူနိုင်သည်။ သို့သော်



ဘယ်က ယူယူ တိတိကျကျ နားလည်သိရှိပြီး ယူခြင်းမျိုး ဖြစ်ရမည်။ မပြီးနှင့်၊ လုပ်ကြံဖန်တီးခြင်းမျိုး မဖြစ်စေနှင့်ဟု သူပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။

‘ပြောစရာစကားကို ဘယ်လိုစုရုံးစီစဉ်ရမလဲ’

‘ခင်ဗျား ပြောချင်တဲ့ အဓိက စိတ်ကူး (Idea) တစ်ခုကို ပင်တိုင်ထားပြီး အချက်အလက်တွေကို အဲသည်မှာ ဝန်းရံပါ။ အဲသည်အချက် ပီပြင်ထင်ရှားလာအောင်၊ အဲသည်အချက်အပေါ် ပရိသတ် ပိုစိတ်ဝင်စားလာအောင် ဥဒါဟရဏ်တွေ ပုံဆောင်ချက်တွေနဲ့ ပြောက်မွမ်းခြယ်သပေးပါ။ ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားသွားမယ့် ထူးထူးခြားခြား စကားမျိုးနဲ့ စဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပရိသတ်စိတ်မှာ ငြိပါသွားမယ့် စကားလုံးမျိုး ရွေးသုံးပြီး နိဂုံးချုပ်ပါ’

‘ဘယ်လိုဟန်ပန်မှုရာမျိုးတွေ လုပ်ပေးဖို့ လိုပါသလဲ’

‘ဟန်ပန်မှုရာအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့’ဟု ကာနက်ဂျီဆိုလေ့ရှိသည်။ ပရိသတ်အဖို့ ပြောသူ၏ ဟန်ပန်မှုအရာသည် အရေးမကြီး။ သို့သော် ပြောသူအဖို့မူ အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်သည့် ပင်ကိုဟန်ပန်မှုရာနှင့်ဆိုလျှင် ပြောရတာ ပို၍ သဘာဝကျလာသဖြင့် ပရိသတ်အပေါ် ဆွဲဆောင်မှု ပိုကောင်းသွားသည်။

‘လက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလို့ ဖြစ်ပါသလား’

‘တက်ဒီ ရုဇွဲတို့၊ ဝီလျံဘရိုင်ယင်းတို့လို အပြောအဟောကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပြောလို့ဖြစ်ရင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီလဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား လက်ကို ဒီအတိုင်း ဘေးချထားရတာ နေသားမကျဘူးဆိုရင်တော့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ဟာ လက်ထည့်ထားဖို့ အသင့်တော်ဆုံး နေရာပဲပေါ့ဗျာ’

‘ပြောရမယ့် စကားတွေ အလွတ်ကျက်ထားရမလား’

‘လုံးဝ မကျက်နဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မကျက်နဲ့။ ဘယ်တော့မှ မကျက်နဲ့။’

သူ အပြတ်ငြင်းသည်။ မှတ်စုလေး နည်းနည်းပါးပါး ထုတ်ထားတာတော့ သူ လက်ခံသည်။ (ကာနက်ဂျီ ကိုယ်တိုင်လည်း မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးများ ပြောသော အခါတွင် အစီအစဉ် ချိတ်ဆက်မပျက်ရန်အတွက် အညွှန်းကတ်ပြားများ သုံးလေ့ရှိသည်။ ကတ်ပြားပေါ်၌ စာများများ မရေး။ ပြောမည့်အချက်ကို အစဖော်ပေးနိုင်မည့် အညွှန်းစကားလုံး တစ်လုံးတည်းစီသာ စာလုံးခပ်ကြီးကြီးဖြင့် ရေးသားထားလေ့ရှိသည်။)

‘ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပြောရမလဲ’

‘ပရိသတ်က တော်စေချင်ပြီဆိုတဲ့အချိန်မတိုင်ခင် နိဂုံးချုပ်ပါ။ လင်ကွန်းနဲ့ နာမည်ကျော် ဂက်တီစဘတ် မိန့်ခွန်းကြီးဟာ ဝါးမိန့်စတောင် မကြာဘူး။

ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ထင်ထားတာထက် အဆမတန် တော်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိန့်လောက်နဲ့ ကျေနပ်ပေါ့ဗျာ’

စကားပြောဟောခြင်းမှ  
ဘဝအောင်မြင်ရေးသို့

သင်တန်းသားများအား အဟောအပြော ပါရဂူ (orator) များ ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမည့် မူလ အစီအစဉ်မှနေ၍ လုပ်ငန်းခွင်တွင် မိမိစိတ်ကူးစိတ်သန်းကို ပီပီပြင်ပြင် တင်ပြပြောဆိုတတ်သူ၊ ဆက်ဆံစည်းရုံးမှုကောင်းသူ၊ အောင်မြင်သူများဖြစ်အောင် ကူညီဆောင်ရွက်ရေးဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းက သင်တန်းသားများရော သင်တန်းဆရာအတွက်ပါ ကျေနပ်အားရစရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လယ်သမားလေးဘဝ၊ အရောင်းသမားဘဝ၊ မအောင်မြင်သောသဘင်သည် ဘဝများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ကာနက်ဂျီအဖို့ သူ့အပြောအဟောသင်တန်းမှာ သင်တန်းသားတွေ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေတာ၊ သူ့သင်ကြားပုံနည်းစနစ်များကို ချီးကျူးပြောဆိုကြ ထောက်ခံအားပေးကြတာ၊ သူ့စာအုပ်များကို လူတွေ အလှအယက် ဝယ်ဖတ်ကြတာတွေကြောင့် တစ်နေ့တခြား အားတက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုနှင့် ဘဝလုံခြုံမှုများ ပြည့်ဝလာခဲ့သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်လာခဲ့သည့်အချိန်က အမေရိကန်ပြည်တွင် စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်စဉ်ကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတကာ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် မိမိထူးကဲစွာ အောင်မြင်နေတာကို အကြောင်းပြု၍ ကာနက်ဂျီက ဘဝအောင်မြင်ရေးဆိုင်ရာ သူ့အယူအဆတွေကို ပို၍ပို၍ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေဆိုးကို လက်ညှိုးထိုးကာ စိတ်ကျအားငယ်မနေနှင့်။ လူတစ်ယောက် ဆင်းရဲနေခြင်း မအောင်မြင်ခြင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ မည်သူမဆို မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ရမည်။ တကယ်အားထုတ်သူအတွက် မလွတ်မြောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟူသော စကားမျိုးတွေ သူ ပြောကြားလာသည့်အခါ တစ်ခါတုန်းက အကြီးအကျယ် ဆင်းရဲခဲ့သည့် မစ်ဇူရီကျေးလက်က လယ်သမား

ကလေး ယနေ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြည့်စုံလာတော့ ဆင်းရဲသားဘဝကို မေ့လျော့ကာ မစာမနာစကားတွေ ပြောလာသည်ဟု တချို့က ဆိုချင်ကြသည်။

တကယ်တော့ သူက ကိုယ်ချင်းမစာပြောနေခြင်း မဟုတ်။ သူ့နည်းတူ အောင်မြင်မှု ရစေချင်သဖြင့် တိုက်တွန်းအားပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

လောကကြီးမှာ အခက်အခဲတွေ မရှိမဟုတ် ရှိသည်။ သို့သော် အခက်အခဲ ကိုတွေးကာ စိတ်အားငယ်နေ၍ မဖြစ်။ အခက်အခဲ၏ တက်နင်းဝါးမျိုးခြင်း ခံရ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသူများ တွေ့လျှင် အားတင်းခိုင်းသည်။ စိတ် ဓာတ် ခါးတောင်းကျိုက်ခိုင်းသည်။ 'ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဓာတ်ကျစကား ပြောတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးစကား ခဉ်ဗျားပြောနိုင်အောင် ကြိုးစား ပါ။ ည အိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်မှာ အခက်အခဲတွေ ဒုက္ခတွေအကြောင်း မစဉ်းစား မိအောင် သတိထားပါ။ ရှေ့ရေးအတွက် ခင်ဗျားတွေ့ပူရည် ပူမယ်။ ကြောက် ချင် ကြောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြောက်တဲ့ပုံစံမျိုး နေပြပါ။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သလို ကိုယ်ကာယ ကျန်းမာသန်စွမ်းအောင်လဲ ကြိုးစားပါ' ဟူ၍ သူ ပြောလေ့ရှိသည်။

စင်စစ် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ အဟောအပြောသင်တန်းက ဘဝအောင်မြင် ရေး သင်တန်းတစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ အကြောင်းမူ အဟောအပြော လေ့ ကျင့်ရင်း ရလာသည့် ရဲဝံ့မှု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုသည် ဟောပြောခန်းမထဲမှာ သာမနေ။ လောက လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲထိ ပျံ့နှံ့သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ ရဲရင့်လာသည်။ လူမှုဝန်းကျင်မှာ သွက်လက်တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တတ်လာသည်။ မိမိအတွက် တိုးတက်ကြီးပွားရန် အခွင့် အလမ်းများကိုလည်း ကြည့်တတ် မြင်တတ် ရယူတတ်လာသည်။ သည်အခါ ဘဝအောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ စတင်တက်လှမ်းမိလာလေသည်။

ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းသားများအား အောင်မြင်မှု စိတ်ဓာတ်များ မွေးမြူပေးမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက အောင်မြင်မှုဟူသည်ကို စီးပွားရေး နယ် ငွေကြေးနယ်တစ်ခုထဲတွင် ကန့်သတ်မထား။ အကျယ်အပြန့် ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူက ငွေကြေးဟူသည်ကိုလည်း မက်မောလှသူ မဟုတ်။

ငွေကြေး ရရှိရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အမြင် သူ့အယူအဆများက ဘင် ဂျမင် ဖရန်ကလင်တို့၊ ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ်တို့နှင့် အတော်ပင် ဆင်တူသည်။

အမေရိကန်ပညာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင်က

'အတိုချုပ်အားဖြင့်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာရေး နည်းလမ်းဆိုတာ ဆန္ဒရှိ တဲ့ လူအဖို့ဆိုရင် ခဉ်ဗျားကို သွားတဲ့ လမ်းလို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကြီးပဲဗျ။

မှတ်ထားရမှာ စကားနှစ်လုံးတည်းပဲ။ တစ်ခုက ခြိုးခြံချွေတာမှု၊ တစ်ခုက ဝီရိယ။ ငွေကို မဖြုန်းတီးနဲ့၊ အချိန်ကို မဖြုန်းတီးနဲ့၊ နှစ်ခုစလုံးကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချတဲ့။ ဒါပဲ။ ရိုးရိုးသားသား ရှာနိုင်သမျှ ရအောင်ရှာမယ်၊ မသုံးမဖြစ် သုံးစရာတွေက လွဲလို့ ကျန်တဲ့ ရသမျှကို စုဆောင်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို မုချချမ်းသာရမှာပဲ' ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။

ဖရန်ကလင်က ချမ်းသာရန် နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြသည်။ သို့သော် စကား တစ်လုံးတော့ ခံထားသည်။ ဆန္ဒရှိတဲ့လူအဖို့ဆိုရင် ဟူသောစကား။ ဘာကြောင့် လဲ။ သူများကိုသာ လမ်းပြသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က သည်လမ်းကို လိုက်လို သောဆန္ဒ မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင်သည် အသက် ၄၂ နှစ်မှာပင် ငွေရှာသောအလုပ်ကို ရပ်နားခဲ့ပြီး၊ ယခင်စုဆောင်းမိခဲ့သည်များ ကို သိပ္ပံအလုပ်၊ ပညာရေးအလုပ်၊ သံတမန်အလုပ်များတွင် နှစ်မြှုပ်လုပ်ကိုင်နိုင် ရန်အတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက် ဓနငွေကြေး ရှာဖွေ လိုစိတ် မရှိတော့သော်လည်း၊ အခြားသူများ ငွေကို ရည်မှန်းချက်ထားကြမည် ကိုကား သူ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ကာနက်ဂျီလည်း ထိုအတိုင်းပင်။ သူ့သင်တန်း အောင်မြင်ကာ စာအုပ် တွေလည်း စွဲသွားတာကြောင့် သူ့မှာ ငွေကြေးအမြောက်အမြား ရရှိခဲ့သော်လည်း ငွေရရှိရေးသက်သက်အတွက်ကား သူ ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်လေ့ မရှိခဲ့။ ထို့ပြင် ရပြီး သည့်ငွေကြေးကိုလည်း ခံစားခံမင်နေလေ့ မရှိခဲ့။ သို့သော် ငွေ၏ တန်ဖိုးကိုကား သူ မပစ်ပယ်။

သူ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် စကားပြောဟောနည်း စာအုပ်တွင်၊ ငွေကို အလွန် အကျူး မမက်မောသင့်သော်လည်း ငွေ၏ တန်ဖိုးကိုကား မမေ့လျော့ကြရန် လို ကြောင်း တိုက်တွန်းပြောဆိုသည့် အဟောအပြောဆရာကြီး ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ် ၏ စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ အမည်ရှိ နာမည်ကျော် ဟောပြောချက်ကို နောက် ဆက်တွဲအဖြစ် အပြည့်အစုံ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ယင်း ဟောပြောချက်ကို ဖော်ပြရာ၌ ကာနက်ဂျီမှာ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခု ရှိ ခဲ့သည်။ တစ်ခုက အလွန်ထူးခြားပြောင်မြောက်သော ဟောပြောချက်တစ်ရပ် အနေဖြင့် နမူနာပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ ပရိသတ်ကို ကောင်းကောင်းသိကာ သည်ပရိသတ်၏ ရင်ထဲ ပေါက်အောင် ကွန်းဝဲလ်ပြောဆိုသွားပုံကို သူ့ပြချင်သည်။ ဆရာကြီး ကွန်းဝဲလ်သည် ယင်းဟောပြောချက်ကို အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ နီးပါး မျှ ဟောကြားခဲ့သည်။ သို့သော် နေရာတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ပြောသည်တော့



မဟုတ်။ အဓိက အနှစ်သာရပိုင်းကို မပြောင်းလဲစေရသော်လည်း အသေးစိတ် ပိုင်းစွင့်မှု လက်ငင်းပြောဆိုသည့် မြို့ရွာဒေသ လက်ငင်းနားထောင်နေသည့် ပရိသတ်နှင့် ဆီလျော်လိုက်ဖက်အောင် အမြဲပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ဟောကြားလေ့ ရှိခဲ့သည်။

နောက် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကား ယင်းဟောပြောချက်က နှိုးဆွပေးသည့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သူ့သင်တန်းသားများလည်း ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်မြေထဲမှာ စိန်တွေတူး ဖြစ်ကြရန် (ဝါ) ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ့်စွမ်းအားတွေကို မေ့လျော့ဖျောက်ပယ် မထားဘဲ အစွမ်းကုန် ထုတ်ယူသုံးစွဲဖြစ်ကြရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ကွန်းဝဲလ်ပြောသောစကားတွေသည် သူနှင့် ထပ်တူကျလှသည်။ သူ့သင် တန်းသားများကို သူ အထူးတလည် ဟောပြောနေစရာ မလိုတော့။ ကွန်းဝဲလ် စကားတွေကိုပဲ နားထောင်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။

သူ့ဇာတိ ဖိလဒဲလ်ဖီးယားမြို့တွင် ဟောပြောစဉ်က ဆရာကြီးကွန်းဝဲလ် ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကို နားထောင်ကြည့်ပါ။

[ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီကနေ့ ချမ်းသာနေသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင် တယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ ဆင်းရဲနေခွင့် မရှိတူး။ ဆင်းရဲနေဖို့ လုံးဝမသင့်ဘူး။ ဖိလ ဒဲလ်ဖီးယားမှာ နေပြီးတော့ မချမ်းသာဘူးဆိုတာ သိပ်ဆိုးတယ်။ ချမ်းသာနိုင် တဲ့အခွင့်အရေးတွေ ရှိပါလျက်နဲ့ ဆင်းရဲနေတာ နှစ်ထပ်ကွမ်း ပိုဆိုးတယ်။ ဖိလ ဒဲလ်ဖီးယားဟာ ချမ်းသာဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ပေးနေတာပဲ။ ခင်ဗျား တို့မှာ ချမ်းသာဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်။

ဘာသာရေး အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကတော့ ပြောကြလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျား လူငယ်တွေကို အချိန်ရှိသမျှ ငွေရှာဖို့ ငွေရှာဖို့ပဲ တိုက်တွန်းနေ သလား။ လူငယ်တွေကို စီးပွားရေးစိတ်ဓာတ်တွေချည်းပဲ ခင်ဗျား တရစပ်ရိုက် သွင်းပေးနေသလား၊ မေးစရာ ရှိတယ်။

မှန်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အားလုံးသိတယ်။ လောကကြီးမှာ ငွေ ထက် တန်ဖိုးရှိတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ငွေထက် ကြီးကျယ်မြင့်မားတာ ငွေနဲ့ အစားထိုးမရနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်။ ရွှေတုံးရွှေခဲ ထက် တန်ဖိုးကြီးတာ ဦးခိုက်မှုဇော်ထိုက်တာတွေ လောကမှာ ကျွန်တော်တို့ဘဝ တွေမှာ ရှိပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရိုးရိုးလေး စဉ်းစားရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးထားသော အဲဒီအရာတွေ အရေးကိစ္စတွေသည် ကျွန်တော်

တို့ လက်ထဲမှာ ငွေကြေးလုံလောက်စွာ ရှိတဲ့အခါ ငွေကြေးအင်အားနဲ့ ဖြည့်ဆည်း ပုံပိုးလိုက်တဲ့အခါ ပိုပြီး ပြည့်စုံမလာဘူးလား၊ ပိုပြင်မလာဘူးလား၊ ပိုအဆင်ပြေ မလာဘူးလား။

ငွေဆိုတာ တန်ဖိုးစွမ်းအား တစ်ခုပါ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ အကြီးကျယ် အမြင့်မြတ်ဆုံး အရာတစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ချစ်တတ်သောနှလုံးသားပိုင်ရှင်မှာ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်ဝဖောသီနေမယ်ဆိုရင် သူဟာ ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်တွေ စွမ်း ဆောင်မလာနိုင်ဘူးလား။

ငွေဟာ တန်ဖိုးစွမ်းအား။ ငွေမှာ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိတယ်။ လောက အကျိုးကို ဖန်တီးနိုင်တယ်။ လူအများအကျိုးကို သည်ပိုးနိုင်တယ်။]

ကာနက်ဂျီလည်း ကွန်းဝဲလ်လိုပင် လူငယ်တွေကို အောင်မြင်ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားရန် မပြတ်လမ်းညွှန်တိုက်တွန်းရင်း တစ်ဖက်ကလည်း လောက၌ ငွေ ထက် အဆပေါင်းများစွာ အရေးပါတာတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ညွှန်ပြပြောဆို လေ့ရှိသည်။

ဥပမာ၊ အလုပ်ခွင်တွင် အလွန်နှုတ်စောင့်စည်းနိုင်ကြသည့် တချို့လုပ်ငန်း သမားတွေ အိမ်မှာ ဇနီးသည်နှင့်ကျမှ နှုတ်လျှာကြမ်းတမ်းတတ်ကြသည့်ကိစ္စ ကို ကာနက်ဂျီ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့သည်။ လူတို့၏ ဘဝချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေး တွင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် အသက်တမျှ အရေးပါကြောင်း၊ စီးပွားရေး လုပ် ငန်းထက်လည်း အဆမတန် တန်ဖိုးရှိကြောင်း ‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ ကျမ်းတွင် သူ ရေးသားခဲ့သည်။

ယနေ့ခေတ် ကာနက်ဂျီသင်တန်းများတွင် လက်ငင်း မိမိဘဝမှာဘာအရေး အကြီးဆုံးလဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရသည့် ကဏ္ဍတစ်ရပ် ပါရှိသည်။

လတ်တလော အရေးကြီးနေတာ ဘာလဲ။

ရေရှည်မှာ ဘာအရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်လာမည်လဲ။

တစ်နည်းပြောရလျှင် မိမိဘဝအတွက် ရေတိုရည်မှန်းချက်များနှင့် တစ် ဘဝလုံး ခြုံငုံသည့် ရေရှည်ရည်မှန်းချက်များ စဉ်းစားချမှတ်ရေး။

‘ရေရှည်၌ လူတိုင်းပင် မိမိတို့ ဦးတည်ရည်မှန်းရာသို့ ရောက်ကြစေခြင်းဖြစ် သည်’ဟူသော စကားတစ်ခု ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ၌ ရေရှည်စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ကိုင် လျှင် ယင်းအရာ၌ အောင်မြင်ရမည် ဟူသောအဓိပ္ပာယ်။



သို့သော်လူတွေမှာ ရေရှည်ရည်မှန်းချက်ဟူ၍ တိတိကျကျ ချမှတ်ထားတာ မျိုး ရှိခဲ့လှသည်။ အများအပြားပင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက လတ်တလော တောင်းဆိုသည့် အရာများကို လိုက်နာလုပ်ကိုင်ရင်းသာ ဘဝကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးစေလျက် ရှိကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကြိုးပမ်း အားထုတ်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း များသောအားဖြင့်ကား အများနည်းတူ ရောယောင် အားထုတ်နေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးချယ်ရည်မှန်းအားထုတ်ခြင်းမျိုး နည်းပါးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လောက၌ မိမိကိုယ်ကို 'အောင်မြင်သူ' ဟု အသိအမှတ်ပြုနိုင်သူတွေ နည်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ်၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိမှသာ ပန်းတိုင်သို့ ဦးတည်ချီတက်ခြင်းဆိုတာ ရှိမည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ ဆက်၍ ရှိလာနိုင်ပေမည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်း၌ နောက်ဆုံးနေ့ သင်တန်းချိန်တွင် သင်တန်းသားတိုင်း လာမည့်နှစ်အတွက် မိမိရွေးချယ်ထားသည့် အရေးအကြီးဆုံး လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုသော အစီအစဉ်တစ်ခု ထည့်သွင်းထားသည်။

သင်တန်းသားတစ်ဦးစီက ပရိသတ်ရှေ့မှာ စကားပြောလေ့ကျင့်ရင်း မိမိ၏ နောက်တစ်နှစ်အတွက် ရည်မှန်းချက် ဟူသည်ကို အသီးသီးဖွင့်ဟ ပြောဆိုကြသည်။

ရည်မှန်းချက် နမူနာတချို့ကို ဖော်ပြပါမည်။

- \* မဂ္ဂဇင်းထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးက သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် လုပ်ငန်းခွင်၌ ပို၍ အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
- \* အဖျော်ယမကာဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က တစ်နှစ်အတွင်း ကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှလျော့စေရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။
- \* ကွန်ပျူတာအရောင်းကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သည်းနှစ်ထဲ တိုက်ခန်းသစ်တစ်ခု ရအောင် ရှာမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။
- \* စတော့ရှယ်ယာပွဲစားတစ်ယောက်က သည်နှစ်သည် သူ့အတွက် သိသိသာသာ စီးပွား အောင်မြင်တိုးတက်သော နှစ် ဖြစ်ရမည်ဟု ရည်စူးထားသည်။

- \* သူတစ်ပါးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဗိသုကာတစ်ယောက်က သည်နှစ်အတွင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ပူးပေါင်း၍ အစုစပ်လုပ်ငန်း တစ်ခု တည်ထောင်ရန် ကြံရွယ်ထားသည်။
- \* ကြော်ငြာလုပ်ငန်းတစ်ခုမှ အကြီးအကဲအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖခင်နှင့်အတူ ကစားနိုင်ရန်အတွက် လာမည့်နှစ်အတွင်း ဂေါက်သီးရိုက်သင်မည်ဟု ရည်မှန်းထားသည်။
- \* လောလောဆယ် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စာရေးသည့်အလုပ်ကို တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ကြိုးစားကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ... စသည်ဖြင့်

သည်ရည်မှန်းချက်တွေက တစ်ဦးစီ၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် သူ၏ စရိုက်သဘာဝကို လိုက်၍ အမျိုးမျိုးရှိနိုင်သည်။ တချို့ရည်မှန်းချက်က သိပ်ကြီးမည်။ တချို့က သေးသေးမွှားမွှား။

သို့သော် အဲသည်ရည်မှန်းချက်တွေကို ကာနက်ဂျီက အရေးတယူ စိစစ်မနေ။ စိစစ်ရန်လည်း မလိုအပ်။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်က သူ့သင်တန်း တက်လာသူများအား ဘဝရည်မှန်းချက် ဆိုသည်များ တိတိကျကျ ချမှတ်တတ်သည့် အလေ့အထရအောင် အစပျိုးပေးလိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နှစ်သစ်ကူးချိန်တိုင်းမှာ ရှေ့တစ်နှစ်စာအတွက် ပန်းတိုင် တစ်ခု ချမှတ်ရန် သတိရသူသည် ဘဝတစ်ခုလုံးကို အောင်အောင်မြင်မြင် တန်ဖိုးရှိရှိ နေထိုင်သွားရန်လည်း စဉ်းစားတတ်လာပေမည်။

အခန်း

၇

အမေရိကမှသာမက ကမ္ဘာသို့ပါ



များက ထိုစဉ်က အမေရိကတွင် ထင်ရှားသည့် အထွေထွေမဂ္ဂဇင်းများတွင် စတင် ဖော်ပြခြင်း ခံလာရသည်။

စောစောပိုင်း ရေးခဲ့သည့် သူ့ဆောင်းပါးများအနက် ထူးထူးခြားခြား တစ် ပုဒ်မှာ 'လခကြီးကြီးရသူဘဝ ရောက်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့ပုံ' (How I Laid the Foundation for a Big Salary) အမည်ရှိ ဆောင်းပါးဖြစ်၍၊ ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် အမေရိကန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သည် ဆောင်းပါးက ဘဏ်ငယ်တစ်ခုတွင် ရုံးလုပ်လင်ဘဝဖြင့် စတင်ခဲ့သည့် လူငယ် လေးတစ်ယောက် ဝီရိယအကျိုးကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်လာပြီး တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာခြောက်သောင်းရသော ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌရာထူးအဆင့်ထိ ရောက်ရှိခဲ့ပုံ အ ကြောင်း အားကျစရာ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်၏ ထက်သန်ပြင်းပြ သော စိတ်ထားနှင့် အောင်မြင်ကြီးပွားရေးဆိုင်ရာ လက်ကိုင်သဘောထားများ ကိုပါ ဝိဝိပြင်ပြင် တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

အန္တာတိက ကုန်းမြေသို့ စွန့်စားသွားလာခဲ့သူ လူစွမ်းကောင်း ဆာ ဒေါက် ဂလပ်(စ) မော်ဆင်အကြောင်းကိုလည်း ရုပ်စုံကမ္ဘာစာစောင်တွင် ဆောင်းပါးရှည် ကြီးတစ်ပုဒ် သူ ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် မော်ဆင်နှင့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့သည် အန္တာတိက ကုန်းမြေ အတွင်းပိုင်းထဲသို့ မိုင်ပေါင်း ရာချီ ၍ စွန့်စားဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတွင် ရေခဲပြင်အက်ကြောင်းကြားသို့ စွပ်ဖားလှည်း လိမ့်ကျပြီး အဖော်တစ်ဦး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ စွပ်ဖားလှည်းနှင့် အတူ ၎င်းတို့အတွက် ရိက္ခာလောင်စာဆီနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပါ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရာ မော်ဆင်နှင့် ကျန်အဖော်တစ်ဦးမှာ လက်ချည်းဗလာကျန် ရစ်ခဲ့သည်။ အဆုံးမမြင်နိုင်သည့် ရေခဲပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ၎င်းတို့နှစ် ယောက် ပြန်လာခဲ့ကြရာ လမ်းတွင် အအေးဒဏ် အစာရေစာငတ်မွတ်ခြင်းဒဏ် ကို မခံနိုင်သဖြင့် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အကြာ၌ အဖော်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ မော်ဆင်တစ်ဦးတည်းသာ ကြီးစွာသော ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ၍ ဆက် လက် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

မော်ဆင်အကြောင်းကို ရေးသားရာ၌ ကာနက်ဂျီက မော်ဆင်၏အသက် ကို ကယ်ခဲ့သောအရာမှာ သူ၏ မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လနှင့် ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ် ခြင်းကင်းသော စိတ်ဓာတ်သတ္တိသာဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် ဖော်ပြခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းလောကတွင် အောင်မြင်ကြီးပွားခဲ့သူ၏ ထက်သန်ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ်၊ အန္တရာယ်ကြား စွန့်စားသွားလာသူ၏ ကြံ့ခိုင်သော စိတ် ခွံတို့ကိုသာ

အခန်း (၇)

အမေရိကမှာယဇာ ကမ္ဘာသို့ပါ

၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ကာနက်ဂျီ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု ချမှတ်ခဲ့သည်။ ငါသည် စာရေးခြင်း ဖြင့် ရပ်တည်နိုင်သောသူ ဖြစ်ရမည်၊ ငါ အသက်ရှင်နေခြင်းသည်လည်း စာရေး ရန်အတွက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်။

ထိုနောက် အဓိဋ္ဌာန်ချထားသည့်အတိုင်း တကယ်လည်း စာရေးဆရာဖြစ် အောင် သူ အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် စာနယ်ဇင်းပညာကျောင်းမှာ စာရေးနည်းသင်တန်းတစ်ခု သူ တက်သည်။ နောက်နှစ် နယူးယောက်တက္ကသိုလ် တွင် ဝတ္ထုတိုရေးနည်း သင်တန်းတစ်ခု တက်သည်။ သည်သင်တန်းမှာ ပါမောက္ခ က သူ့အား ထူးချွန်မှတ်ပေးပြီး၊ တစ်နေ့ စာပေနယ်တွင် အောင်မြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ပေးကမ်းနှိုးဆော်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း သူ မူလ ရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း ညကျောင်းဆရာ အလုပ်က သူ့အား စားဝတ်နေမှုအတွက် လုံလောက်အောင် ပံ့ပိုးပေးလျက် ရှိ သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းများတွင် စာရေးရန် အချိန် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရနေသည်။ အခြေ အနေက သူ့အတွက် စိတ်တိုင်းကျ အခြေအနေ။

သို့သော် သည်အခြေအနေမှာ သူက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေပါ သည်ဆိုသော ဝတ္ထုကြီးများကို မရေးနိုင်သေးဘဲ အောင်မြင်ကြီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများသာ ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ပိုင်းများတွင်ပင် သူ့ဆောင်းပါး

ကာနက်ဂျီဖော်ကျူးရေးသားသည်မဟုတ်။ သူတစ်ပါးတို့နည်းသားကိုထိခိုက်လှုပ်ရှားအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သူ၏အကြောင်းလည်းသူ့ဂုဏ်ပြုရေးသားသေးသည်။ အများအကျိုးပြုလုပ်ငန်းကြီးများအတွက်အလှူငွေကောက်ခံရာတွင်ထူးချွန်ထင်ရှားသည့်အဟောအပြောသမားကြီးစီအက်(စ)ဝါဒီ။

အလားတူပင်သူ့ခေတ်ကာလ၌ပေါ်ပေါက်လာသည့်ပစ္စည်းကိရိယာသစ်များအကြောင်းကိုလည်းသူ့စိတ်ဝင်တစားမေးမြန်းလေ့လာကာဆောင်းပါးများရေးသားလေ့ရှိခဲ့သည်။ ဥပမာ၊ ဒေါက်တာဖွန်ဒေးဗစ်ဆိုသူတီထွင်သည့်လူ့စိတ်သဘောထားစမ်းသပ်မှုကိရိယာ။

၎င်းကိရိယာအသုံးပြုပုံမှာအစမ်းသပ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ရှေ့ရှိကားချပ်ပေါ်တွင်အထူးရွေးချယ်ထားသောဝေါဟာရစကားလုံးများကိုထိုးပြပြီးစကားလုံးအသီးသီးဖတ်ရှုရသည့်အချိန်ကာယကံရှင်၌ဖြစ်ပေါ်သည့်စိတ်လှုပ်ရှားမှုလက္ခဏာများကိုမှတ်သားထားကာ၎င်း၏စိတ်ဓာတ်ကိုအကဲဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်တွေ့လုပ်ငန်း၌၎င်းကိရိယာကိုတကယ်တမ်းအသုံးပြုနိုင်မပြုနိုင်မသေချာသော်လည်းကာနက်ဂျီကမူဒေါက်တာဖွန်ဒေးဗစ်၏ကိရိယာသည်သူ့မူလကတည်းကသတိပြုမိပြီးဖြစ်သည့်အချက်တစ်ခုကိုအတည်ပြုပေးရာရောက်သဖြင့်အထူးသဘောကျမိခဲ့သည်။ ဝေါဟာရစကားလုံးများမှာလူ၏စိတ်ကိုကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနိုင်သည့်အလွန်ကြီးမားသောစွမ်းအားများပါရှိသည်ဟူသောအချက်။

စကားလုံးများသည်လူကိုအစွမ်းကုန်ပျော်ရွှင်အောင်လည်းတတ်နိုင်သည်။ ချက်ချင်းစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားအောင်လည်းစွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟုကာနက်ဂျီယုံကြည်သည်။ သည်လိုယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်းသည်စွမ်းအားကိုသူပိုင်ပိုင်အသုံးချနိုင်ရန်အမြဲကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

သူ့ဆောင်းပါးများကိုအယ်ဒီတာတို့နှစ်သက်လက်ခံလာကြပြီးမဂ္ဂဇင်းများတွင်အထူးဆောင်းပါးများရေးရန်တာဝန်ပေးအပ်လာကြသည့်အခါကာနက်ဂျီအတွက်အလွန်အဖိုးတန်သည့်အခွင့်အရေးတစ်ခုရလေသည်။ ယင်းကားအောင်မြင်ကျော်ကြားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထံသွားရောက်တွေ့ဆုံကာ၎င်းတို့၏အတွေးအခေါ်အယူအဆများဘဝအတွေးအကြံများနှင့်အောင်မြင်ပုံနည်းလမ်းများအကြောင်းမေးမြန်းမှတ်သားခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအကြောင်းတွေ့ဆုံမေးမြန်းကာပြန်လည်ရေးသား

လိုက်သည့်သူ့ဆောင်းပါးများက၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ဘဝဇာတ်လမ်းများနည်းတူအံ့ဩစရာစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။

သူ့အရေးအသားကအလွန်အမင်းထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်အရာတစ်ခုကိုယခုပင်တွေ့ရှိကာအိမ်သို့အပြေးအလွှားလာရောက်ဖောက်သည်ချသူ၏အသက်ရှူမှားနေသောလေသံမျိုးဖြစ်သည်။ တော်ရုံထူးခြားသောအရာသည်သူ၏တကယ်ရိုးသားပုံရသည့်တအံ့တဩလေသံကြောင့်ပင်အဆန်းတကြယ်ဖြစ်သွားရသည်။

စင်စစ်မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးတွေကကာနက်ဂျီအတွက်စာအရေးအသားလေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူကိုဘယ်လိုဖမ်းစားနိုင်မည်လဲ၊ ဘယ်လိုအဖွင့်စကားမျိုးဖြင့်စာဖတ်သူ၏အာရုံကိုအမြန်ဆုံးချုပ်ကိုင်နိုင်မည်လဲ။ သူ့အမြဲကြံစည်စမ်းသပ်နေလေ့ရှိသည်။

စီအက်(စ)ဝါဒီအကြောင်းကို‘အမေရိကန်ပြည်၏ရန်ပုံငွေအစုအဆောင်းချန်ပီယံ’ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့်ရေးသားသည့်အခါအဖွင့်စာပိုဒ်ကိုထိုစဉ်ကဩဇာကြီးမားလှသည့်နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူသမ္မတဒုဒရီးဝီလဆင်၏အတွေးအခေါ်စကားတစ်ခွန်းဖြင့်စတင်သည်။

[‘ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးမသွားအောင်ကယ်တင်နိုင်မယ့်တစ်ခုတည်းသောမျှော်လင့်ချက်ဟာဒီကမ္ဘာမှာနေထိုင်ကြတဲ့ကိုယ်ကျိုးမဖက်သောလက်တစ်ဆုပ်စာလူနည်းစုသာဖြစ်တယ်’

သမ္မတကြီးဝီလဆင်ကသည်လိုဆိုခဲ့သည်။

ဝီလဆင်အတွေးအခေါ်အရမူစီအက်(စ)ဝါဒီသည်ကမ္ဘာမြေ၏ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူကားကိုယ်ကျိုးစီးပွားကိုမငဲ့ကွက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ချေသည်။]

ကာယကံရှင်ကိုယ်စားပြန်လည်ပြောပြဟန်ဖြင့်ရေးသားသည့်လခကြီးကြီးရသူဘဝရောက်အောင်တည်ဆောက်ခဲ့ပုံဆောင်းပါးတွင်မူအောင်မြင်မှုဖြစ်စဉ်ကိုအတိုဆုံးကောက်ကြောင်းပေးကာအောင်မြင်လိုသူစာဖတ်သူအားဆွဲထားနိုင်ရန်ဤသို့ကြိုးစားသည်။



[ဇာတိမြို့က ဘဏ်ကလေးတွင် တစ်လ ဆယ့်ငါးဒေါ်လာရသည့် အခိုင်း အစေလေးဘဝမှ တစ်နှစ်ဒေါ်လာခြောက်သောင်း ရသည့် ကော်ပိုရေးရှင်းဥက္ကဋ္ဌ အဆင့်ထိ တက်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကား ခြေ တစ်လှမ်းချင်း တစ်ထစ်ချင်းကို ရှင်းလင်းဖော်ထုတ်ပြသနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ ပီပြင်ထင်ရှားဆဲ ဖြစ်ပါ၏။]

ကာနက်ဂျီစာရေးလျှင် အမြဲကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သာသာထိုးထိုး ရေးလေ့ ရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးများ ရေးစဉ်သာမက နောက်ပိုင်း သူ၏ ထင်ရှားသော စာအုပ်စာတမ်းများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ နာမည်ကြီး မိတ္တူဖလှယ်ကာစာအုပ် အပိုင်း(၁)အခန်း(၁)ကို ဟောသည်လို စ ဖွင့်ထားသည်။

[၁၉၃၁ ခုနှစ် မေလ(၇)ရက်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့တော်သူ မြို့တော် သားများသည် သက်တမ်းရှည်လှပြီဖြစ်သော သူတို့မြို့၏ သမိုင်းတွင် မကြုံစဖူး ထူးခြားသည့် လူဆိုးဖမ်းပွဲကြီးတစ်ရပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြင့်တွေ့ကြရသည်။ ဆေးလိပ်ရော အရက်ပါ မသောက်တတ်သည့် သေနတ်နှစ်လက်ကိုင် လူသတ် သမား တူးဂန်းခရိုလီသည် အနောက်စွန်းလမ်းမရှိ သူ့ရည်းစားနေအိမ်၌ ပိတ် ဆို့ ဝန်းရံထားခြင်း ခံနေရသည်။]

စာဖတ်သူ၏ အာရုံကို ဆွဲဆောင်သည့်နေရာ၌ သည်အဖွင့်မျိုးကို ယှဉ်နိုင် ရန် အတော်ပင် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

သူ့အရေးအသားသည် အများကြိုက် မဂ္ဂဇင်းအရေးအသားဟု ဆိုချင် ဆိုနိုင် သည်။ သို့သော် ဒါသည်ပင် ကာနက်ဂျီပုံစံအစစ် ဖြစ်သည်။ အချိန် အတိုဆုံး စာမျက်နှာ အနည်းဆုံးအတွင်းမှာ ပရိသတ်အများဆုံး ရအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုပဲ သူ အဓိက ရှာဖွေခဲ့သည်။ သူ တွေ့ရှိအသုံးပြုခဲ့သည့် သူ့လက်စွဲ နည်းလမ်းက စာကို အဖွင့်ကတည်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်နှင့် စ၊ ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်း ရှာ၍ ပြော၊ ကိုယ်လိုချင်သည့် အဓိကအချက်ကို အပီအသ ဖော်ပြ၊ ဖတ်သူကို အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုခု ပေး၊ ဟူ၍ပဲ ဖြစ်သည်။

အဲသည်ပုံစံဖြင့်ပင် သူ့စာအုပ်တွေ သန်းချီ၍ ရောင်းမရပေသည်။

သူ၏ မိတ်ဆွေများ

၁၉၁၂ နှင့် ၁၉၁၇ ကြား ကာနက်ဂျီ၏ ဆောင်းပါးများ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပုံနှိပ် ဖော်ပြခြင်း ခံရစပြုချိန် သူ့စကားပြောသင်တန်းကလည်း အောင်မြင်စပြုလာ သည်။ သူ့ဝင်ငွေက တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ၅၀၀ နှုန်းလောက်အထိ တက်လာ သည်။ ထိုခေတ်အဖို့ အတော်များသည့် ဝင်ငွေ။

သူ့သင်တန်းအတွက် လက်ထောက်ဆရာတွေ သူ့စပြီး မွေးလာသည်။ သင်တန်းလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ရန် စီစဉ်သည်။

စာရေးသည့်အလုပ် သင်တန်းပို့ချသည့် အလုပ်တို့နှင့် ဆက်စပ်ပြီး သူ့မှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေလည်း တိုးပွားလာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက လူအမျိုးမျိုး စရိုက်လက္ခဏာအမျိုးမျိုး၊ ကြိုးစားရန်ကန်ဆဲ အနုပညာသမားတွေ ပါသလို အောင်မြင်ကြီးပွားနေသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေလည်း ပါသည်။

သည်ကာလအတွင်း သူ့ဘဝမှာ အလွန်အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက် နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟိုးမားခရိုင်၊ ဖရန်နောက်တဂါနှင့် လိုဝယ်သောမတ်(စ)။

ဟိုးမားခရိုင်

ဟိုးမားခရိုင်ကား အရွယ်မတိုင်မီ ကျော်ကြားအောင်မြင်သည့် စာပေအနုပညာ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကာနက်ဂျီ၏ ဇာတိ မေရီဗီးလ်မြို့သားလည်း ဖြစ် သည်။ ခရိုင်က ကာနက်ဂျီထက် ငါးနှစ်ကြီးသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကျောင်းမှာ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော်ထိုစဉ် ကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အခြေအနေချင်း အတော်ကွာခြားသည်။ ကာနက်ဂျီက မထင်မရှား ကောင်းလေး။ ဟိုးမားခရိုင်က မူလတန်း ကျောင်း သားဘဝမှာပင် ပပ်(ခ)မဂ္ဂဇင်း၌ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖော်ပြခံရသူအဖြစ် ကျော် ကြားလျက် ရှိပြီ။ နောက်ပိုင်း၌လည်း ခရိုင်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ပထမဆုံး သတင်းစာအတတ်သင်ကျောင်း၏ ပထမဆုံး သင်တန်းသားအဖြစ် ရစ်ပလီ၏ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံရသည်။

အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် စာပေဘက်တွင် ထူးချွန်သော ခရိုင်သည် အထက်တန်းရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်စာ၌ ကျသဖြင့် ဘွဲ့မရခဲ့ပေ။ သို့သော် စာနယ်ဇင်းလောကတွင်ကား အောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။



ကာနက်ဂျီနည်းတူ ခရိုင်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာပင် နယူးယောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူလာခဲ့သည်ကတော့ တခြားလမ်းကြောင်းတစ်ခု။ အစတွင် သူက စိန်ဂျိုးဇက်ဂေဇက်၊ စိန်ဂျိုးဇက်ပရက်(စ)၊ စိန်လူဝီပိုစ်ဒစ္စပက်(ချ)သတင်းစာများ၏ သတင်းထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် သူက ဘပ်တားရစ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းကြီး၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး သီအိုဒိုဒ်ဇေးဇားထံ၌ လက်ထောက် ရာထူး ရသွားသည်။ အလွန်ရတောင့်ရဲခဲ အခွင့်အရေး။

၁၉၁၄ ခုနှစ်လောက်တွင်မူ ဟိုးမားခရိုင်က နယူးယောက်မြို့ မန်ဟတ်တန် နယ်မြေရှိ အနုပညာသမား စာသမားများ စုဝေးရာ ဂရင်းဝစ်ရွာ၌ မပါမပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။ သူတို့လူစု မက္ကဒူဂယ်လမ်းရှိ လစ်ဘရယ်ကလပ်တွင် အမြဲစုဝေးကြသည်။ သူတို့အထဲမှာ စာသမား အနုပညာသမားတွေ အပြင် ဘာသာမဲ့များ၊ မင်းမဲ့ဝါဒီများနှင့် အခြား အစွန်းရောက်ဝါဒီများလည်း ပါဝင်ကြသည်။ ကလပ်အောက်ထပ်ရှိ ပေါ်လီဟောလီဒေး၏ စားသောက်ဆိုင်ကလည်း စကားသံတွေ ဆေးလိပ်ငါးခိုးတွေနှင့် အမြဲမွန်းကျပ်ဆူညံနေသည်။ သည်နေရာမှာ စားကျက်ကျသူများထဲတွင် မက္က(စ) အိမ်မင်း၊ လင်ကွန်းစတက်ဖင်းစ်၊ ဂျန်ရီဒ် စသည့် သတင်းစာသမားများ၊ စာရေးဆရာ ဆင်ကလဲလူးဝစ်၊ ကဗျာဆရာ လူဝီအန်တာမေယာ စသူများ ပါဝင်သည်။

ဘရွတ်ကလင်းအီးဂဲလ်စာစောင်မှ အယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်သူ သဘင်ဝေဖန်ရေးဆရာ ကလဲဗလင်းရောဂျားစ်က သူမန်ဟတ်တန်သို့ စရောက်လာသည့် အချိန်၌ ဟိုးမားခရိုင်က လူတကာနှင့် သိကျွမ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြောဖူးသည်။ သူ့စကားကို ထောက်ကာ ကာနက်ဂျီစာပေနယ်ဝင်မည့်အခါမှာလည်း ခရိုင်ကပင် ဂရင်းဝစ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြပါ၏။ သို့သော် နေထိုင်မှုပုံစံတော့ မတူကြ။ ခရိုင်က အနုပညာသမား အတော်များများထုံးစံအတိုင်း ဘိုဟီးမီးယန်းဆန်ဆန် ခပ်ပေပေ ခပ်တေတေ နေတတ်သည်။ ကာနက်ဂျီကတော့ အနေအထိုင်မှာ သမားရိုးကျပုံစံကို လိုက်သည်။ စည်းလေးကမ်းလေးနှင့် နေချင်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အနုပညာနယ်မှာ နာမည်တစ်လုံး တည်ဆောက်မိအောင် ကြိုးစားကြသည်။ အောင်မြင်သည့်အခါ၌လည်း နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူလိုပင်

အောင်မြင်ကြသည်။ ခရိုင်က ဝတ္ထုများနှင့်။ ကာနက်ဂျီကတော့ အပြောအဟောသင်တန်းနှင့်။

ကာနက်ဂျီ မိတ္တူဗလဒီကာစာအုပ် ရေးသောအခါ အဖွင့်စာမျက်နှာ၌ 'ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုစရာမလိုသည့် ရင်းနှီးခင်မင်လှစွာသော သူငယ်ချင်း ဟိုးမားခရိုင်သို့ ရည်ညွှန်းအပ်ပါ၏' ဟူ၍ အမှတ်တရဖော်ပြခဲ့သည်။

ဘဝသက်တမ်း ကုန်ဆုံးချိန်အထိ သူတို့နှစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။ မကြာခဏ ခရီးအတူသွားကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့လေ့ ရှိကြသည်။ အိမ်ထောင်ကျသည့်တိုင်အောင် အတွေ့ဆုံမပျက်သဖြင့် ကာနက်ဂျီ၏ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ရော်သီကပင် 'တနင်္ဂနွေနေ့ခင်းများဆိုရင်တော့ သူ့ကို လွှတ်ထားလိုက်ရတာပဲ' ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။

### ဖရန်ဘက်တဂါ

ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝ၌ အရေးပါသည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဖရန်ဘက်တဂါ ဖြစ်သည်။

ဘက်တဂါက နာမည်ကြီး ဘောလုံးသမားဘဝမှ အလွန်ကျော်ကြားအောင်မြင်သော အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်သည်။ ဖီလဒဲလ်ဖီးယားမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်သည့် ကာနက်ဂျီသင်တန်းခွဲသို့ တက်ရောက်ပြီးသည့်နောက်၌ သူက ကာနက်ဂျီ၏ နည်းစနစ်များကို အတက်ကြွဆုံး ထောက်ခံသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီက ဘက်တဂါ၌ သူနှင့်ဆင်တူသော အခြေခံအချက်တွေ ရှိတာကို မြင်၏။ ဘက်တဂါသည် သူ့နည်းတူ ဆင်းဆင်းရဲရဲကြီးပြင်းရသူ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်ကွယ်လွန်သဖြင့် မိခင် မုဆိုးမကြီးကို အိမ်စရိတ်ကူရှာပေးရသည်။ သတင်းစာပို့ရသည်။ ပိုက်ပြင်သမား၏ တပည့်အဖြစ် လိုက်ရသည်။ သံညိုလို နိမ့်ကျသောဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရာက ဘောလုံးအား ကစားတွင် ထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည့်အခါ သူက နေ့ချင်းညချင်းပင် အထူးအရေးပေးခံလာရသည်။ သို့သော် ဘောလုံးလောကမှာ သက်တမ်းမရှည်။ ထိခိုက်အနာတရဖြစ်ကာ သည်လောကမှ စောစောစီးစီး နုတ်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဘောလုံးမကစားနိုင်သည့်အခါ စားဝတ်နေမှုအတွက် အရောင်းသမားအလုပ်ကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ သည်အလုပ်က သူနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ဖြစ်သောအခါ သူ့အတွက် လမ်းစဉ်ပေးသွားသည်။ 'တကယ်စိတ်မထက်သန်ခဲ့လျှင်လည်း ထက်သန်ဘိသကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်။ တကယ်ထက်သန်လာပါလိမ့်မည်' ဟူသော ကာနက်ဂျီ၏ စကားက သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ အာမခံသမားတစ်ဦးအဖြစ် ဘက်တဂါက ဘောစီဘောလောကမှာထက် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းအတွက်မူ သူက ဂုဏ်ထူးဆောင် သင်တန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဘက်တဂါသည် 'မအောင်မြင်သော အရောင်းသမားဘဝမှ အောင်မြင်ပေါက်မြောက်သူဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့ပုံ' (How I Raised Myself from Failure to Success in Selling) အမည်ရှိစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ရာ ၎င်းစာအုပ်မှာလည်း အကြီးအကျယ် ကျော်ကြားအောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဘက်တဂါက ကာနက်ဂျီ၏ နည်းစနစ်ဖြင့် သူ့ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လူသိထင်ရှား ပြောကြားခဲ့ရာ၊ သူ၏ ထောက်ခံချက်က ကာနက်ဂျီ သင်တန်းများအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘက်တဂါ ကိုယ်တိုင်၏ အရောင်းပညာများ၊ ဘဝနေထိုင်ပုံနည်းနာများကိုပါ ကာနက်ဂျီ လေ့လာမှတ်သားဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ သူ၏ သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး စာအုပ်တွင် အတော်များများ ကိုးကားဖော်ပြဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

လိုဝယ်သောမတ် (စ)

၁၉၁၆ ခုနှစ်လောက်မှာ ကာနက်ဂျီက ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းနှင့် ဘာနှင့် ကျကျနန ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ရုံးခန်းက သူနှင့် နာမည်တူဖြစ်သည့် ကာနက်ဂျီခန်းမအဆောက်အအုံကြီးမှာ။

သူ့သင်တန်းက အောင်မြင်နေပြီ။ လူပြောများလျက် ရှိပြီ။ သင်တန်းကြော်ငြာပွဲများသို့ လူအများ တိုးဝေ့လာနေကြပြီ။ တချို့က ယုံယုံကြည်ကြည်၊ တချို့က မယုံမကြည်။ သို့သော် မယုံကြည်သူ အများအပြားပင် သဘောထား ပြောင်းလဲသွားကာ အမာခံပရိသတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ကာနက်ဂျီ နာမည်ကြီးစကာလမှာပင် သူ့ဘဝအတွက် အရေးပါမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပုရင်စတန် တက္ကသိုလ်မှ အပြောအဟောသင် ဆရာလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ လိုဝယ်သောမတ် (စ)။

သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ချင်း၊ အတွေးအမြင်ချင်း တိုက်ဆိုင်ကာ အလွန် ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုရင်းနှီးခင်မင်မှုအတွက်

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးပင် အကျိုးကျေးဇူး များစွာ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အချို့သော ဝေဖန်သူများကမူ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် သူ့စာအုပ်များနှင့် သူ့သင်တန်းကို ကြော်ငြာရန်အတွက် သောမတ် (စ) ကို ခုတ်လှုပ် အသုံးပြုခဲ့သည်ဟူ၍ စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။

သူတို့ စွပ်စွဲသည့်အချိန်၌မူ သောမတ် (စ) က ကာနက်ဂျီထက် အများကြီး ထင်ရှားကျော်ကြားနေတာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကာနက်ဂျီနှင့် သောမတ် (စ) တို့ ဆက်ဆံခဲ့ကြပုံ သမိုင်းကြောင်းကို သိလျှင်ကား ထိုသို့ ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူတို့နှစ်ဦး စတွေ့စဉ်က နှစ်ယောက်လုံးပင် အောင်မြင်မှု လေ့ကားထစ်ကို နင်းမိမိအချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အတွက် တက်လမ်းကို မြင်နေပြီ။ သို့သော် မည်သို့ အောင်အောင်မြင်မြင် တက်မည်လဲ ကြံစည်ကြိုးကုတ်နေရသည့် အချိန်။ အဲသည်တုန်းက လိုဝယ်သောမတ် (စ) အသက် ၂၂ နှစ်။ သို့သော် သည်အရွယ်မှာပင် သူက ဥပဒေဘွဲ့၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့များ ရပြီးနေပြီ။ ဥပဒေဘွဲ့ကို ချီကာဂိုတွင် သတင်းထောက်အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် သင်တန်းတက်ပြီး ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက တက္ကသိုလ်ဆရာလုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ပရင်စတန် နယ်မြေတစ်ဝိုက်ရှိ ကလပ်များ၊ အသင်းအဖွဲ့များတွင် ဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ကာ အပိုင်ဝင်ငွေရလျက်ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်က သောမတ် (စ) ဟောပြောနေသည့် ရေပန်းစားသော ဟောပြောချက်မှာ နွေရာသီက သူ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည့် အမေရိက အနောက်မြောက်များရှိ အလာစကပြည်နယ်အကြောင်း ဖြစ်၏။ အလွန် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသေးသည့် အလာစက အကြောင်းကို သူက မြေပုံဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ဟောပြောပြသရာ ပရိသတ်များ အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။

အလာစက ဟောပြောပွဲ လူကြိုက် သိပ်များနေသည့် ကာလမှာပင် နယူးယောက်မြို့ရှိ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီထံ သောမတ် (စ) ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်ဟောပြောချက်ကိုပင် ပို၍ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထိထိမိမိဖြစ်အောင် ပြန်လည် စိစစ်တည်းဖြတ်ရန် အကူအညီလာရောက်တောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းက အလာစက ဟောပြောချက်ကို သာမန်လူထုသာမက အစိုးရပိုင်းကပါ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းရေးရာဝန်ကြီး ဖရန်ကလင်လီနက ၎င်းစီစဉ်လျက်ရှိသည့် 'အမေရိကကို ပထမကြည့်ပါ' (See America First) လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆက်စပ်လျက် သောမတ် (စ) အား ဟောပြောကြား

www.burmeseclassic.com



ပို့ချပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ နားထောင်မည့် ပရိသတ်က ကွန်ဂရက်လွှတ်တော် အမတ်များ။

ခါတိုင်းပြောနေကျ အကြောင်းအရာဖြစ်သော်လည်း ထိပ်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ပြောရမည့်အခါ သောမတ်(စ)က သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချဖြစ်လာသည်။ သည်အကြောင်းကို နောက်ပိုင်း၌ သောမတ်(စ)က ဤသို့ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုခဲ့သည်။

‘ဒီကိစ္စပေါ်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်နယူးယောက်ကိုတန်းပြေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ဟောပြောချက်ကို ကူပြီး အကျဉ်းချုပ်ပေး တည်းဖြတ်ပေးနိုင်မယ့် အဟောအပြောသင်ဆရာတစ်ယောက် လိုက်ရှာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သိတာက အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြောရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက တစ်သိကြီး ပြောကြဦးမှာ။ တစ်ယောက်စီကလဲ သူတို့နယ်မြေဒေသ အသီးသီးရဲ့ သာယာလှပပုံတွေချည်း ပြောသွားကြမှာဆိုတော့ သူတို့ နောက်ကမှ ပြောရမယ့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် လိုက်ရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကာနက်ဂျီခန်းမ အဆောက်အအုံမှာ စတုဒိယိုခန်းတစ်ခုနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ သူ နာမည်ကလဲ သူနေတဲ့ ခန်းမနဲ့ လိုက်တယ်။ ဒေးလ် ကာနက်ဂျီတဲ့’

ကာနက်ဂျီကလည်း သောမတ်(စ)ကို စတွေ့တွေ့ချင်းပင် နှစ်ယောက် ခင်မင်သွားပုံအကြောင်း ဤသို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် အရမ်းသဘောကျသွားတယ်။ ဒီလူက အောင်မြင်မယ့်သူတွေမှာ ရှိအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေအားလုံး ပါလာတယ်။ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်စရာ ဥပဓိရုပ်မျိုး ရှိတယ်။ ဘေးလူတွေကိုပါ ကူးစက်သွားစေနိုင်တဲ့ စိတ်ထက်သန်မှု မျိုး ရှိတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အလုပ်ခွဲကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရည်မှန်းချက်ကလဲ အကန့်အသတ်မရှိ ကြီးမားတယ်’

ကာနက်ဂျီ၏ အကူအညီဖြင့် လိုဝယ်သောမတ်(စ)က သူ ခါတိုင်းသုံး နာရီကြာအောင် ပြောလေ့ရှိသည့် အလာစက ဟောပြောချက်ကို နာရီဝက်နှင့်ပြီးအောင် တည်းဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ စင်စစ် စကားပြောဆိုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ယောက် အမြင်ချင်းလည်း အတော်ပင် နီးစပ်တူညီကြသည်။ ပရင်စတန်တွင် သူ စကားအပြောအဟော သင်ပေးရသည့် ဥပဒေကျောင်းသားများအား မိမိကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက် အဇာနည်အလက်ကို မိမိ

ကိုယ်ပိုင် စကားလုံးများဖြင့် ပြောဆိုတတ်ရေး ဆိုသောအချက်ကို သောမတ်(စ) အမြဲအလေးအနက် ပြောကြားလေ့ရှိရာ သည်အယူအဆက ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းများတွင် လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေသည်များနှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျခဲ့သည်။

ဟောပြောချက်ကို သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပြီးသည့်နောက် လိုဝယ် သောမတ်(စ) ဝါရှင်တန်ရထားပေါ် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ရှေ့အလားအလာတွေ အများကြီး ရှိလာစေနိုင်မည့်ပွဲဖြစ်ရာ ရင်ကတော့ တခုန်ခုန်။

စမစ်ဆိုနီယမ် သိပ္ပံတွင် သူ စောစောက မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးမှပင် ဟောပြောရသည်။

သို့သော် သည်ပွဲမှာ သူ့အပြည့်အဝ အောင်မြင်သည်။ သည်ပွဲအကြောင်းကို သောမတ်(စ)က ဤသို့အားပါးတရ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

‘ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် အရင် အကြိမ်တစ်ရာလောက် ပြောပြီးသား ဟောပြောချက်တွေထဲက အကောင်းဆုံး၊ ပရိသတ် အကြိုက်ဆုံးအပိုင်းတွေပဲ ရွေးထုတ်ပြီး ပြောတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေလဲ တကယ့်လက်ရွေးစင်တွေပဲ ထုတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော့် မိနစ်သုံးဆယ်ဟာ တကယ့်ကို ထိရောက်တဲ့ မိနစ်သုံးဆယ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်တော့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြတယ်။ ကျွန်တော့် ဟောပြောချက်က အခမ်းအနား အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သွားတယ်။ ပွဲပြီးတော့ ပြည်နယ်ဘုရင်ခံတွေ ဆီနိတ်လွှတ်တော် အမတ်တွေ တစ်သိကြီး ကျွန်တော့်ကို လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်’

နဂိုက အဟောအပြော ကောင်းပြီးသား လိုဝယ်သောမတ်(စ)ကို ပို၍ တောက်ပြောင်အောင် ကာနက်ဂျီက အရောင်တင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ)အား ‘အမေရိကကို ပထမကြည့်ပါ’ လှုပ်ရှားမှုအတွက် အဓိက အဖွဲ့သားတစ်ဦးအဖြစ် ထိုပွဲမှာပင် တစ်ခါတည်း ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် အကြီးအကျယ် ပြင်ထားသည့် ထိုလှုပ်ရှားမှုက တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ၁၉၁၇ ခုနှစ် ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာကာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဤတွင်ပင် သာယာငြိမ်းချမ်းသော ကာလအတွက် လှုပ်ရှားမှုများမှာ စစ်မက်ရေးရာတို့အောက်၌ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြရလေသည်။ ဝန်ကြီး ဖရန်ကလင်လီနန်းက သောမတ်(စ)အား ဝါရှင်တန်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ အစီအစဉ် ပျက်သွားကြောင်း တရားဝင် ပြောကြားသည်။ သို့သော် ခရီးသွား ဝါသနာပါသော သောမတ်(စ)အတွက် အပျော်ခရီး အစီအစဉ် ပျက်သော်လည်း စစ်ခရီး အစီ



အစဉ်တစ်ခုတော့ ရှိသေးကြောင်း အားပေးပြောဆိုကာ၊ သူ့အား ဥရောပ စစ် မြေပြင်သို့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးနှင့် အတူ သွားရောက်၍ စစ်ရေး အခြေအနေ သတင်းများ ဖြန့်ချိပေးရန် တာဝန်ပေးအပ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သောမတ်(စ) တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ထဲသို့ ပါဝင်ပတ်သက်သွားကာ စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ၌ ကမ္ဘာတွင် အထင်ရှား ဆုံး 'ခရီးသည် သတင်းထောက်တစ်ဦး' အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

**ကမ္ဘာစစ်နှင့် စစ်၏ ဂယက်**

စစ်ကြီးအတွင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် လိုဝယ်သောမတ်(စ) တို့ တစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာစီ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီမှ စတင်ကာ အမေရိကန်ပြည်ရှိ လူငယ်လူရွယ် ကိုးသန်းခြောက်သိန်းတို့ စစ်ကြီးအတွက် ဆင့်ခေါ်ခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်းများ ခံယူကြရသည်။ ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပထမဆုံး အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ပြင်သစ်မြေပေါ်သို့ ခြေချသည်။

ကာနက်ဂျီလည်း အများနည်းတူ စစ်သားစုဆောင်းရေး စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ သူ ရောက်သည့်စခန်းက ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်။ နယူးယောက် ဒေသ လောင်းအိုင်လန်ကျွန်းပေါ်ရှိ အပွတန်စခန်း ဖြစ်သည်။ အပွတန်က ဧရာမ စခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင် ထွက်မည့် တပ်သားသစ် ခုနစ်သိန်းမျှကို ၎င်း စခန်း၌ လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပေးရန် စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းက ကြီး ကျယ်လှသည်ဖြစ်ရာ တကယ်လက်တွေ့ လုပ်သည့်အခါ၌ အဆင်မပြေမှုတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ စစ်တန်းလျားတွေက တော်တော်နှင့် ဆောက်၍ မပြီးနိုင်။ တပ်သားသစ်တွေ ဒလဟော ရောက်လာသည့်အခါ ဆောက်လက်စ အဆောက် အအုံများမှာပင် သူတို့ကို နေရာချရသည်။ အဆောက်အဦသာ မဟုတ်။ ယူနီ ဖောင်း လက်နက်ခဲယမ်း စသည်များလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိရာ တပ်သားသစ် အများအပြားမှာ သစ်သားသေနတ်များကို ကိုင်ကာ အရပ်ဝတ်နှင့်ပင် လေ့ကျင့် ခန်း ဆင်းရဲ စစ်ရေးပြကြရသည်။ ထို့ပြင် တပ်သားများအတွက်ဧရလည်း လုံလုံ လောက်လောက် မရ။

ကာနက်ဂျီတစ်ယောက် အပွတန်စခန်းမှာ တပ်သားသစ်ဘဝ အရသာများ ကို ခံစားနေစဉ် လိုဝယ်သောမတ်(စ) ကတော့ အီဂျစ်ပြည်ရှိ ဗြိတိသျှတပ်များ ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဂျင်နရယ် အယ်လင်ဘီနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက် ပါလျက် ရှိနေသည်။

အီဂျစ်ရောက်ပြီး များမကြာမီပင် အလွန် ထူးခြား၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သူတွေ့ရှိရသည်။ အာရပ်ဝတ်စုံကို ဝတ် ထားသည့်မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ဗြိတိသျှအမျိုးသား ပညာရှင်စစ်သားတစ်ယောက်။ အမည်က တီအီးလောရင်စ်။ အာရပ်တို့အရေးကို ဆောင်ရွက်ရင်း မဟာမိတ် များ စစ်နိုင်ရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီတိုက်ခိုက်နေသူ။

သည်လူ့အကြောင်းကို သောမတ်(စ) ဖော်ထုတ်သည်။ သူ့စွမ်းဆောင် ချက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်သည်။

စစ်သတင်းထောက် သောမတ်(စ) ၏ ဖော်ထုတ်ချက်ကြောင့် သူ့ကို ကမ္ဘာ က သိသွားကြသည်။ အာရေဗျမှ လောရင်စ်အမည်ရ လူစွမ်းကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ဦးအဖြစ် သူက သမိုင်းဝင် ထင်ရှားသွားခဲ့သည်။

၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၇) ရက်နေ့တွင် စစ်ကြီးပြီးသွားသည်။ စစ်ပွဲ အတွင်း အမေရိကန်လူမျိုး စုစုပေါင်း (၁၁၆၅၁၆) ဦး သေဆုံးခဲ့သည်။ စစ်နိုင် ပြီး ပြန်လာသည့် စစ်သည်များကို ဇာတိမြို့ရွာများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြို ဆိုကြသည်။ သို့သော် တဒင်္ဂပျော်ရွှင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်တွေက မတက်ကြွနိုင်ကြ။ မရေရာသော မနက်ဖြန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ အကောင်း မမြင်နိုင်သည့် စိတ်တွေက လူအများကို ဖိစီးနေခဲ့သည်။

တကယ်လည်း စစ်ပြီးခါစ အမေရိကန်စီးပွားရေးအခြေအနေက မကောင်း ခဲ့။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်ပြန်ရဲဘော်ဟောင်းများမှာ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ထို့ပြင် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ နေထိုင်မှုစရိတ်စက တွေကလည်း အလွန်အမင်း တိုးမြင့်နေခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ခွဲကြာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် စစ်မှုထမ်းဘဝမှ ထွက်ခွင့်ရလာခဲ့ ပြီးသည့်နောက် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ဝိုင်အမ်စီအေ အသင်းတိုက်များတွင် သူ့ သင်တန်းတွေ ပြန်လည်စတင်သည်။ သို့သော် စစ်ကြောင့် သူ့လုပ်ငန်း လုံးဝ အခြေပျက်သွားခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းကို သုညမှ သူပြန်စသည်။ သို့သော် တော်တော် နှင့် နာလန်မထူနိုင်။ လူငယ်လူရွယ်များအနေနှင့် လတ်တလော စားဝတ်နေရေး အတွက် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရန် အသည်းအသန် ကြိုးပမ်းနေကြရသည့်ကာလ ဖြစ်ရာ သူ့သင်တန်းများကို စရိတ်အကုန်အကျခံ၍ တက်ရောက်နိုင်မှုမှာ သူ့ အလွန်နည်းပါးနေချေသည်။

သောမတ်(စ)နှင့်အတူ လန်ဒန်မှာ

သင်တန်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည့်ကာလတွင် လိုဝယ်သောမတ်(စ)က သူ့အား လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုအတွက် အကူအညီခေါ်ပြန်သည်။

၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် နယူးယောက်မြို့တော်သို့ သောမတ်(စ)ပြန်ရောက်လာ သည့်အခါ စစ်အတွင်းက အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် သူ့စွန့်စားသွားလာခဲ့ သည့် ခရီးစဉ်များနှင့် စစ်မြေပြင်ရှခင်းများကို ရိုက်ကူးထားသည့် ရုပ်ရှင် ဖလင် လိပ်ပေါင်းများစွာ ပါလာခဲ့သည်။ သူက သည်ဖလင်များထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာ တို့ကို ရွေးထုတ်ကာ ဂျင်နရယ် အယ်လင်ဘီ၊ တီအီးလောရင့်စံတို့ ဆင်နွဲ့ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း သရုပ်ဖော်ဟောပြောချက်တစ်ခု ပြုလုပ်တင်ဆက်လို သည်။ ဟောပြောသည့်အခါ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ သူမျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံခဲ့ရသည် များကို အားပါးတရပြန်လည်ဖောက်သည်ချသည့်ဟန် ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် ဟောမည်။ သူ့ဟောပြောချက်ကို 'ပါလက်စတိုင်း တွင် အယ်လင်ဘီနှင့် အာရေဗျတွင် လောရင့်စံနှင့်' ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်မည်။ ဟောပြောနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ထိုစဉ်က ဥရောပ အမေရိကတိုက်သားတွေ နားစွန့်နားဖျား အကြားနှင့်သာ စိတ်ဝင်စားနေကြရသည့် အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသမှကုလားအုတ်တပ်ဖွဲ့များ၊ ကိုင်ရို ဂျေရုဆလင် စသည့်ရှေးဟောင်းသမိုင်း ဝင်မြို့ကြီးများ၊ အိန္ဒိယလန်ဆာတပ်၊ ဘီဒူဝင်း ပြောက်ကျားတပ် ဆိုသည်များ နှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးချက်များကို အဝင်ခွင်ကျ ထိုးပြမည်။

အဲသလို သူ ကြံစည်ထားသည်။ သို့သော် များပြားလှသော အချက်အလက် နှင့် မြောက်မြားလှစွာသော ရုပ်ရှင် ရုပ်သေဓာတ်ပုံအထောက်အထားများထဲမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးတို့ကို ရွေးချယ်ကာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသဖွယ် စလယ် ဆုံး စည်းလုံးညီညွတ်သော သရုပ်ပြဟောပြောချက်တစ်ခု စီစဉ်ဖို့မှာ အတော်မလွယ်ကူသောအလုပ် ဖြစ်နေသည်။

သောမတ်(စ) က သူ့ဟောပြောချက်ကို လန်ဒန်မြို့ရှိ ကိုဗင်ဥယျာဉ်ဇာတ်ရုံ တွင် စတင် တင်ဆက်ရန် ရက်ချိန်းယူထားပြီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကြားမှာ အချိန်က ရက်သတ္တနှစ်ပတ်သာရှိတော့သည်။

သည်ကိစ္စအတွက် အကူအညီပေးရန် သောမတ်(စ) မေတ္တာရပ်ခံလာသည့် အခါ ကာနက်ဂျီက ရှောရှောရှူရှူပင် လက်ခံခဲ့သည်။ အဝတ်အစားတွေကမျော သောပါး ထုပ်ပိုးကာ သောမတ်(စ) နှင့်အတူ လန်ဒန်သို့ သူလိုက်သွားခဲ့သည်။

သတော်ရိုးတစ်လျှောက် ကာနက်ဂျီ၊ သောမတ်(စ) နှင့် သူ၏ ဓာတ်ပုံ

ဆရာ ချွေစံတို့ ဟောပြောချက်အတွက် အသည်းအသန် စီစဉ်ပြင်ဆင်ကြရသည်။ ဇာတ်ညွှန်းကို ကြည့်လိုက်၊ ပြစက်ထဲ ဖလင်လိပ်ထည့်ပြီး ထိုးကြည့်လိုက်၊ တည်း ဖြတ်လိုက် မှတ်သားလိုက် ပြန်ကြည့်လိုက် ပြင်ဆင်လိုက်နှင့် မနေမနား လုပ် ကြရသည်။ ရက်က ကပ်နေပြီ။

သူတို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားရကျိုး နပ်ခဲ့သည်။ သောမတ်(စ) ၏ သရုပ် ဖော် ဟောပြောချက် သို့မဟုတ် လိုဝယ်သောမတ်(စ) တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ အစီ အစဉ်အကြောင်းကို 'ယခုအပတ်' မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးရေးသူ ဂျိမ်းဟင်းဘစ်ချ် က ဤသို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

[လန်ဒန်မြို့ ကိုဗင်ဥယျာဉ်ရှိ တော်ဝင် ဇာတ်သဘင်ခန်းမ။ တူရိယာပစ္စည်း ခြောက်ဆယ်ပါသည့် သံစုံတီးဝိုင်းက အရှေ့တိုင်း တေးသံသာများကို တီးခတ် သီကျူးလျက်ရှိသည်။ အရှေ့တိုင်း၏ အဆင်တန်ဆာများ စိမ့်ခြယ်သထားသည့် ဇာတ်ခုံရှေ့၌ ကချေသည်တစ်ဦးက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထူးခြားဆန်းပြားသည့် သဏ္ဌာန် ဟန်ပန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွန့်လိမ်လှုပ်ရှား ကပြလျက်ရှိသည်။ ..... ခဏအကြာတွင် ဇာတ်ခုံထက်သို့ ငွေရောင်ပိတ်ကားတစ်ခု ကျဆင်းလာပြီး၊ ပိတ်ကားရှေ့သို့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပုံရသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာ သည်။ ဆံပင်က အနက်ရောင်။ သူက အာရေဗျဒေသမှ လောရင့်စံ၏ တိုက်ပွဲ များအကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်စဉ်များကို တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ထစ် ချင်း ခင်းကျင်းပြသည်။ သူ ပြောကြားသည့် စကားလုံးများက ပိတ်ကားထက် တွင်ထိုးပြနေသည့် လှုပ်ရှားမှုဓာတ်ပုံများနှင့် အဝင်ခွင်ကျ ရှိလှသည်။ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် သူ့စကားသံက ပရိသတ်ကို တသောသော ရယ် မောသည့်အခါ ရယ်မောလိုက်၊ ရုတ်တရက် လှိုက်ခနဲ ဟာခနဲ ထိတ်လန့်အံ့သြ သည့်အခါ အံ့သြလိုက် ဖြစ်ရအောင် ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားလျက် ရှိသည်။]

လိုဝယ်သောမတ်(စ) ပြပွဲက လန်ဒန်မှာ အကြီးအကျယ် ရေပန်းစားသွား သည်။ ပရိသတ် တောင်းဆိုချက်နှင့်အညီ သောမတ်(စ) ၏ အစီအစဉ် ဆက် လက် တင်ဆက်နေနိုင်ရန်အတွက် ခါတိုင်းပြသနေကျ အော်ပရာဇာတ်ပွဲခွင်ကို တစ်လတိတိ နောက်ဆုတ်ထားလိုက်ရသည်။

ထိုနောက်တွင် လိုဝယ်သောမတ်(စ) ပွဲကို ပို၍ ကျယ်ဝန်းသော တော်ဝင် အယ်လဘတ် ခန်းမကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။



သည်မှာလည်း တစ်ည နှစ်ည မဟုတ်။ လနှင့်ချီ၍ ကြာသည့်တိုင် ပရိသတ် က တိုးမပေါက်နိုင်သေး။ လန်ဒန်သားတွေ သောမတ်(စ) ၏ သရုပ်ဖော်ဟော ပြောချက်ကို နားထောင်လိုသဖြင့် လက်မှတ်ရုံမှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် တန်းစီတိုးကြတာကို ကာနက်ဂျီပင် အံ့သြမဆုံးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ ကူညီခဲ့ရသည့်အစီအစဉ် ချောချောမောမော အောင်အောင်မြင်မြင် သွား နေပြီဆိုတာ သေချာသည့်အခါ ကာနက်ဂျီ နယူးယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သို့သော် လအနည်းငယ်အကြာမှာပင် သောမတ်(စ) ထံမှ ကြေးနန်းတစ် စောင် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူ၏ ပြပွဲအစီအစဉ်ကို တိုးချဲ့ဖြန့်ချိသည့်အနေ ဖြင့် နယ်လှည့်ပြပွဲအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ စုရုံးဖွဲ့စည်းကာ အင်္ဂလန် အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါ ပြည်များအနှံ့ လှည့်လည်ပြသလိုကြောင်း၊ သည်အတွက် ကာနက်ဂျီက သူ၏ လုပ်ငန်းမန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ယူကာ အစီအစဉ်များ ဖြစ်မြောက်အောင် အ ကောင်အထည်ဖော်ပေးစေလိုကြောင်း သောမတ်(စ) က ကမ်းလှမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နယ်လှည့်ပြပွဲ

ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံကာ ကာနက်ဂျီ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လိုက်သွားခဲ့သည်။

သူရောက်သွားသည်နှင့် သောမတ်(စ) က လုပ်ငန်းကို သူ့လက်ထဲ ထိုး အပ်သည်။ သောမတ်(စ) ကိုယ်စား စင်ပေါ်တက် စကားပြောရမည့်သူများကို ကာနက်ဂျီ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခန့်အပ်ပါဟု ဆိုသည်။ ထိုနောက် နယ်လှည့် အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့အတွက် လိုအပ်မည့် ကိစ္စဝိစ္စအဝဝကို နှစ်ယောက်သား အသည်း အသန် အပြေးအလွှား လုပ်ကြသည်။ သောမတ်(စ) မှာက နောက်အစီအစဉ် တစ်ခု ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ နီးသည် ဖရန်ဆီးစ်နှင့်အတူ ဩစတြေးလျ သို့ ခရီးထွက်ရန် ရက်ချိန်းက နီးကပ်နေပြီ။

နောက်ဆုံး၌ ကသောကမျောနှင့်ပင် အားလုံး အချိန်မီ ပြီးစီးသွားသည်။ သို့သော် အရေးကြီးသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုအား ကျကျနနကြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင် ခြင်း မရှိဘဲ အလျင်စလို လုပ်ကိုင်ခဲ့မိသည့်ဒဏ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး နောက် တောမှ ခံကြရလေသည်။

လွှဲတုန်းက ကမန်းကတန်း လွဲခဲ့သော်လည်း လန်ဒန်မှ ထွက်မည့်သင်္ဘော ပေါ် တက်သည့်အခါ၌မူ သောမတ်(စ) က စိတ်ဝပ်ထင်ထင်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အား လက်ပြနှုတ်ဆက်စဉ် သူ့စိတ်ထဲ၌ ဒေးလ်ကို ကြည့်ရတာ အလုပ်တွေ

အများကြီး ကမူးရှူးထိုး ဒရောသောပါး လုပ်ထားရတဲ့ဒဏ်ကြောင့် နဝေတိမ် တောင် ဖြစ်နေပုံမျိုးပဲဟု မြင်ကာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိခဲ့ကြောင်း နောင်အခါ သူ က ပြန်ပြောပြသည်။

သူ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း တကယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့သင်္ဘော ဩ စတြေးလျနိုင်ငံ မဲလဘုန်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ သူ့အတွက် ကြေးနန်း စာတစ်စောင် ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေတာ သောမတ်(စ) တွေ့ရလေသည်။ သူ စိစဉ်ခဲ့သည့် အယ်လင်ဘီ-လောရင့်စ် နယ်လှည့်ပြပွဲအစီအစဉ်ကို ရပ်ဆိုင်းထား ရကြောင်း၊ မန်နေဂျာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီမှာ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကြောင့် မကျန်းမမာ ပင် ဖြစ်နေကြောင်း ကြေးနန်းစာ၌ ပါရှိလေသည်။

ပြဿနာက ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သည်ပြပွဲအတွက် သင့်တော်သော အရည်အချင်း ရှိ သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် စိစစ်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ့စိတ်တိုင်းကျ လည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သည်လူတွေ မည်မျှကြိုးစားကြ သော်လည်း သူတို့ကို ပရိသတ် အားမပေးကြ။ သိပ်စိတ်မဝင်စားကြ။ အဓိက အကြောင်းကား သည်ပြပွဲသည် လိုဝယ်သောမတ်(စ) ၏ အမည်နှင့် ခွဲခြားမရ အောင် တစ်သားတည်း ဆက်စပ်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လိုဝယ်သောမတ်(စ) အမည်နှင့် ကျော်ကြားခဲ့သည့် ပွဲကို လိုဝယ် သော မတ်(စ) မပါဘဲ ပြသ၍ မရနိုင်။

လူငှားတွေနှင့် အဆင်မပြေသည့်အခါ ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင် ဝင်၍ ပြော ဆိုပြသရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူလည်း စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားရ သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အပြောကောင်းတာ မှန်သော်လည်း သူသည် လိုဝယ် သောမတ်(စ) မဟုတ်။ အာရေဗျသည် သောမတ်(စ) နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ကာ နက်ဂျီနှင့် မဆိုင်။ အာရေဗျကို ကာနက်ဂျီ မသိ။ တကယ် မသိသည့် ကိစ္စကို တစ်ဆင့်ကြားနှင့် ပြောသည့်အခါ ကိုယ်တွေ့သမားနှင့် သိသိသာသာ ကွာခြား သွားလေသည်။

ကာနက်ဂျီတို့က ဇာတ်ညွှန်းအစီအစဉ်အတိုင်း ကြိုတင်သတ်မှတ်ထား သည့် စကားများကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပြောရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ ရှုခင်းရှုကွက် တစ်ခုစီနှင့် ပတ်သက်၍ သောမတ်(စ) ထံမှ မူသေ မှတ်သားထားခဲ့သည့် အချက် အလက် အနည်းငယ်မျှစီကိုသာ ပြောနိုင်ဆိုင်နိုင်ကြသည်။ သည်ထက်ပို၍ မရ။ လိုဝယ်သောမတ်(စ) ကမူ သူပြသသည့် ရှုခင်းရှုကွက်များထဲမှာ ကိုယ်တိုင်

ကျင်လည်လာခဲ့သူ၊ ပြက္ခက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အကျွမ်းတဝင် နေထိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အပြင် အပြောအဟောအရာ၌လည်း တကယ်ပါရမီထူးသူ ဖြစ်လေရာ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်းသာမက ပရိသတ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို လိုက်၍ လိုအပ်လျှင် လိုအပ် သလို ချုံ့လိုက် ချဲ့လိုက် အခြားနေရာမှာ မပြောဖူးသေးသည့် မှတ်ချက်စကား သစ်ကလေးများကို ထည့်ပြောလိုက်နှင့် ပရိသတ်လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ပင် အပီအပြင် အပိုင်အနိုင် လုပ်သွားနိုင်လေ့ရှိသည်။

မိမိအကျွမ်းကျင်ဆုံးနယ်ပယ်တွင် အရေးနိမ့်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ကာနက်ဂျီ အတော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် နယ်လှည့်အဖွဲ့နှစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သည့် စီးပွားရေးပြဿနာများ ဆင့်ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ ကာနက်ဂျီ ခမျာ အတော်ပင် နာလန့်မထူနိုင်အောင် ခံသွားရရှာသည်။

သို့သော် သောမတ်(စ)က နားလည်မှု ရှိပေသည်။ သည်လုပ်ငန်း မအောင် မြင်သဖြင့် သူ့မှာ ငွေကြေးအရင်းအနှီး အတော်များများပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကာနက်ဂျီကို သူ အပြစ်မတင်။ ကာနက်ဂျီ စိတ်ပင်ပန်းပြီး မကျန်း မမာပင် ဖြစ်သွားကြောင်း ကြားရသဖြင့် သူ စိတ်မကောင်း။ သူကလည်း လန် ဒန်နှင့် မိုင်တစ်သောင်းမျှဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည့်ဖြစ်ရာ သည် ကိစ္စကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းရန်လည်း လုံးဝမတတ်နိုင်။ သို့နှင့် ကာနက်ဂျီထံသို့ သာ သူ့အား လုံးဝ စိတ်ချယုံကြည်သည့် အကြောင်း၊ အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ သူ အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် ဟူ၍သာ မှတ်ယူ ကြောင်း ကြေးနန်းစာ ပို့ခဲ့သည်။

သည်လုပ်ငန်း မအောင်မြင်သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး ရင်းနှီးခင်မင်မှုမပျက် ခဲ့ကြ။

နှစ်အတန်ကြာပြီးသည့်နောက်၊ အင်္ဂလန်မှ သြစတြေးလျသို့ နှစ်ဆယ်ရှစ် ရက်နှင့်အရောက် ပျံသန်းခဲ့သူ လေသူရဲဆာရော့စ်မစ်အကြောင်း သောမတ်(စ) ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည့်အခါ ကာနက်ဂျီကိုပင် ဇာတ်ညွှန်းရေးရန် အပ်ခဲ့သည်။ အလားတူ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကိုလံဘီယာ အသံလွှင့်ဌာန တည်ထောင်သူ ဝီလျံပါလေက လိုဝယ်သောမတ်(စ)အား အပတ်စဉ်သတင်းမဂ္ဂဇင်း အစီအစဉ် တစ်ခု ပုံမှန်ထုတ်လွှင့်ပေးရန် အပ်နှံသည့်အခါ၌လည်း သောမတ်(စ)က အစီ အစဉ်ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ရေးတွင် ပါဝင်ကူညီရန် ကာနက်ဂျီအား အဖော်ခေါ် ပြန်သည်။

သူ့ကိစ္စများအတွက် အကူအညီတောင်းတတ်သလို ကာနက်ဂျီ၏ လုပ်ငန်း များတွင်လည်း သောမတ်(စ) အမြဲ ကူညီလေ့ရှိခဲ့သည်။

မိတ္တဗလဋီကာ စာအုပ်တွင် သူ အမှာရေးပေးသည်။ မိတ္တဗလဋီကာမှာ နောက်ပိုင်း၌ စောင်ရေပေါင်း သန်းချီ ပုံနှိပ်ရသည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သည်မှန် သော်လည်း သည်စာအုပ်မထွက်မီအချိန်ကမူ လိုဝယ်သောမတ်(စ)က ကာ နက်ဂျီထက် အဆမတန် နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သောမတ်(စ)၏ ထောက်ခံချက်သည် ကာနက်ဂျီအတွက် များစွာ အထောက် အကူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိတ္တဗလဋီကာ စာအုပ်အမှာတွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအကြောင်း သောမတ်(စ) ခြယ်မှုန်းထားပုံမှာ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းသမားများ နမူနာ ယူရ လောက်အောင် လက်ရာမြောက်လှသည်။ စာအုပ်အမှာစာသာမက ကာနက်ဂျီ ၏ သင်တန်းကြော်ငြာများတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုရန်အတွက်လည်း ထောက်ခံ ချက်များ သူ ရေးသားပေးသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်သာ သူတို့ ဆက်ဆံကြသည် မဟုတ်။ အားလပ်ချိန် များမှာလည်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည်။ နယူးယောက် အရှေ့ပိုင်း ပေါ် လင်း နယ်မြေရှိခြံကြီးသို့ သောမတ်(စ) ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည့်အခါ ကာနက်ဂျီ မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိခဲ့သည်။ သောမတ်(စ)က အတိုးကြီး ကိုးယောက်အမည်ဖြင့် ဆော့ဖီဘော (ဘော့စ်ဘော တစ်မျိုး) အသင်းတစ်သင်း ဖွဲ့စည်းသည့်အခါ လက်ငွေချန်ပီယံဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဂျီနီတန်နေနှင့် ဂျက်ဒင်မဆေ၊ ပြိုင်ကားမောင်းချန်ပီယံ လေသူရဲကျော် အက်ဒီရစ်ကင်ဘောကာ၊ နောင် နယူးယောက် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံဖြစ်လာမည့် သောမတ်(စ) ဒုဝီ စသည့် နယူးယောက်သား နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်အတူ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီလည်း အသင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။

အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်နှင့်  
မအောင်မြင်သော ဝတ္ထု

၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီ နယ်ခြားဒေသမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလေသည်။ အမျိုးသမီးက သူမသည် မြို့စားရွာစား မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ နာမည်က လိုလီတာဘောက်က ဖြစ်သည်။



လိုလီတာနှင့် ဘယ်သို့တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်မိခဲ့ကြောင်း ကာနက်ဂျီပြောဆိုလေ့ မရှိခဲ့။ နောက်ပိုင်းတစ်ကြိမ်သာ သူတစ်စွန်းတစ်စဖွင့်ဟဖူးသည်။

‘ဥရောပက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမပထမဆုံး ပြောတဲ့စကားက ‘ရှင်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားကို တစ်(ပ)(စ)ပေးပြီးပြီလား’တဲ့။’

အမျိုးသမီးက ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနှင့် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများကိုသာ အဓိက အာရုံစိုက်စားသုံးဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက လုံးဝ အဆင်မပြေ။ သို့သော် လက်ထပ်ပြီး ဆယ်နှစ်အကြာတွင်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ကျစပထမနှစ်နှစ်အတွင်း ဥရောပမှာပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သည်ကာလအတွင်း ကာနက်ဂျီက နှင်းမုန်တိုင်း (The Blizzard) ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ကို အကြိတ်အနယ် ကြိုးပမ်းရေးသားနေခဲ့သည်။

စာရေးသည့်အလုပ်က သူ့အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်။ စာတစ်ပိုဒ်တည်းကို ရေးလိုက် ဖျက်လိုက် စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ပြန်ပြင်လိုက်နှင့် အကြိမ်သုံးလေးဆယ် ရေးသည့်အခါ ရေးရသည်။ စိတ်ပျက်ပြီး စားပွဲမှ ထသွားရတာတွေလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ဥရောပမှာရှိနေစဉ် တစ်ကြိမ်၌ ကာနက်ဂျီတို့မောင်နှံ ပြင်သစ်ပြည်မြောက်ပိုင်း ဗာဆိုင်းမြို့အနီးတွင် အတော်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဗာဆိုင်းကား ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသောမြို့။ ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝီ (၁၄) ၏ ဧရာမနန်းတော်ကြီး၊ နန်းတော်ဝန်းကျင်ရှိ ကျယ်ဝန်းသောပန်းခြံကြီး၊ ဥယျာဉ်ကြီးများနှင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် မြို့။ သို့သော် ကာနက်ဂျီစိတ်မှာ သည်ရှုခင်းတွေအတွက် အံ့သြကြည်နူးခြင်း မဖြစ်ခဲ့။ အမေရိကရှိမိတ်ဆွေများထံ ဗာဆိုင်းမှ သူစာရေးသည်။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြားဆုံးဆိုတဲ့ပန်းခြံနဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတွေထဲ ဖြတ်ပြီး နေ့စဉ် ကန်နာဒါလောက် ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်။ အနီးမှာတော့ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက် ဂုဏ်ပကာသန အမက်မောဆုံး၊ တိုင်းပြည်လူထုကို အဖိနှိပ်အချုပ်ချယ်ဆုံး မတရားမင်းရဲ့ မဟာနန်းတော်ကြီးပေါ့ဗျာ’

ဗာဆိုင်းရှိ မေရီအင်တျိုင်နက်၏ အင်္ဂလိပ်ဥယျာဉ်တော်ဆိုသည်မှာ သူတို့မစ်ဇူရီပြည်နယ် ဒီဒါဝေးခရိုင်ထဲရှိ ၁၀၂ မြစ်ကမ်း ဝဲယာသဘာဝအလှနှင့် နှိုင်းစာသော် ဘာမှပြောလောက်စရာမရှိဟု ကာနက်ဂျီဆိုခဲ့သည်။ သူကား ရေခြား

မြေခြားတွင် နေကာ ဇာတိရပ်ရွာအကြောင်းတွေချည်း နေ့တိုင်းတွေး နေ့တိုင်းရေးနေလေသည်။

သူ့ဇာတိဇာသ မေရီဗီလီမြို့မှ ထုတ်ဝေသည့် ‘ဒီမိုကရက်’ စာစောင်က သူ့ထံ ဆောင်းပါး လှမ်းတောင်းသည့်အခါ၊ ကာနက်ဂျီက လတ်တလော သူ့ကြိုနေရသည့် ဝတ္ထုရေးသမား၏ အခက်အခဲများအကြောင်းကို ရေးပေးသည်။ သို့သော် သူ့ဆောင်းပါးမှာ ဇာတိရပ်ရွာကို လွှမ်းမတ်သတိရသည့်အရေးအသားများစွာ ရောနှောစွက်ဖက်လျက် ရှိနေချေသည်။

‘ဒီဒါဝေးနှင့် ၁၀၂ မြစ်ဝန်းကျင်ဒေသနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုနေခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီလကတည်းက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဘက်ဒီဆင်အနီး စိုက်ခင်းများထဲတွင် လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် ပြိုလဲပြီး ဆီးနှင်းတွေလည်း ဖုံးနေသည့် ပြောင်းပင်တွေကို ဆွဲယူ၍ ပြောင်းဖူးချိုးခဲ့ဖူးသည်။ ငါးမျှားထွက်ချင်နေသည့်အချိန် အောင့်အည်းသည်းခံကာ နွားနို့ညစ်ခြင်း၊ ထောပတ်ချက်ခြင်း၊ ထင်းခွဲခြင်း အလုပ်များလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အကြမ်းခံလှပါသည်ဆိုသည့် မြင်းလားတစ်ကောင် ခွေယိုင်လဲကျသွားအောင် ပင်ပန်းလှသည့် လယ်ယာအလုပ်ကြမ်းမျိုးကိုလည်း နေပူကျဲကျဲထဲမှာ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သည်ပင်ပန်းမှု စုစုပေါင်းသည် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ရေးထုတ်ရခြင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သည့်အခါ အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်စကားကို လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်မထင်။ သို့သော် အကယ်၍ ကိုယ်တိုင်ရေးကြည့်ကြမည်ဆိုလျှင်မူ ကျွန်တော်ပြောတာနည်းသေးသည်ဟုပင် ဆိုကြပေလိမ့်မည်။.....’ စသည်ဖြင့် သူရေးသားခဲ့သည်။

ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဝတ္ထုကြီးရေးနေရသည်ဆိုသော်လည်း နှစ်နှစ်လုံးလုံး သည်အလုပ်နှင့်ချည်း ဒုက္ခဆင်းရဲခံနေရသည်တော့ မဟုတ်။ အပန်းဖြေစရာ ပျော်စရာ အားလပ်ချိန်ကလေးများတော့ ရှိပေသေးသည်။ ဟန်ဂေရီရှိဟော်တိုဘာဂီ ကန္တာရသို့ အမဲပစ်ခရီး ထွက်သည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကိုလည်း ဆောင်းပါးရေးရန် သူစဉ်းစားသေးသည်။ သူငယ်ချင်း ဟိုးမားခရွိုင်းက အာရ်၊ အက်ဖ်၊ ဒီ နံပါတ်သုံး (R.F.D. Number Three) အမည်ရှိ သူ၏ စတုတ္ထမြောက်လုံးချင်းဝတ္ထုကြီး အောင်မြင်သည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကာနက်ဂျီရှိရာဗာဆိုင်းသို့ အလည်အပတ်ခရီး ထွက်လာသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြင်သစ်ပြည် အစွန်အဖျား မြို့ငယ်ရွာငယ်များသို့ ကားတစ်စီးနှင့် လျှောက်လည်ကြသည်။

ကာနက်ဂျီက ဟိုးမားခရိုင်း၏ ဝတ္ထုသစ်သည် 'အမေရိကန် စာပေသမိုင်း တစ်လျှောက် အပီပြင်အပြောင်မြောက်ဆုံး လယ်ယာမြေ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထု ကြီးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း' ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့သည်။ ခရိုင်းနှင့်တွေ့ရပြီးနောက် ပို၍အားတက်ကာ သူ့ဝတ္ထုကို အသစ်တစ်ဖန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းပြန်သည်။

သို့သော် 'နှင်းမုန်တိုင်း'က လုံးဝအရေးမလှခဲ့ပေ။ ထုတ်ဝေသူပေါင်းများစွာထံ ပို့သည်။ အားလုံးကပင် ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ ကာနက်ဂျီဆက်သွယ်ထားသည့် စာပေအေးဂျင့်ကလည်း သူ့စာအုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ကြောင်း အပြတ်ပြောဆိုသည်။ 'ခင်ဗျားမှာ ပါရမီ မပါပါဘူးဗျာ၊ ဝတ္ထုရေးဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့တော့၊ လက်လျှော့လိုက်ပါ' ဟူ၍ အားမနာပါးမနာပင် ပြောသွားခဲ့သည်။

သူ့စကားက ဒေးလ်ကာနက်ဂျီလို မိမိကိုယ်ကို အမြင့်မားကြီးမျှော်မှန်းထားသူအတွက် တကယ်ပင် အထိနာစေသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ 'ကျုပ်ဗျာ၊ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ခံရရင်တောင် ဒီလောက်ထိ ငိုငိုသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စကားကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်တကယ်ကို ကြက်သေ သေသွားတယ်၊ သွားပြီ၊ ငါ့ဘဝမှာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတော့ ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမလဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အကြီးအကျယ် ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိတယ်' ဟူ၍ နောင်တွင် ကာနက်ဂျီဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် မအောင်မြင်သော ဝတ္ထုအတွက် သူကြာရှည် ကြေကွဲမနေခဲ့။ ဆုံးရှုံးမှုကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာကာ နယူးယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နဂိုမူလ သင်တန်းကို ပြန်၍ စတင်သည်။

လိုလီတာဘော်ကလည်း သူနှင့်အတူ ပါလာသည်။ သို့သော် ပျော်စရာ မကောင်း။ လိုလီတာကြောင့် သူ့မှာ အမြဲစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရသည်။ အမှန်တော့ စရိုက်လက္ခဏာချင်း လုံးဝမတူညီသူနှစ်ဦး ပေါင်းမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ လိုလီတာက အမှန်တကယ် ကောင့်တက်စံ (မြို့စားမ) ဟုတ်မဟုတ် မသေချာသော်လည်း ကောင့်တက်စံဆိုသော စကားကို နှုတ်ဖျားက မချ။ လူတွေ့တိုင်း သည်ဂုဏ်ကို ဖော်သည်။ သည်ဘွဲ့ကို သူ အသေဖက်တွယ်ထားသည်။

သည်လိုဂုဏ်အဆင့်အတန်း မက်လှသည့် မိန်းမနှင့် ကာနက်ဂျီလို နှားကျောင်းသား အမူအကျင့် မပျောက်ချင်သေးသည့် ယောက်ျားတို့ တွေ့ကြသည့် အခါ နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်တော့သည်။

လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာပင် သူဖမ်းမိခဲ့သည့် အမေရိကန် ငနဲသည်

ကမ္ဘာ့ကျော်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာမည့်သူလည်း မဟုတ်၊ ကြွယ်ဝသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဟူ၍ လိုလီတာရှုမြင်သွားခဲ့သည်။ ဝတ္ထုမအောင်မြင်၍ နယူးယောက်ပြန်ကာ ယခင်လက်ငုတ်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်မည်ဆိုသည့်အခါ သူ့အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ စကားအပြောအဟောသင်တန်း ဆိုသောအရာကြီးကို သူ စိတ်မဝင်စား။ သမားရိုးကျ လက်လုပ်လက်စား အလုပ်တစ်ခုဟုပဲ မြင်သည်။

သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာပုံကို ကာနက်ဂျီ ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ့မရှိသော်လည်း လင်ကွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ (Lincoln the Unknown) စာအုပ် ရေးသားပြုစုသည့်အခါ၌မူ လင်ကွန်းတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခကို တင်ပြသည့်နေရာများ၌ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေ အတော်များများ ထည့်သွင်း ထင်ဟပ်သွားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လင်ကွန်း၏ ဇနီးသည် မေရီတော့ဒ် ဆိုးဝါးပုံအကြောင်း ရေးသားရာ၌ လိုလီတာအပေါ် ထားရှိသည့် အငြိုးဖြင့် ပိုမိုကဲကဲ ရေးသားခဲ့သည်ဟု ဝေဖန်သူတို့ ရှုမြင်ကြသည်။

[မေရီတော့ဒ်တို့က အမျိုးအရိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဝင့်ကြွားဂုဏ်ယူတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဇယားက ခြောက်ရာစုနှစ်သို့တိုင်အောင် ရှည်လျားသည်။ ..... ပကာသနကို အဓိကထားသည့် ပြင်သစ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သူ စာသင်ခဲ့သည်။ သည်ကျောင်းက မေရီအား ပြင်သစ်စကားကို ပါရီသုပါရီသား လေသံပေါက်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ကိုတီလီယွန်အက၊ ဆာကေးရှင်းဆာကယ်အကများကို ဗာဆိုင်းနန်းတွင်းသူများလိုကတတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ..... မကြာခဏပင် မေရီက သူ့ဒေါသကို အသံမထွက်သောနည်းလမ်းများနှင့် ပြသလေ့ရှိသည်။ ယောက်ျားကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ အလွန်မြူးကြွလှုပ်ရှားသည့် အကမျိုး ဝင်ကခုင်းသည်။ သူ မကျေနပ်စွာ သိမ်းဆည်းသိုဥက်ထားရသည့် ခါးသီးမုန်းတီးမှုများကို သည်နည်းမျိုးဖြင့် ဖြည့်လွှတ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ဒေါသဟု စွပ်စွဲမရနိုင်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် သူ အကြမ်းဖက်ပုံ အနိုင်ကျင့်ပုံများကား အမျိုးပေါင်း စုံလင်လှတော့သည်။

ထို့ပြင် အမြဲသဖြင့်လည်း ယောက်ျားအား တကျီကျီ နားပူနားဆာလုပ်သည်။ ဝေဖန်သည်။ ပြစ်တင်သည်။ ယောက်ျားလုပ်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မှန်ရာကျသည်မထင်။ လက်ပြင်ကြီးက ကုန်းနေပြန်ပြီ။ လမ်းလျှောက်ပုံတူ အချိုးမကျဘူး။ အင်ဒီးယန်း လမ်းလျှောက်သလို ခြေထောက်ကို အပြားလိုက်ကြီး



မြောက်လိုက် ချလိုက် လုပ်သည်။ ခြေလှမ်းပုံ ကြွကြွရွရွ မရှိ။ လှုပ်ရှားပုံ တစ်ခုမျှ ရှိချင်စဖွယ်မရှိ စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီး လုပ်သည်။ ယောက်ျားလမ်းလျှောက်ပုံကို သူ လုပ်ပြသည်။ အဲသလို မလျှောက်နှင့်။ သည်လိုလျှောက်ဟု ပြောကာ မဒမ်မင်္ဂလီဆီမှာ သူ သင်ခဲ့ဖူးသည့် ခြေဖျားထောက် လျှောက်ပုံမျိုး အတင်းလုပ်ခိုင်းသည်။]

လိုလီတာဘောက်ကား တကယ်ပင် နားပူနားဆာ များသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ တော်ရုံသာဆိုလျှင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအနေနှင့် ကွာရှင်းရန်အထိ စဉ်းစားဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုစဉ်က ယခုခေတ်မှာကဲ့သို့ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စေမှုတွေ ခေတ်မစားသေး။ ဘာသာရေး အသိုင်းအဝိုင်း၏ ဆုံးမကွပ်ညှပ်မှုတွေက အားကောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သည်ကိစ္စကို အားမပေး၊ အထူးသဖြင့် ကာနက်ဂျီတို့ မစ်ဇူရီပြည်နယ်လို အနေအထိုင် ရိုးသည့် ဒေသများကျတော့ ပို၍ပင် လက်မခံချင်ကြပေ။

သို့သော် အတူနေရသည့် ဘဝက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးဝါးလာသည့်အခါ မလွဲမရှောင်သာ လမ်းခွဲကြရတော့သည်။

ဆယ်နှစ်နှင့် ရက်လေးဆယ်တိတိအကြာတွင် လိုလီတာနှင့် ခွဲခွာခဲ့ကြောင်း ကာနက်ဂျီက မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်း သူ၏ သင်တန်းလုပ်ငန်းများကိုကား တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်စုစည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ မရှိစဉ်ကာလအတွင်း တခြားဆရာများ၏ အဟောအပြောသင်တန်းတွေ အပြိုင်အဆိုင် ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သည်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူရေးသည့် စာအုပ်ကိုကိုင် သူသင်ကြားသည့် နည်းစနစ်များကိုပင် တစ်ထပ်တည်း သုံးစွဲကာ သူနှင့်အပြိုင် ကျောင်းထောင်ကြသည်။ ဒါတွေကို တစ်စတစ်စ ဖယ်ကာ မူလလက်ဟောင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆီမှာ လူတွေစုလာအောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်ယူရသည်။

ပထမဆုံး သူယခင်စတင်ရာ ဝိုင်အမ်စီအေမှာပင် အတန်းတွေ ပြန်စခဲ့သည်။ ထို့နောက် နယူးယောက်မြို့ ဘရုတ်ကလင်းနယ်မြေ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ၎င်းနယ်မြေ၌ သင်တန်းခွဲတွေ တိုးချဲ့သည်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူ့လုပ်ငန်းက ကြီးထွားစည်ပင်လာလေသည်။ သည်အတွင်း ထိုစဉ်က သတင်းစာအများအပြားတွင် ပါရှိနေသည့် ရစ်ပလီ၏

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ကဏ္ဍာတွင် ကာနက်ဂျီအကြောင်း ရုပ်ပုံနှင့်တကွ ပါရှိလာလေသည်။ ရစ်ပလီက ကာနက်ဂျီအား အပြောအဟောလောက၌ တုမရသည့် အံ့ဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ဗန်းတင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

[ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကား ဟောပြောချက်ပေါင်း ၁၅၀၀၀၀ မျှကို စိစစ်ဝေဖန်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သည်ဟောပြောချက်များကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ခုနှုန်းသာ နားထောင်မည်ဆိုက အမေရိကတိုက်ကို ကိုလံဘတ်(စ)စတင်တွေ့ရှိသည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် နားထောင်နေရမည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့ရှေ့တွင် ဟောပြောခဲ့သူများသည် တစ်ဦးလျှင် သုံးမိနစ်စီသာ အချိန်ယူပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆက်တိုက်ဟောပြောခဲ့ကြမည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေ့ရောညပါ နားထောင်မှ လူအားလုံး စေ့ငမည် ဖြစ်သည်။]

စသည်ဖြင့် ရစ်ပလီ ရေးသားခဲ့သည်။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ကဏ္ဍကား ထိုစဉ်က လူထုပရိသတ်အထူးစိတ်ဝင်စားကြသည့် ကဏ္ဍဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတွင် ဖော်ပြခံရခြင်းသည် ကာနက်ဂျီအဖို့ အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သင်တန်းဖွံ့ဖြိုးလာပြီး ဝင်ငွေလည်း တိုးလာပြီဆိုသည့်အခါ ကာနက်ဂျီက နယူးယောက်မြို့တော် ကွင်း(စ)နယ်မြေရှိ သစ်တောရပ်ကွက်၌ တိုက်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်သည်။

သည်အိမ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ငါတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေသည်။ လိုလီတာနှင့် ကွာရှင်းပြီး နှစ်အတန်ကြာသည်တိုင် သူနှင့် နောက်မှတွေ့ရသူများကို သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ့မရှိခဲ့။ မိတ္တူပလူဒီကာထွက်ပြီးသည့်နောက်မှာပင် သူက အိမ်ထောင်ပြုဖူးတာ ကွာရှင်းခဲ့ဖူးတာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သေးသည်။

ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကတော့ ကာနက်ဂျီအနေနှင့် ရာသက်ပန် လူပျိုကြီးလုပ်ရခြင်းနှင့်စာလျှင် တစ်ကြိမ်အိမ်ထောင်ပြုမိခဲ့ခြင်းက အများကြီး ပိုကောင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။

မိတ္တူပလူဒီကာကြောင့် သူ အရမ်းနာမည်ကြီးသွားပြီး၊ နောက်နှစ် ၁၉၃၇ တွင် (Saturday Evening Post) သတင်းစာက အင်တာဗျူးလုပ်သည့်အခါ ကျမှ သူ့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ကာနက်ဂျီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုလာ

ခဲ့သည်။ သူ ပြုစုသည့် လင်ကွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွင် မေရီတော့ဒ်အကြောင်း ရေးသားရာ၌ ဇနီးသည်လိုလီတာနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ၏ ခံစားချက်တွေထင် ဟပ်ပါရှိသွားခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သတင်းထောက်အား သူဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

လင်ကွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ (Lincoln the Unknown) ကား သူရေးသားခဲ့ သမျှထဲတွင် အကောင်းဆုံးဟု သူကိုယ်တိုင် ယူဆထားသော စာအုပ်ပေတည်း။

**ပိပိ၏ စွမ်းဆောင်အောင်မြင်မှုအပေါ် ဂုဏ်ယူတတ်ခြင်း**

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်း စတုတ္ထသင်တန်းနေ့တွင် တစ်ဦးစီအလှည့်ကျ ဟော ပြောရမည့် ခေါင်းစဉ်က 'အောင်မြင်မှု သာဓက အမှတ်တရပစ္စည်းအကြောင်း' တင်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည်နေ့ သင်တန်းသားများထဲမှာ တက္ကသိုလ်ကြီးငယ်များမှ ဘွဲ့ လက် မှတ် ဒီပလိုမာလက်မှတ်တွေ ပါလာသည်။ အချို့လည်း ဆုတံဆိပ်တွေ ဆု ဖလားတွေ ယူလာကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးယူခဲ့ရသော မိခင်တစ်ဦးက သူမ၏ လက်မငွေရာနှင့် ကလေး၏ ခြေပုံစံနှိပ်ထားသည့် မွေး စာရင်း စာရွက်ကို ပြသည်။ ဆံပင်ဖြူစပြုနေသည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးကလည်း ကံကုလသချာမှာ (A) အဆင့် ရထားသည့် သူ၏ ပညာရည်မှတ်တမ်းကတ်ပြား ကို ဂုဏ်ယူစွာ ထောင်၍ပြသည်။ ယင်းက အင်ဂျင်နီယာဘာသာ မဟာသိပ္ပံ ဘွဲ့အတွက် သူ၏ နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းအောင်မြင်ချက် ဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ယူလာသူ၊ ဂေါက်ရိုက်တုတ် ယူလာသူ၊ ဆေးလိပ် ဖြတ်နိုင်ပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် စီးကရက် ထက်ပိုင်း ကျိုးပဲ့ ကားချပ်ကို ယူလာသူ စသည်ဖြင့် အဖုံဖုံ ဖုံးလွှမ်းသည်။

သင်တန်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ 'အင်ဒီ' အတန်းရှေ့ထွက်လာသည်။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်၊ ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ ချိုင့် ဝှမ်းသော မျက်တွင်းတို့ဖြင့် သူ့မျက်နှာက လေးနက်သော အသွင်အပြင်ရှိသည်။ သူက ဘဏ်ခွဲတစ်ခုမှ ငွေကြေးအရာရှိ ဖြစ်သည်။ ခဲသားရင်ရောင်ဝတ်စုံက ဝတ်နေကျဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖိုသီဖတ်သီ။ စကားပြော သည့်အခါ နှာသံအနည်းငယ်ပါသည်။ ခြေဟန်လက်ဟန်တွေက သဘာဝ မကျ။ တမင်တကာ လုပ်ယူနေရမှန်း သိသာနေသည်။ စတုတ္ထနေ့ပဲ ရှိသေးသ ဖြင့် သူသိပ်ကျင့်သား မရသေး။

အင်ဒီ ပြသည့် အောင်မြင်မှု သာဓက အမှတ်တရပစ္စည်းက လက်ထပ် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ဝဲဘက်လက်မှာ စွပ်ထားသည်ကို ချွတ် ကာ အတန်းသားများ မြင်အောင် ထောင်ပြသည်။

[ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်းမှာတုန်းက လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ညံ့ခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်တွေ့လေ့မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က အပြင်လည်း သိပ်များ များမထွက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တော့ ရောရောနှောနှော နေလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးအသိအကျွမ်းတော့ သိပ်မရှိဘူး။ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ထဲ ရောက် တော့လည်း လူမှုရေးဘဝက တိုးတက်မလာဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ 'အယ်တော့ တိုးတက်လာမလဲ'။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နည်းလမ်းရှာမရဘူး။

တစ်ညကျတော့ ကျွန်တော့်ရုံးနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ရအောင် သွားတယ်။ အဲဒီမှာ တချို့က နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမိန်းမ ဝင်လာတာ သတိပြုမိတယ်။ ရုပ်က သိပ်ဆွဲဆောင်အား ကောင်းတဲ့ ရုပ်မျိုး။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါဘူး။ နောက်မှ သူပြောပြလို့ သိရတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါ နောက်မှ သိရတာ။

ထားပါတော့။ သူက ကျွန်တော့်နား ရောက်လာပြီး ကချင်သလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်မကတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မကချင်ဘူးလို့ ပြန် ဖြေလိုက်တယ်။ (အတန်းသားများ ရယ်ကြသည်။ အင်ဒီလည်း ပြုံးသည်။) အဲဒီ နောက် ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ခုခုသောက်မလား မေးတယ်။ သူက မသောက် ချင်ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ (ပို၍ ရယ်ကြသည်။) ကျွန်တော်ကလည်း မကချင်ဘူး။ သူကလည်း မသောက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားတော့ပြောဖြစ် ကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ နောက်တော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် အတူလျှောက်လည်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ လက်ထပ်ဖြစ်တယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ဆုံစည်းခွင့်ရခြင်းဟာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလက်စွပ်ဟာလဲ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အထူးအရေးပါတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေရပါတယ်။]



အောင်မြင်သော သင်တန်း

ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ် ကျော်ကြားချင်သည့် ရည်မှန်းချက်က အထမမြောက်ခဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း ဆယ်နှစ်တာလုံးလုံး အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အကွဲအပြဲနှင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကာနက်ဂျီအဖို့ သူ့ဘဝကို ကျေနပ်နိုင်စရာမှ ရှိပါ့မလား ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

သို့သော် သူ့မှာ ဂုဏ်ယူစရာမကင်းမဲ့ခဲ့ပါ။ အောင်မြင်မှုတွေ သူ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ထိတွေ့ခံစားနေရသည်။ သင်တန်းမှ တပည့်တပန်းများ၏ အောင်မြင်မှု။ တပည့်တွေ၏ အောင်မြင်မှုသည် သူ့သင်တန်း၏ အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် သူ လိုက်လံစွာ ဂုဏ်ယူနိုင်ပါသည်။

သင်တန်းသားတွေ အောင်မြင်မှုသာမက အမှတ်တရပစ္စည်း အသီးသီးကို ပြုကာ မိမိအောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ယူတတ်သည့် အလေ့အထ ပျိုးထောင်ရယူနေကြစဉ် သူတို့တွေ၏ အားတက်ထက်သန်လာသော အမူအရာများကို ကြည့်ကာ သူ ပီတိဖြစ်ရသည်။ သူ့သင်တန်းဆင်းတွေ သူတို့ လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီးမှာ အောင်မြင်မှု ရကြသည့် သတင်းတွေ ကြားရသည့်အခါတိုင်းလည်း သူ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သူငယ်ချင်း ဟိုးမားခမျှင်းလို ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့။ သူ့သင်တန်းသား မိတ်ဆွေ ဖရန့်ဘက်တဂါလို ကြီးကျယ် အောင်မြင်သော အရောင်းသမား မဖြစ်ခဲ့။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လိုဝယ် သော မတ်(စ) လို ရေဒီယိုပရိသတ်အကြား ရေပန်းစားသည့် အပြောသမားတစ်ယောက် လည်း မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့အသီးသီးဆီက ရယူခဲ့သည့် ပညာအရပ်ရပ်ကို ကား သင်တန်းတပည့်များထံ ဆင့်ပွားပေးဝေနိုင်ခဲ့သည်။

သည်ဟာသည်ပင် သူ၏ အောင်မြင်မှု။

ရေရှည်၌ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအတွက် သူ၏ သင်တန်းသည်ပင် သူ၏ ဘဝ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်သင်တန်းကြီး၏ အောင်မြင်မှုအောက်၌ အခြားအထွေထွေ သော မအောင်မြင်မှုအားလုံးပင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပေသည်။

အခန်း



မိတ္တပလင်္က

အခန်း (၈)

ပိတ္တပလ္လိက

၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် လိုလီတာဘော်ကတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့သည်။

ထိုအချိန် အမေရိကန်ပြည်၌ ၁၉၂၉ ခုနှစ်က စတင်ခဲ့သည့် စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးက အရှိန်ပြင်းထန်နေဆဲဖြစ်သည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် နယူးယောက်မြို့တော်၌ အငတ်ဘေးဆိုက်နေသူများအတွက် ကယ်ဆယ်ရေးဌာနက ရိက္ခာဖြန့်ဝေရေးစခန်း ၈၂ ခုဖွင့်လှစ်ကာ တစ်နပ်စာရိက္ခာထုပ်ပေါင်း ၈၅၀၀၀ စီ နေ့စဉ်ဖြန့်ဝေပေးနေရသည်။ လူအမြောက်အမြားမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် ဘေးဒုက္ခ ကြုံနေကြရသည်။ အလုပ်အကိုင် ရှိနေသေးသူများမှာလည်း စီးပွားပျက်ကပ်၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အနည်းနှင့်အများ ခံကြရသည်။ စတော့ဈေးကွက်ပျက်သွားခြင်းကြောင့် မိသားစုပေါင်းများစွာတို့မှာ မိမိတို့ စုဆောင်းငွေများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပိတ်သူ ပိတ် လျှော့သူ လျှော့နေရာ အလုပ်မပြုတ်သေးသူများ အားလုံးလိုပင် တထိတ်ထိတ်နေကြရသည်။

စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်လိုက်သဖြင့် လူအများအပြားပင် လွတ်လပ်စီးပွားစနစ်အပေါ် အယုံအကြည်ကင်းခဲ့သွားကြသည်။ တန်းတူညီမျှ ပုံစံချ စီးပွားရေးစနစ် ဆိုသည်များကို မျှော်မှန်းသူတို့ မျှော်မှန်းကြသည်။ သို့သော် မိမိဉာဏ်အမြော်အမြင် မိမိလုံ့လဝီရိယဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် အခက်အခဲများကြား

လှသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

မှာလည်း အောင်မြင်ရှင်သန်နိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြသူတွေလည်း သန်းချီပင် ရှိနေသေးသည်။

အဆိုပါ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဝါဒသမားများသည်ပင် နောက်နှစ်အနည်းငယ်အကြာ (၁၉၃၆ ခုနှစ်) ၌ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ မိတ္တဗလဋီကာ စာအုပ်ကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြသည့် ပရိသတ်ဖြစ်သွားခဲ့ပေသည်။

စီးပွားပျက်ကပ်အတွင်းမှ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ

၁၉၂၉ ခုနှစ် စတော့ဈေးကွက်ပျက်၍ ဆုံးရှုံးကြသူပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲတွင် မိမိလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု ကာနက်ဂျီ ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။

မှန်သည်။ သူက မိတ်ဆွေတွေထဲမှ အကြံပေးစကားများကို နားထောင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ပြီး အခွင့်အလမ်းသစ် မှန်သမျှကို လိုက်လံစမ်းသပ်လိုသော စိတ်ဓာတ်လည်း သူ့မှာ ရှိသည်။ အဲသည်တော့ ရှိလာသမျှ ငွေပိုငွေလျှံကို လုပ်ငန်းတကာမှာ စတော့ရှယ်ယာတွေ ဝယ်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမိခဲ့မှာ မလွဲ။

ဈေးကွက်ပျက်ပြီးဆိုသည့်အခါ သူ စုဆောင်းခဲ့သမျှငွေကြေးသည် တန်ဖိုးမရှိသော အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များအဖြစ်နှင့်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့၊ စတော့ဈေးကွက် ပျက်သွားသည့်အချိန်တွင် ငွေကြေးကိန်းဂဏန်း တွက်ချက်ရန် ဝါသနာပါသော ဂျင်နရယ် မိုတားစ်ကော်ပိုရေးရှင်း အကြီးအကဲ ဒဗလျူစီ၊ ဂျူးရန်က နယူးယောက် စီးပွားရေးလောက၏ ဆုံးရှုံးမှုပမာဏကို လျှပ်တစ်ပြက် တွက်ချက်ပြီး ကိန်းဂဏန်းတစ်ခု ထုတ်ပြန်သည်။ သူ့ကိန်းဂဏန်းက ငွေစာရင်းစာအုပ်များတွင် ထည့်သွင်းလေ့ရှိသည့် ကိန်းဂဏန်းမျိုး မဟုတ်။

သူက ဆုံးရှုံးငွေပမာဏကို တစ်ဒေါ်လာတန် ငွေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် တွက်ချက်ကြည့်သည်။ သူ့တွက်ချက်မှုအရ နယူးယောက်မြို့ ဝေါစထရီစီးပွားရေးရပ်ကွက်က ဆုံးရှုံးခဲ့သော ဒေါ်လာဒင်္ဂါးများကို တစ်ခုချင်း ထပ်ဆင့်လိုက်ပါက မိုင်ပေါင်း တစ်သိန်းအထိ မြင့်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဒေါ်လာ မိုင်တစ်သိန်း ဆုံးရှုံးမှု။

အဲသည်အထဲမှာ ကာနက်ဂျီ၏ ဒေါ်လာများလည်း ပါခဲ့သည်။ သို့သော် ဆုံးရှုံးသူ အချင်းချင်းထဲမှာတော့ သူက အများကြီးတော်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ နောက်ပိုင်းနှစ်များအတွင်း သူနှင့်တန်းတူ လူအမြောက်အမြားပင် အခြေမဲ့အနေမဲ့



ဖြစ်သွားခဲ့သော်လည်း သူကတော့ အမှတ် ၂၇ ဝင်ဒီဇာလမ်း သစ်တောရပ်ကွက် ရှိ သူ့အိမ်လေး ပြုတ်မသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် စီးပွားရေးကသောင်းကနင်းကာလအတွင်း ပိတ်ထားခဲ့ရသော သူ့သင်တန်းကို ပြန်လည်စတင်သည်။

အလုပ်လက်မဲ့ဘဝမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေသူတွေ၊ လက်ရှိအလုပ်ပြုတ်သွားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသူတွေ၊ အခုထက် ဝင်ငွေတိုးအောင် ဘယ်လိုကြိုးစားရပါ့ဟု တွေးတောကြဆဲနေသူတွေ ဒေးလ် ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းကြော်ငြာများကို ကြည့်ကာ စိတ်အားတက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အတွက် တိုးတက်ရန်လမ်းစဉ် မြင်သည့်အခါ ငွေကြေးရှားပါးလှ သည့်ကြားကပင် သူ့သင်တန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

နွေရာသီရောက်၍ သင်တန်းတွေ ခဏရပ်ထားသည့်အချိန်တွင် လက်ထဲ မှာ သင်တန်းက ရထားသည့် ငွေကြေးကလည်း ရှိနေသဖြင့် ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်ရန် ကာနက်ဂျီ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူ ရွေးချယ်ခဲ့သည်က တရုတ်ပြည်။

အမေရိကန် စီးပွားပျက်ကပ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို ရှောင်ရှားရန် ခရီးထွက် လာခဲ့သော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် တရုတ်ပြည်တွင် သူတို့ဆီမှာထက် ဆိုးသော ငရဲကို သွားတွေ့ရသည်။ အမေရိကတွင် အိပ်မက်ပင် မမက်နိုင်သည့် ဆင်းရဲမှု မျိုး။

နှစ်စဉ် တရုတ်လူမျိုး နှစ်သန်းခန့်သည် ရေဘေး၊ ရောဂါဘေး၊ ငတ်မွတ် ခြင်း ဘေးများဖြင့် သေဆုံးနေရကြောင်း သူ သိရသည်။ ရှန်ဟိုင်းဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်သည်ဆိုရုံနှင့်ပင် တရုတ်တွေ တကယ်အကြီးအကျယ် ငတ်မွတ်နေ ပါကလားဆိုတာကို သူ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့ရသည်။ သင်္ဘောမီးဖိုချောင်က ကျသည့် စားကြွင်းစားကျန်များကို တရုတ် လှေသမားတွေ ပိုက်ကွန်များ ထိုး ဖြန့်ပြီး ခံယူနေကြသည်။

ပီကင်းမြို့တော်သို့ သူ ရောက်တော့လည်း ဖရဲသီးစားသူတစ်ဦး တွေး ထုတ်သွားသော ဖရဲစေ့များကို မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖုန်ထဲ သဲထဲမှာ လိုက်ကောက်ပြီး စားတာကို သူ ကြက်သီးထဖွယ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

တရုတ်ပြည်ခရီးက ကာနက်ဂျီအတွက် သင်ခန်းစာအများကြီး ပေးသည်။ ဘဝနေမှုဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာ။

တရုတ်လူမျိုးတွေနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သူက အလွန် ကံကောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်

ဖြစ်သည်။ အဆိုးဆုံးဆိုသည့် အနေအထားမှာပင် သူ့မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက် စရာ နည်းလမ်းတွေ ရှိနေသေးသည်။ သူတို့နှင့်စာတော့ သူ့အခက်အခဲဆိုသည် မှာ ထည့်ပြောရမှာ အားနာစရာဖြစ်သွားသည်။ သူ့သင်တန်းတွေ လုံးဝဖွင့်လှစ် ၍ မရတော့ဘူး ဆိုဦးတော့ သူ့မှာ မစ်ဇူရီပြန်ပြီး နွားနို့ညှစ်နေ၍ ရသေးသည်။ သူ့ဘဝသည် တွေးပူစရာ ဘဝမျိုး မဟုတ်။ အဲသလို သူလက်တွေ့သဘောပေါက် လိုက်သည်။

စင်စစ် သူ့သင်တန်းများက ပိတ်ထားရဖို့ ဝေးစွ။ နွေနှောင်းရာသီနှင့် ဆောင်းတွင်းကာလ သင်တန်းများမှစ၍ အရှိန်အဟုန် ပြန်တက်ကာ တောက် လျှောက် တိုးချဲ့ခဲ့ရပေသည်။

သင်တန်း အရှိန်ပြန်တက်သည့် ထိုနှစ်များအတွင်း ကာနက်ဂျီက အလွန် အမင်း အလျင်လိုလာ မြားမြောင့်ရှုပ်ထွေးလာနေသော ယခုခေတ်လုပ်ငန်းခွင် လောကနှင့် လူမှုဘဝဆက်ဆံရေးကိစ္စများတွင် ထိရောက်စွာ သုံးစွဲနိုင်မည့် စကား ပြောဆိုမှုဆိုင်ရာ ပုံသေနည်းတစ်ခုကို တီထွင်ကာ သင်တန်း၌ ၎င်းပုံစံကို အဓိက ထား၍ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ‘မက်ဂျစ်ဖော်မြူလာ’ (Magic Formula) ဟု ခေါ်တွင်သည့် ၎င်းပုံသေနည်းတွင် အပိုင်းသုံးပိုင်း ပါဝင်သည်။ ဦးစွာ ပထမ အဖြစ်အပျက်၊ အနေအထား သို့မဟုတ် သက်သေသာဓက (example) တစ်ခု ကို တင်ပြရသည်။ ထိုနောက် ယင်းသာဓကအရ ထင်ရှားပေါ်လွင်လာသည့် လိုရင်းအချက် (point) ကို အပီအသ ပြောရသည်။ ထိုနောက် ယင်းအချက် ကြောင့် မည်သည့်အကျိုးကျေးဇူး သက်ရောက်လာသည်ဟူသော (benefit) ကို ညွှန်ပြခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရသည်။ သည်နည်းအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်က စ လယ် ဆုံး သုံးပါးလုံးကို အချိန် နှစ်မိနစ်နှင့် အပြီး ပြောဆိုရေး ဖြစ် သည်။

လူထုပရိသတ်ကြီးရှေ့မှာ ဟောပြောရန် မဟုတ်။ တစ်ယောက်ချင်း နှစ် ယောက်ချင်း ပြောသည့်အခါ သို့မဟုတ် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကြား၊ အသင်း သားတစ်စုကြား၊ အလုပ်ခွင်တွင် မိမိအစုကလေးကြား စကားပြောသည့်အခါ သုံးစွဲရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

သည်နည်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အမြဲဂုဏ်ယူပြောဆိုလေ့ရှိ ခဲ့သည်။ လျင်မြန်သွက်လက်နေသည့် ယနေ့ခေတ်နှင့် အဝင်ခွင်ကျ ဖော်စစ်ထား သော နည်းဟူ၍။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်း၏ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းနှင့် သင်တန်းသုံး လက်စွဲ

စာအုပ်များက သင်တန်းသားတို့အတွက် လိုအပ်ချက်နှင့် လျော်ညီစွာ အမြဲ တိုးတက် ပြောင်းလဲနေခဲ့သည်။

အစပိုင်းတွင် ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းသားများ မှတ်သားစေချင်သည့် အဓိကအချက်များကို ကတိပြားများပေါ်တွင် ရေးထိုးကာ သင်တန်းကြီးကြပ်သူတို့အား ကိုင်စွဲအသုံးပြုစေသည်။

ဥပမာ၊

သင့်အား လူအများ နှစ်သက်စေလိုလျှင်

၁။ ပြီးပါ။

၂။ တစ်ဖက်သားအား စိတ်ဝင်စားပါ။

၃။ နာမည်ကို ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်ရန် မမေ့ပါနှင့်။

၄။ .....

၅။ .....

စသည်ဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် ကတိပြားများ။

ထိုနောက်၌ သည်အချက်အလက်များကို ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုချက်များနှင့်အတူ စာအုပ်ငယ်လေးများ ရိုက်နှိပ်ပြီး သင်တန်းဆရာများကို ပေးသည်။ ထိုနောက် သင်တန်းသားများသို့ပါ ဖြန့်ဝေသည်။

၎င်းစာအုပ်ငယ်များသည် နောင်အခါ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအတွက် 'မိတ္တဗလဋီကာ' စာအုပ် ပြုစုရန် အခြေခံများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သင်တန်းသုံး စာအုပ်ငယ်များကို စုစည်းပြီး သင်တန်းသား မဟုတ်သည့် ပြင်ပပရိသတ်များအတွက်ပါ ဖတ်ပျော်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် တည်းဖြတ်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင် ပြုစုခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ စာအုပ်အတွက် အချက်အလက်များ ရှာဖွေဆောင်းရာ၌ ပြင်ပမှ စာပြုသူတေသနသမားတချို့ကိုပါ ငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့ကြောင်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ပြောဆိုခဲ့သည်။

### ထုတ်ဝေသူ လီယွန်ရှင်(မ)ကင်

ဝတ္ထုဘက်တွင်သာ မစွဲခဲ့သော်လည်း၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ်လောက်တွင်ပင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက စာအုပ်လေးငါးအုပ် ထုတ်ဝေပြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍နေပြီ။

ပထမအုပ်က ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် ဂျော့ဘီအက်ဆင်မိုင်နှင့် ပူးတွဲပြုစုသော 'ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဟောပြောနည်း' (The Art of Public

Speaking) အမည်ရှိ စာအုပ်။ ဒုတိယက 'စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအတွက် လက်တွေ့လေ့ကျင့်သုံးစွဲစရာ ဟောပြောနည်း အတတ်ပညာ' (Public Speaking: A Practical Course for Business Men)။ ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် ပိုင်အမ်စီအေ၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဆိုင်ရာအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် အထက်ပါစာအုပ်ကိုပင် 'ပရိသတ်ရှေ့တွင် စကားပြောခြင်းနှင့် လုပ်ငန်းခွင်၌ လူအများအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် လုပ်ဆောင်နည်းများ' (Public Speaking and Influencing Men in Business) အမည်ဖြင့် ပြောင်းလဲထုတ်ဝေသည်။ စတုတ္ထစာအုပ်ကား 'လူမသိသော လင်ကွန်း' (Lincoln the Unknown) ဖြစ်သည်။ စင်ကျူရီစာအုပ်တိုက်မှ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည်။

ထိုနောက် နှစ်နှစ်အကြာတွင် ဂရင်းဘာဂ် စာအုပ်တိုက်မှ နာမည်ကျော် ကြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လူသိနည်းသော ဖြစ်ရပ်များ (Little Known Facts About Well Known People) စာအုပ် ထွက်သည်။ သည်စာအုပ်အတွက် စာပြုသူတေသနသမားများ သူငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း များစွာတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စုဆောင်းရရှိသမျှ အချက်အလက်များကို လေ့လာသုံးသပ်ကာ မိမိစာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းကို ဦးစွာပြုစုသည်။ ထိုနောက် ၎င်းစာရင်းပါ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ တွေ့ဆုံနိုင်သမျှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းကာ စာတွေ့သူတေသနပြုချက်များကို ကိုယ်တွေ့နှင့် ညှိနှိုင်းသုံးသပ်ပြီးမှ ၎င်းတစ်ဦးစီအတွက် တစ်စွန်းတစ်စ ရုပ်ပုံလွှာများ ရေးသားသည်။

'လင်ကွန်း' နှင့် 'လူသိနည်းဖြစ်ရပ်များ' စာအုပ်နှစ်အုပ်လုံးကိုပင် ရေးသားပြုစုပြီးစကာ နယူးယောက်ရှိ ဆိုင်မွန် အင် ရှပ်စတာ စာအုပ်တိုက်သို့ သူ ပေးပို့ခဲ့သည်။ နှစ်အုပ်လုံးကိုပင် အယ်ဒီတာတစ်ဦးက ပယ်ချခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းက ဆိုင်မွန်အင်ရှပ်စတာမှာ ယခုလို နာမည်မကြီးသေး။ ထူထောင်ပြီးတာ ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ သူတို့ဆီမှ နာမည်ကြီး စာအုပ်လည်း မည်မည်ရရ မထွက်သေး။

၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ၎င်းစာအုပ်တိုက်၏ လုပ်ငန်းစီမံခန့်ခွဲရေးအပိုင်းကို လူငယ်တစ်ဦး တာဝန်ယူလာရသည်။ နာမည်က လီယွန်ရှင်(မ)ကင်။ လူကောင်သေးသေးကွေးကွေး။ သို့သော် အလွန်သွက်လက်တက်ကြွသည်။ သူက ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ချက်တွေ မှန်ကန်လွန်းသဖြင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ တိုးတက်ခဲ့ရာ ကုမ္ပဏီ၌ သူ



က အလွန်သြဇာရှိလာသည်။ သို့သော် သူ့သြဇာကို နေရာတကာ မသုံး။ အထူးသဖြင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် သူ ဝင်စွက်လေ့ မရှိ။

သို့သော် ကာနက်ဂျီနှင့် ပတ်သက်သည့်အခါမှာတော့ သူ့အစဉ်အလာကို နည်းနည်းပြင်ခဲ့သည်။

သူနှင့် ကာနက်ဂျီ ဆုံစည်းမိကြပုံက ဤသို့ဖြစ်သည်။

ရှင်(မ)က က နယူးယောက်နှင့် မိုင် ၂၀ အကွာရှိ လာချမ္ဗန်တွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး နေခါစ၊ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက် ခေါ်သဖြင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီဟောပြောပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ကာနက်ဂျီပြုလုပ်နေကျ သင်တန်းကြော်ငြာဟောပြောပွဲတစ်ခု။ ထုံးစံအတိုင်း ကာနက်ဂျီက နိဒါန်းစကား အနည်းအကျဉ်းပြောပြီးနောက် သူ့သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနယ်ပယ်မှ လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က သည်သင်တန်းကြောင့် ၎င်းတို့ဘဝ၌ အကျိုးကျေးဇူး ရှိခဲ့ပုံများအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်လူညှိစီ ပြောကြသည်။

သည်လူအသီးသီး ပြောဆိုသွားကြသည်များကို နားထောင်ကာ ရှင်(မ)က သဘောကျလာသည်။ သူ့သင်တန်းကောင်းကြောင်း သူကိုယ်တိုင် မပြောဘဲ သင်တန်းအပေါ် အားရကျေနပ်မှု ရှိခဲ့သည့် ပြင်ပလောကတွင် အောင်မြင်နေသည့် သင်တန်းဆင်းများအား ထောက်ခံပြောဆိုစေခဲ့သော ကာနက်ဂျီ၏ နည်းကို သူ ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်အဲဒီနေ့က ဒီပွဲလိုက်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ စကားအဟောအပြောသင်တန်း ဆိုတာမျိုးကို တက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ နားထောင်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ကြွလာတယ်။ ငါသာဆိုရင် ဒီလူတွေထက် ပိုပြီး ပြောနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်သင်တန်းတက်ဖို့ စာရင်းပေးဖြစ်သွားတယ်’ ဟူ၍ ရှင်(မ)က က ပြန်ပြောပြသည်။

သူ့သင်တန်းတက်ရသည်က ဟွန်းမော့ခ် ကလပ် အဆောက်အအုံတွင်။ ထုံးစံအတိုင်း သင်တန်းသား သုံးဆယ်ခန့် ပါသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တက်ရသည်။ သူတို့အစုမှာ လုပ်ငန်းစုံ လူစုံ ပါသည်။ ရှေ့နေများ၊ စတိုးဆိုင် မန်နေဂျာ၊ စက်မှုပညာရှင်၊ အိမ်ခြေပွဲစား၊ လုပ်ငန်းရှင်၊ လူမှုဝန်ထမ်းအသင်းအဖွဲ့များတွင် လုပ်ကိုင်နေသူ စသည်ဖြင့် အဆင့်မနိမ့်ကြသူတွေက အများစု ပါဝင်သည်။ သို့သော် သူတို့အလုပ်များနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် မထင်နိုင်စရာ။ ပရိသတ်ရှေ့စကားပြောသည့်အခါ၌ ရှက်ရွံ့နေသူတွေ အတော်များနေသည်။

သည်လူတွေ တဖြည်းဖြည်း ‘ပွင့်’ လာအောင်၊ စိတ်နှင့် မာန်နှင့် ထက်သန်မှုနှင့် စကားပြောဖြစ်လာအောင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ လေ့ကျင့်ပြုပြင်ယူသွားပုံကို ရှင်(မ)က အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း သဘောကျသထက် ကျလာသည်။

သင်တန်းချိန် ဆယ်တစ်တွင် ကာနက်ဂျီ၏ ‘တစ်ဖက်လူထဲမှ တုံ့ပြန် ကြိုဆိုမှု ရယူနည်း’ သင်ခန်းစာကို သင်ယူလေ့ကျင့်ကြရသည်။ သည်သင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်(မ)က က ဤသို့ အားရကျေနပ်စွာ ပြောဆိုသည်။

‘ဒီသင်ခန်းစာကို ကျွန်တော်တော့ အရမ်းကို ကြိုက်သွားတယ်။ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက် လက်လွှတ်မသွားရအောင် ဘယ်လို အပိုင်ချည်းမလဲ ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို ကာနက်ဂျီ တင်ပြသွားတယ်။ သူ့နည်းက ပထမဆုံး တစ်ဖက်လူစိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျား သူနဲ့ ဘယ်အချက်မှာတော့ သဘောတူနိုင်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာ သတိထားမိလာအောင် အရင်လုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ပေါ်လာတဲ့အခါ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စမှာတော့ သူနဲ့ သဘောချင်း လုံးဝထပ်တူကျတဲ့ အကြောင်း အားတက်သရာ ပြောရမယ်။ ဒီအခါ တစ်ဖက်လူကလည်း ပျော့ပျောင်းလာပြီး နည်းနည်းချင်းဆိုသလို ခင်ဗျားနဲ့ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ဖြစ်လာမယ်။ နောက်ကျတော့ နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ သဘောမတူတဲ့အပိုင်းထက် သဘောတူတဲ့အပိုင်းက ပိုများလာလိမ့်မယ်။ .....ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ သွားတယ်။ သူ့အခြေခံမူက ကောင်းတဲ့ဘက် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ဘက်ကို ရွေးပြီး ကြည့်တာပဲ။ ကိုယ်က အဲဒီလို စလိုက်တဲ့အခါ တစ်ဖက်လူအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အနေအထားမျိုးလေး ဖန်တီးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဆီက အလားတူကောင်းမွန်တဲ့ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုမျိုး ပြန်ရလာတယ်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီဟာ တို့ကို မိတ္တူဗလနည်းပညာရဲ့ အခြေခံသဘောကို ပြောသွားတာပဲ ဆိုတာ အဲဒီည ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်မိတယ်’

ထိုည သင်တန်းအပြီးမှာ အရမ်း တက်ကြွသွားသော ရှင်(မ)က က ဆိုင်မွန် အင် ရုပ်စတာ စာအုပ်တိုက် အယ်ဒီတာများထံ အကြံပြုစာတစ်စောင် တင်သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအား ‘လူအများနှင့် အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနည်း အတတ်ပညာ’ ဟူသော အမည်မျိုးဖြင့် စာတစ်အုပ် ရေးသားပြုစုစေပြီး ၎င်းကို မိမိတို့စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေရန် အကြံပြုခြင်း။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ အကြီးအကဲက အယ်ဒီတာဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် ပြည်ပြည်စုံစုံ တင်ပြပါဟု ပြန်ကြားသည့်အခါ ရှင်(မ)က က နောက်တစ်ပတ်

သင်တန်းချိန်အပြီးမှာပင် ကာနက်ဂျီအား စာအုပ်ရေးသားပြုစုရန် ချဉ်းကပ်ပြောဆိုသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်တိုက်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လဲ’

‘ဆိုင်မွန် အင် ရှပ်စတာ’

‘ဟာ ဆိုင်မွန် အင် ရှပ်စတာအတွက်တော့ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားအယ်ဒီတာတွေက ကျွန်တော့်စာမူနှစ်ခု ပယ်ပြီးသွားပြီ၊ နောက်ထပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ စာအုပ်အသစ်ရေးဖို့ အချိန်လဲ မရှိပါဘူးဗျာ’

ရှင်(မ)ကင်က အလွယ်တကူ လက်မလျှော့။ အယ်ဒီတာတွေက လူကို မကြည့် စာမူကိုသာကြည့်တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု သင်တန်းမှာ ပို့ချနေသည့် တကယ်ထိရောက်သော လက်တွေ့နည်းနာများအကြောင်းကိုသာ ရေးသားပြုစုမည်ဆိုက သင်တန်းသားများ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသလို အယ်ဒီတာတွေလည်း သဘောကျကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း တိုက်တွန်းပြောဆိုသည်။

ကာနက်ဂျီက သိပ်စိတ်မပါသေး။ သို့သော် ရှင်(မ)ကင်က အခြားသင်တန်း တစ်ခုခုမှာ ကာနက်ဂျီသင်တန်းချိန် ဆယ်တစ်ပို့ချတာနှင့် ကြုံလျှင် လက်ရေးတိုသမားတစ်ယောက် ခေါ်လာကာ သူ၏ ပြောကြားချက်များကို ရေးမှတ်ပြီး စာအုပ်တိုက်တွင် တင်ပြလိုကြောင်း ပြောဆိုသည့်အခါ၌မူ ကာနက်ဂျီက လက်ခံခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ရှင်(မ)ကင်၏ စိတ်ရှည်ရှည်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကာနက်ဂျီ စာအုပ်ကို စတင်ပြုစုဖြစ်လေသည်။ အခြေပြုစရာ သင်တန်းသုံးစာအုပ်ငယ်ကလေးတွေ ရှိပြီးဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ပြုစုရသည့်အခါ၌မူ အတော်ပင် အင်အားစိုက်ထုတ်ခဲ့ရသည်။

ကာနက်ဂျီအတွက် စာရေးသည့်အလုပ်မှာ ဘယ်တော့မှ မလွယ်ကူခဲ့။ သူလုံးဝ ကျွမ်းကျင်ထားသည့် အကြောင်းအရာများကိုပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးစီးအောင် ရေးသားနိုင်လေ မရှိခဲ့။

သူ့ထုံးစံက မနက်စောစောထ ဂျက်ကက်အင်္ကျီဝတ်၊ ဦးထုပ်ဟောင်းတစ်လုံး ဆောင်းကာ လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ မနက် ၈ နာရီတွင် နံနက်စာစားပြီးနောက် နေအိမ် တတိယထပ်ရှိရုံးခန်းသို့ တက်သည်။ ရုံးခန်း၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ စာရေးစက္ကူကတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ရေးလေတော့သည်။ ရေးနေရင်းက ဦးနောက်လမ်းကြောင်း ပိတ်သွားသည့်

အခါမျိုးတွင် ရေးလက်စ စာတစ်ပိုဒ်တည်းကိုပင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကူးရေးသည်။ တစ်ခါတလေ ဆယ်ကြိမ် အကြိမ်နှစ်ဆယ် ရေးပြီးသည့်တိုင် နောက်ထပ် ထွက်မလာတော့လျှင်ကား စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကာ ကုလားထိုင်မှ ထသည်။ သည်လို ဦးနောက်လမ်းပိတ်နေသည့်အခါ သူလုပ်တတ်သည့် အခြားနည်းလမ်းတစ်ခုက ခြံထဲ ဆင်းပြီး အပင်စိုက်သောနည်း ဖြစ်သည်။ အပင်စိုက်ရင်း စိတ်အညောင်းပြေကာ အတွေးလမ်းစ ပြန်ရလာတော့မှ စာကို ပြန်ဆက်ရေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်နှစ်တိတိ ကြိုးစားပြီးသည့်အခါမှ စာမူ ပြီးစီးကာ ဆိုင်မွန် အင် ရှပ်စတာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့သို့ တင်ပြနိုင်လေသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က နှစ်သက်လက်ခံသဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကာနက်ဂျီနှင့် စာချုပ် ချုပ်ကြသည်။

စာအုပ်အမည်က ‘မိတ္တဗလဋီကာ’ (How to Win Friends and Influence People)။

စာအုပ်ထွက်ပြီ

၁၉၃၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မိတ္တဗလဋီကာစာအုပ် ပထမနှိပ်ခြင်းစတင် ထွက်ရှိလာသည်။ သည်စာအုပ်တွင် ကာနက်ဂျီ၏ မိတ်ဆွေကြီး လိုဝယ်သောမတ်(စ)က အမှာစာရေးသားပေးသည်။ အမှာစာခေါင်းစဉ်က ‘ထင်ပေါ်ရန် ဖြတ်လမ်း’ (A Short-cut to Distinction) ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အမှာစာတွင် သောမတ်(စ)က နယူးယောက်မြို့ ပင်(န)ဆီလ်ဗေးနီးယားဟိုတယ် ကပွဲခန်းမတွင် ကျင်းပသည့် လူပေါင်းထောင်ချီ တက်ရောက်သော ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်း သရုပ်ပြပွဲကြီးတစ်ခုအကြောင်းကို အားပါးတရ အစချီ ရေးသားပြီး ‘ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလောကမှ ယောက်ျား မိန်းမများကို ၎င်းတို့၏ ငုပ်လျှိုးနေသော စွမ်းရည်သတ္တိများ ပေါ်ထွက်လာအောင် ကူညီဖော်ထုတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် အလွန်ထူးခြားသော သက်ကြီးပညာရေး လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးတည်ဆောက်လျက် ရှိနေချေသည်’ ဟူသော ကောင်းချီးမြှင့်ဘာစကားဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် မစ်ရှီရီ တောကျေးလက်သား သူဆင်းရဲလေး ဘဝမှ နယူးယောက်မြို့တော်၌ အထင်ရှား အအောင်မြင်ဆုံး အပြောအဟောသင်တန်းဆရာ ဖြစ်လာသည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝဇာတ်လမ်း အကျဉ်းကိုလည်း အမှာစာ၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖော်ပြထားသေး၏။



လိုဝယ်သောမတ်(စ)မှာ ထိုစဉ်က အမေရိကတွင် ရေဒီယိုရှိသူမှန်သမျှ သူ့အသံကို ညစဉ် စောင့်စားနားဆင်ကြရသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ရေပန်းစားသော ရေဒီယိုစကားပြောသမားတစ်ဦးဖြစ်နေရာ သူ့အမွှန်းတင် ရေးသားလိုက်သော အမှာစာသည် ကာနက်ဂျီအတွက် များစွာ တန်ဖိုးရှိခဲ့သည်။

အမှာစာအပြင် လီယွန်ရှင်(မ)ကင်၏ ဖြန့်ချိရေးနည်းဗျူဟာကလည်း စာအုပ်အောင်မြင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုခဲ့ပြန်သည်။ ရှင်(မ)ကင်အကြံပြုချက်အရ ဆိုင်မွန်အင်ရှပ်စတာက ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆင်း ၅၀၀ ထံသို့ စာအုပ်များ ပေးပို့ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ရှင်(မ)ကင်ထံမှလည်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ သင်တန်းဆင်းအချင်းချင်း ဆက်သွယ်အကြံပြုသည့်သဘောမျိုး ရေးသားထားသည့် စာတစ်စောင်စီ ပေးပို့လိုက်သည်။ စာတွင် ရှင်(မ)ကင်က ဤစာအုပ်သည် မစ္စတာကာနက်ဂျီ၏သင်တန်း၌ မိမိတို့သင်ယူခဲ့သည့် သင်ခန်းစာများကို ပြန်လည်အမှတ်ရ အသုံးပြုဖြစ်အောင် အားပေးထောက်ပံ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိမိတို့ရုံးဌာနများရှိအခြားပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်း သည်စာအုပ်ပါ သင်ခန်းစာများမှ အကျိုးခံစားကြရလေအောင် လက်ဆင့်ကမ်းငှားရမ်းပေးကြစေလိုကြောင်း ရေးသားထားသည်။

သင်တန်းဆင်း ၅၀၀ ၏ တုံ့ပြန်ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် စာအုပ် အမှာစာ ၅၀၀၀ ရောက်လာရာ ပုံနှိပ်တိုက်က ချက်ချင်းပင် စောင်ရေတိုး၍ ရိုက်ရလေသည်။

ထို့ပြင် ရှင်(မ)ကင်က နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီး၌ မဟာသူကြွယ်ကြီးများဖြစ်သည့် ဂျန်ဒီ ရော့ကဖဲလားနှင့် အင်ဒရူးကာနက်ဂျီတို့၏ အများနှင့် အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးဆိုင်ရာ အဆိုအမိန့်များကိုပါ ကိုးကားလျက် မျက်နှာပြည့် ကြော်ငြာကြီးတစ်ခု ထည့်လိုက်သေးရာသည်ကြောင့် ငြာကြောင့်လည်း စာဖတ်သူလောကတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားရပြန်သည်။ တစ်ဖန် သည်ကာလအတွင်း ကာနက်ဂျီကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သင်တန်းတက်ရောက်သူတိုင်းအား စာအုပ်တစ်အုပ်စီ လက်ဆောင်ပေးလျက် ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် သည်အချက်များက စာအုပ်ပိုမိုရောင်းချရေးအတွက် အထောက်အကူပြုချက်များသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း စာအုပ် အောင်မြင်စေခဲ့သည့် အဓိကစွမ်းအားကား ကာနက်ဂျီ၏ ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည့် အရေးအသားနှင့် တကယ်လက်တွေ့တွင်လည်း အသုံးဝင် အကျိုးရှိသည့် သူ့စာအုပ်ပါ နည်းနှိဿယများသာ ဖြစ်သည်။

ထုတ်ဝေပြီး များမကြာမီပင် မိတ္တဗလဋီကာက ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် စောင်ရေ ၅၀၀၀ နှုန်းမျှ ရောင်းချလာရသည်။ ဒီဇင်ဘာလအကုန်လောက်တွင် မူ သူ့စာအုပ်က နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာ၏ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် စတင်ဖော်ပြခံရပြီး၊ နောက် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ၎င်းစာရင်းထဲတွင် တောက်လျှောက် ပါဝင်နေခဲ့ပေသည်။

စာအုပ်ရောင်းကောင်းသဖြင့် ကာနက်ဂျီမှာ စာမူခငွေ အများအပြား ရလာသည်။ သူ့အား ဟောပြောပွဲများ ဖိတ်ကြားကြသလို ရေဒီယိုအစီအစဉ်များမှာလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးလာရသည်။ မက္ကနေဒတ်သတင်းစာ ဆင်ဒီကိတ်မှ မက္ကအာဒမ်ကလည်း စာအုပ်ကို သဘောကျသွားသဖြင့် သူ့အား သတင်းစာပင်တိုင်ဆောင်းပါးကဏ္ဍတစ်ခု ရေးသားပေးရန် တောင်းခံရာ ကာနက်ဂျီ ရေးသားဖြစ်သည်။ သူ့ဆောင်းပါးများကို အာဒမ်က အမေရိကန်ပြည် အနှံ့အပြား ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည့် ၎င်းတို့ဆင်ဒီကိတ်ပိုင် သတင်းစာ ၇၁ စောင်၌ ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ စာအုပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် သူ့သင်တန်းကိုလည်း လူတွေ အလှူအယက် တက်လာကြသည်။ သည်အချိန်လောက်တွင်မူ ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းကျောင်းကို တရားဝင်အမည်တစ်ခု တိတိကျကျ ပေးခဲ့သည်။

‘ထိရောက်စွာ စကားပြောဆိုရေးနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ကာနက်ဂျီသိပ္ပံကျောင်း’ (The Carnegie Institute of Effective Speaking and Human Relations) ဟူ၍။

သူ့သင်တန်းခွဲများကို နေရာအများအပြား၌ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်သည်။ သင်တန်းဆင်းများထဲမှပင် ဆရာများ ခန့်အပ်သည်။ ဒေသအသီးသီးတွင် သင်တန်းလုပ်ငန်းခွဲမန်နေဂျာများအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည့်သူများကို စိတ်တိုင်းကျ စိစစ်ရွေးချယ် လေ့ကျင့်ပြီးမှသာ တာဝန်ပေးအပ်သည်။

များမကြာမီပင် အမေရိကန်ပြည် အနှံ့အပြား၌ ကာနက်ဂျီသင်တန်းတွေ ပေါက်ဖွားလာသည်။ ကာနက်ဂျီ၏ စီမံခန့်ခွဲရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့်လည်း ကောင်း၊ သူ့နာမည်အရှိန်အဝါကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မရောက်ရှိနိုင်သည့် နယ်မြေဒေသများတွင်ပါ သင်တန်းများ တည်တံ့အောင်မြင်ခဲ့ရာ နောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်၌သာမက အခြားနိုင်ငံပေါင်း (၆၀) ကျော်၌ပါ ပုံစံတူ သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။

မိတ္တဗလဋီကာကို အရင်းခံလျက် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သူများတွေ စီးပွား ပျက်နေသည့် ကာလကြီးမှာပင် သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

အရောင်းရဆုံး စာအုပ်

နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာ ဘဝသို့ ရောက်ရှိရသည့်အခါ ကာနက်ဂျီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် မျက်စိလည် ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီစာအုပ်ရေးတုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အလွန်ဆုံး စောင်ရေသောင်း ငါးထောင် နှစ်သောင်းလောက်ပဲ ရောင်းရဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာ၊ ဘက်ဆယ်လာ စာရင်းဝင်တဲ့အထိ ထိုးတက်သွားတော့ ကျွန်တော် တကယ်အံ့အားသင့်သွား တယ်’

မိတ္တဗလဋီကာသည် သမ္မာကျမ်းစာပြီးလျှင် အများဆုံး ရောင်းရသည့် စာ အုပ်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဝေသူက ကြေညာလိုက်သည့်အခါ၌ ကာနက်ဂျီအကြီး အကျယ်ပင် ကျေနပ်အားရသွားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းလည်း တစ်ခါတစ်ရံသူ၏ အခြားစာအုပ် ကြော်ငြာများတွင် ၎င်းအချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလေ့ရှိခဲ့သည်။

နာမည်သိပ်ကြီးလာသည့်အခါ၌ နာမည်ကြီးတို့၏ အခက်အခဲတချို့ကို သူ ကြုံလာရသည်။ မိတ္တဗလဋီကာရေးသူသည် လူမှုဆက်ဆံရေးရာတွင် တကယ် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ်ရမည်။ သူ့မှာ သူတကာထက် ထူးကဲသည့် စည်းရုံး ဆွဲ ဆောင်အားတွေ ရှိရမည်ဟူ၍ အများက ယူဆကြသည်။ သည်ယူဆချက်နှင့် သူ့ကို အကဲခတ်ကြသည်။ သည်အတွက် သူ့မှာ မကြာခဏ ခွကျသည့် အနေ အထားတွေ ကြုံရသည်။

သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ဇာတိမြို့က သတင်းစာ တစ်စောင်သို့ ပေးပို့သောစာတွင် သူ ဖွင့်ဟညည်းတွားထားခဲ့ဖူးသည်။

[တကယ်တော့ ကျန်းမာတဲ့လူတွေဟာ ကျန်းမာရေးစာအုပ် မရေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလို မြင်တယ်။ မကျန်းမာတဲ့လူတွေသာ ကျန်းမာရေးကို စိတ်ဝင်စားကြတာ။ ဒီလိုပဲ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ နဂိုသဘာဝ ကျွမ်းကျင်မှု ပါ လာတဲ့ လူမျိုးတွေက မိတ္တဗလဋီကာလို စာအုပ်မျိုး မရေးဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီဘက်မှာ အားနည်းချို့တဲ့ခဲ့လို့ အဲဒါကို အဖြေရှာကုစား နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလေ့လာရင်း ရေးဖြစ်ခဲ့တာ။

ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ ‘မငြင်းခုံပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ ဥပဒေသစကားတစ်ခု ရေး ထားတာ ခင်ဗျား သတိထားကောင်း ထားမိလိမ့်မယ်။ တကယ်လက်တွေ့မှာ ကျွန်တော်က အင်မတန် အငြင်းသန်တဲ့လူဗျ။]

လီယွန်ရှင်(မ) ကင်ကိုကား ကာနက်ဂျီ တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုလည်း လှိုက်လှဲစွာပင် သူ ပြောခဲ့သည်။ ရှင်(မ) ကင်က သူ့အား သူ့စာအုပ် စောင်ရေတစ်သိန်းမြောက် အုပ်ကို အမှတ်တရပေးပို့လိုက် သည့်အခါ ကာနက်ဂျီက ‘ကျုပ်ဘဝထဲ ခင်ဗျား ရောက်လာတဲ့အတွက် သိပ် ကျေးဇူးတင်မိတဲ့အကြောင်း မနက်အိပ်ရာထတိုင်း အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ရတယ်ဗျာ’ဟူ၍ စာအုပ်ပေါ်တွင် ရေးထိုးကာ ရှင်(မ) ကင်ထံ ပြန်၍ ပို့ပေးခဲ့သည်။

ရှင်(မ) ကင် ကိုယ်တိုင်လည်း မိတ္တဗလ သည်မျှ အောင်မြင်သွားခြင်း အ တွက် ဝမ်းသာသလို အံ့အားလည်း သင့်မိခဲ့ရသည်။ စာအုပ်စောင်ရေနှစ်သိန်းခွဲ ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် ကာနက်ဂျီထံ သူ စာတစ်စောင် ရေးသည်။ နေ့စွဲက ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၂ ရက်။

ခင်မင်သော ဒေးလ်

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကသာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်ယောက်က ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော် ကျွန်တော့်တိုက်က ထုတ်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆီ သူ့ရဲ့ အုပ်ရေနှစ်သိန်းခွဲမြောက် စာအုပ်ကို အမှတ်တရပေးပို့ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရင် ဒီလူကို အနီးဆုံး စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ဆီ ပို့ရင်ပို၊ ဒါမှမဟုတ် ရစ်ပလီဆီကို ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ကာတွန်းဆွဲဖို့ ပို့ချင် ပို့ခဲ့မိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ယုံ ချင် ယုံ မယုံချင်နေ ကျွန်တော် စောင်ရေနှစ်သိန်းခွဲမြောက် မိတ္တဗလဋီကာ စာအုပ်ကို တစ်ပါတည်း ပို့ပေးလိုက်ပါပြီ။

နောက်ထပ်ပြီး စောင်ရေ ငါးသိန်းမြောက်နဲ့ စောင်ရေ တစ်သန်း မြောက် အုပ်တွေကိုလည်း အခုလို ဝမ်းသာအားရ ပေးပို့နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါတယ်။

ဒီထက်မကကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

သစ္စာရှိစွာဖြင့်  
လီယွန်ရှင်(မ) ကင်  
(ဆိုင့်မွန် အင် ရှပ်ကော)



လူအများကို ဘာကြောင့် လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သလဲ

၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ မိတ္ထဗလဋီကာစာအုပ်ထွက်သည့်အချိန်က အမေရိကတွင် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး အရှိန်ကောင်းဆဲ ဖြစ်သည်။

သမ္မတ ရုစဗဲ၏ အလုပ်အကိုင်တိုးတက်ရေး အစီအစဉ်ကြီး စတင်သည့် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၌ အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေသည် စီးပွားပျက်ကပ် စတင်ချိန်ကထက် သုံးဆ တိုးကာ ကိုးသန်း ခုနစ်သိန်းကျော်မျှ ရှိနေသည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ ဝီလျံရန်းဒေါ့ဟတ်(စ)၊ ဂျေပီမော်ဂင်၊ ရော့ကဖဲလား စသည့် မဟာသူကြွယ်ကြီးများက စီးပွားတက်သထက် တက်ကာ အလွန်ပယ် ကြွယ်ဝသော ဘဝများကို လူသိထင်ရှား နေထိုင်ပြုလျက် ရှိနေသည်။

သည်အနေအထားမျိုးတွင် ကာနက်ဂျီ၏စာအုပ်က လူတိုင်းနှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်စာအုပ်နှင့် သည်ဝန်းကျင် ဘယ်လိုအံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားခဲ့သနည်း။ ပြီး ထိုအချိန်(၁၉၃၆)က ရေပန်းစားသောစာအုပ်သည် အဘယ်ကြောင့် ယနေ့တိုင် အကြီးအကျယ် ရောင်းကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေရသနည်း။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ကွယ်လွန်ချိန်က စောင်ရေငါးသန်းပြည့်ရန် အများကြီး လိုသေးသော မိတ္ထဗလဋီကာသည် ယခုဆိုလျှင် နိုင်ငံတကာ၌ စောင်ရေပေါင်း ၁၅ သန်းကျော်မျှအထိ ရောင်းခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ပြောရတော့ ခက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် ဘက်ဆယ်လာဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမေးလျှင် မည်သည့်ထုတ်ဝေသူမျှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြေနိုင်မည် မဟုတ်။ စင်စစ် ဘက်ဆယ်လာစာရင်းဝင်သွားပြီးသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပင် သည်စာအုပ် ဘာကြောင့် သည်လောက်ရောင်းကောင်းရသလဲ မေးလျှင် ခြေခြေ မြစ်မြစ် ဖြေနိုင်ဖို့ မလွယ်။

မိတ္ထဗလဋီကာအဖို့မှာလည်း သည်သို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝေဖန်သူ အချို့ကတော့ မိတ္ထဗလ လူကြိုက်များရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်သည် စာဖတ်သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသည့် ကာနက်ဂျီ၏ ‘လေ’ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

‘သည်စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ရေးသလဲ၊ ဘယ်လိုရေးသလဲ’ဟူ၍ ခေါင်းစဉ် တပ်ထားသည့် အမှာစာတွင် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက

‘ပြီးခဲ့သောနှစ်များကို လှည့်စောင်းကြည့်သည့်အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လူမှုရေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု မရှိခဲ့တာ၊ အဆင်မပြေ အချိုးမကျခဲ့တာများ

ကို အလန့်တကြား ပြန်မြင်မိသည်။ သည်လိုစာအုပ်မျိုးတစ်အုပ်သာ ကျွန်တော် လက်ထဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ရှိခဲ့မည်ဆိုက အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ချေမည်’ ဟူ၍ ရေးခဲ့သည်။

မိမိရေးသားခဲ့၍ စာဖတ်သူ၏ လက်ဝယ်၌ လတ်တလောရှိနေသည့် စာအုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တောင့်တခဲ့သည့် စာအုပ်ပါဟု ကာနက်ဂျီက ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါ ကြော်ငြာစာပဲဟု မကြိုက်သူများက ဆိုကြပါမည်။ သို့သော် စာဖတ်သူအများစုကမူ သည်ဝါကျသုံးကြောင်းကိုဖတ်ကာ ကာနက်ဂျီနှင့် မိမိကိုယ်ကို ဘဝတူဟု ထပ်တူပြုမိခဲ့ကြသည်။

တစ်နည်းပြောရသော် ကာနက်ဂျီ၏ အမှာစာက ထိရောက်အောင်မြင်သော ကြော်ငြာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာဖတ်သူ စိတ်ထဲတွင် မိမိလက်ဝယ်ရှိ စာအုပ်သည် မိမိဘဝအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဆုလာဘ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ယူသွားစေနိုင်ခဲ့၏။

အမှာစာ၏ နိဂုံးတွင် ရေးထားသည့် စကားကလည်း တကယ့် အရောင်းသမားကောင်း၏ စကား ဖြစ်သည်။

[အကယ်၍ ဤစာအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးအခန်းသုံးခုကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက်တွင် သင်၌ ဘဝပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည့် စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားများ တစိုးတစိမ့် တိုးတက်မလာဟုဆိုက ဤစာအုပ်သည် သင်နှင့်ပတ်သက်၍တော့ လုံးဝ အသုံးမကျ ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော်ဆိုပါမည်။ အကြောင်းမူ၊ ပညာရေး၏ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်သည် အသိပညာရရှိမှုသက်သက်မဟုတ် သုံးစွဲလုပ်ဆောင်ရန် အတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟူသော ပညာရှိကြီး ဟားဗတ်စပင်ဆာ၏ စကားနည်းတူ ဤစာအုပ်သည်လည်း ဖတ်ရန်သက်သက် မဟုတ်၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်မှုအတွက်သာ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။]

သူ့စာအုပ်ကို လက်တွေ့သုံးစွဲရန် စာအုပ် သို့မဟုတ် ‘အလုပ်စာအုပ်’ဟု၍ ကာနက်ဂျီက ဆိုခဲ့သည်။

သူ့အမှတ်မထင်ဆိုခဲ့သည့် ထိုစကားသည် နောင်ခေတ်စားလာမည့် ကိုယ်ထူး ကိုယ်ချွန်ကျမ်း (self-help book) များကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် အောင်မြင်ကြီးပွားရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်

စာတမ်းတိုင်းလိုလိုပင် မိတ္တဖလဋီကာမှ ပုံစံဖြစ်စေ၊ ရေးဟန်ဖြစ်စေ၊ အချက်အလက်ဖြစ်စေ အနည်းနှင့်အများ ယူခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသဘောအရမူ ကာနက်ဂျီက ယခင်အစဉ်အလာမရှိခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်အမျိုးအစားသစ်တစ်ရပ်ကို စတင်ဖန်တီးခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တကယ်လည်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဖတ်ရန်သက်သက် မဟုတ်။ သူ့သင်တန်းနည်းတူ လက်တွေ့ဘဝတွင် အသုံးချရန်အတွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်စာအုပ်ဖတ်ပြီးနောက်တွင် စာဖတ်သူ၏ ဘဝရပ်တည်မှုသဘောထားများ၊ နေထိုင်မှုပုံစံများ၊ အကောင်းဘက် ပြောင်းလဲသွားရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဖတ်သူအတွက် ဖတ်ရကျိုး မနပ်။ ရေးသူအတွက်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်သည်။ အဲသလို သူမြင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့စာအုပ်ထဲတွင် ‘ဤစာအုပ်မှ အကျိုးကျေးဇူး အများဆုံး ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်ရန် အကြံပြုချက် ကိုးရပ်’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ထည့်သွင်းပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြံပြုချက်များထဲတွင် စာအုပ်ပါ အခန်းများကို ကျေညက်အောင် မည်သို့ဖတ်ရှုရန်၊ အရေးကြီးသည့် အချက်များကို မည်သို့ ရွေးချယ်ကောက်နုတ်မှတ်သားရန် စသည်တို့မှ သည် စာအုပ်ပါ အဆိုအမိန့်များအတိုင်း မိမိတကယ် တိတိကျကျ လိုက်နာခြင်း ရှိမရှိ နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်းများအား စောင့်ကြည့်စေဖန်ခိုင်းရန် စသည်များအထိ ပါဝင်သည်။ အချို့အကြံပြုချက်များမှာ စာဖတ်သူကို အလွန်အမင်း တောင်းဆိုသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်များကပင် လက်တွေ့ အသုံးချရေး ဆိုသည်ကို ကာနက်ဂျီ မည်မျှ အလေးအနက်ထားကြောင်း ပေါ်လွင်စေခဲ့သည်။

သူ့စာအုပ်က တစ်ခါဖတ်ပြီး စင်ပေါ်မှာ တင်ထားရန် မဟုတ်။ အသုံးချရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းကို လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်းဟူ၍ ဆိုခဲ့ရာ၊ ယင်းစကားအရမူ မိတ္တဖလဋီကာမှာ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်များကို မှတ်တမ်းတင်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။

‘ဤစာအုပ်သည် သမားရိုးကျ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် စာအုပ်မျိုး မဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက် ကြီးထွားလာသလို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူကြီးများ၏ အတွေ့အကြုံများဖြင့် သန္ဓေတည်ပေါက်ဖွားပြီး ယင်းတို့ဖြင့်ပင် ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်’ ဟူ၍ အမှာစာတွင် ကာနက်ဂျီ ရေးသားခဲ့သည်။

စာအုပ်အစအဆုံးပင် ကာနက်ဂျီက လူပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာထံမှ အဆိုအမိန့်စကားတွေ ကိုးကားထည့်သွင်းသွားခဲ့သည်။ ရော့ကဖဲလားသားအဖ၊ ဂျေပီမော်ဂင်၊ ဟင်နရီဖိုးဒ်၊ အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ၊ ဆီးရပ်ကားတစ်(စ) စသည့် လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးများ၏ ပြောကြားချက်တွေ ပါသည်။ ကွန်ဖြူးရှပ်(စ်)၊ လာအိုဇီး၊ ခရီးဆပ်(စ)၊ ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင်၊ ယေရှုခရစ်၊ ဆီစာရီ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဩဝါဒတွေ ပါသည်။ ထို့ပြင် လူသားဗားဘင်၊ အယ်လဘတ်အိုင်စတိုင်း စသည့် သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ တော့စကာနီနီ၊ ရှယ်လီယာပင် စသည့် ဂီတပညာရှင်များ၊ တူရဂေညက်၊ ဒစ်ကင်း စသည့် စာရေးဆရာများ၊ ဝီလျံဂျိမ်း(စ)၊ အင်မန်နယ်ကန့် စသည့် တွေးခေါ်ပညာရှင်များ၊ အက်ဒီကင်တာ၊ ဘင်းခရော့စ်ဘီ စသည့် သရုပ်ဆောင်ပညာသည်များ၊ ရုစဗဲ၊ လာဌာဒီးယား စသည့် နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ဝင်ဆာမြို့စား၊ မင်းသား ဖွန်ဗျူလိုး စသည့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ၊ ဂျော့ချ်အိစမင်း၊ ဟာဗေးဖိုင်းယားစတုန်း စသည့် တီထွင်သူများနှင့် အခြား ၎င်းတို့လောက် မထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့၏ စကားတွေ ပါဝင်သည်။

နာမည်တွေများတာမှန်သော်လည်း စာဖတ်သူများအတွက် ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိပါ။ ကွန်ဖြူးရှပ်တို့လို ပညာရှိ သုခမိန့်များကို လူတိုင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိကြပြီး ဖြစ်သလို၊ ခေတ်ပေါ် သူကြွယ်များ၊ အနုပညာလောကမှ၊ လုပ်ငန်းလောကမှ လူများကိုလည်း ပရိသတ်က မစိမ်း။ သူတို့အကြောင်းတွေ အမြဲကြားနေရသည်။ ပြင်ပမှာ လူကိုယ်တိုင် မတွေ့ရလျှင်ပင် စာနယ်ဇင်းများထဲမှာတော့ အမြဲဖတ်နေ သိနေရသည်။ သူတို့ဘဝနှင့် မိမိတို့ဘဝ အမြဲနှိုင်းယှဉ်နေရသည်။

စီးပွားပျက်ကပ်က အမေရိကန်လူထုကို ‘ငါတို့’ နှင့် ‘သူတို့’ ဟူ၍ နှစ်တန်းနှစ်စား ခွဲခြားပေးခဲ့သည်။ ကပ်ကြီးနှင့်အတူ ပျက်စီးကျဆင်းခဲ့သူ လူအများစုက ‘ငါတို့’၊ လူတကာတွေ ဆင်းရဲကျပ်တည်းနေချိန်မှာ လုံးဝ အထိအခိုက်မရှိ ဖိုပြည်မြို့စိုပြည်နေသူ လူနည်းစုက ‘သူတို့’။

မရှိသူတွေက ကယ်ဆယ်ရေးဌာန၏ ရိက္ခာဝေငှစခန်း (ပေါင်မုန့်တန်း) များမှာ တန်းစီတိုးစားနေရစဉ် ရှိသူတွေက စိမ်ခံကာ တဝီဝီနှင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်။

သူများတွေ မွဲနေချိန်မှာ သူတို့ ဘာကြောင့်ချမ်းသာနေရသနည်း။ အထူးအဆ အမျိုးမျိုးရှိသူတွေက ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးကြလိမ့်မည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီကတော့ သည်လူတွေ အခြေအနေကောင်းနေကြခြင်း သည် လူအများကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆက်ဆံစည်းရုံးနိုင်မှုသောကြောင့်



သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းသဖြင့် လူအများနှင့် ဆက်စပ်လုပ်ကိုင်ရသည့် ၎င်းတို့လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာသည်ဟူ၍ဆိုကာသူ့အဆိုမှန်ကန်ကြောင်း အထောက်အထား သာကေအမြောက်အမြား ကောက်နုတ်တင်ပြသည်။ ထိုနောက် သည်လူတွေ ကိုင်တွယ်ကျင့်သုံးခဲ့သည့် လူမှုဆက်ဆံရေး နည်းနာများကို သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းထင်ရှားစွာ တင်ပြကာ ခင်ဗျားတို့လည်း သူတို့လို ဖြစ်ချင်ရင် သူတို့ အတိုင်း လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်သုံးကြဟု သူ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်သည့်စာအုပ်

စီးပွားပျက်ကာလ စားဝတ်နေရေးခက်ခဲသည့်အခါ လူတွေစိတ်ဓာတ် ပျက် ပြားကြသည်။ နဂိုက မိသားစုကို ရှာကျွေးခဲ့သော သူသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ် သောအခါ ကိုယ့်အိမ်မှာပင် သိမ်ငယ်လာသည်။ မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေရှာသော သားသမီးများ၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိတိုင်း စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲရသည်။

အခြေအနေက ယခင်ကနှင့်မတူ။ သူတို့တစ်တွေ ဝမ်းခါးလှအောင် ငါ အလုပ်ကြိုးစားမယ်ဆိုသော စိတ်ထားမျိုးလောက်နှင့်လည်း မပြည့်စုံတော့။ ကြိုး စား လုပ်စရာ အလုပ်ကိုက ရှာမရဖြစ်နေသည်။ အလုပ်ရှိသည့် လူတွေကော။ ပြည့်ဝလောက်ငသည့် ဝင်ငွေ ရချင်မှ ရသည်။ ပြီး သည်အလုပ်ကလေး ပြုတ် သွားမှာကို အမြဲစိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။

ဆင်းရဲကျပ်တည်းသည့်အခါ မိသားစုအတွင်း ဆက်ဆံရေး မပြေလည်မှု တွေ တိုးပွားလာသည်။ စိတ်တွေ တိုနေကြသည်။ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ရန်ဖြစ်ကြ သည်။ အိမ်ထောင်တွေ အလွယ်တကူ ပြိုကွဲကြသည်။

အဲသလိုစိတ်တိုစိတ်ညစ်နေသူများကြားသို့ မိတ္တူဗလဒီကာ ရောက်ရှိလာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူအများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံတတ်ရေး၊ ငြင်းခုံဝေဖန်မှုကိုရှောင် ရှားရေး၊ ပေါက်ကွဲမည့် အနေအထားမျိုးကို ထိန်းသိမ်းငြိမ်းသတ်နိုင်ရေး စသည် များအကြောင်း သူ ပြောသည်။ 'တစ်ဖက်သား၏ အမြင်ကိုလေးစားကြောင်း ပြပါ'၊ 'ခင်ဗျားမှားတယ်ဆိုသောစကားမျိုး လုံးဝမပြောပါနှင့်'၊ 'မိမိမှားလျှင် မှားကြောင်း အလျင်အမြန် အလေးအနက် ဝန်ခံပါ' စသည့်တိုက်တွန်းပဲ့ပြင်စကား တွေ သူ ဆိုသည်။

သူတစ်ပါး၌ မိမိအမြင်မျိုး ရှိလာအောင် သိမ်မွေ့စွာစည်းရုံးရန် နည်း လမ်းကိုလည်း သူ ညွှန်ပြသည်။ 'မဝေဖန်ပါနှင့်'ဟု သူ အပြတ်အသား တား သည်။ 'တစ်ဖက်သားအား သူ့အမှားသူ့မြင်လာအောင် သွယ်ဝိုက်သော နည်း မျိုးဖြင့် ပြပေးပါ'၊ 'သင့်အယူအဆကို သူ လက်ခံလိုက်ရသည့် သဘောမျိုး မဖြစ် ပါစေနှင့်၊ သူ့ဘာသာသိမြင်ရရှိလာသည့် အယူအဆဟု ခံစားမိပါစေ'ဟူ၍သတိ ပေးသည်။

ကာနက်ဂျီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေသော်လည်း အချို့ဝေဖန် သူများအဖို့မူ သူ့စကား သူ့နည်းလမ်းတွေသည် တစ်ဖက်လူထု အောက်ကျို့ခံ သောသဘော၊ မိမိလိုရာ ရရန်အတွက် တစ်ဖက်လူအား ဖော်လံဖားသောသဘော များ သက်ရောက်နေသည်ဟု မြင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့က ဘဝမညီမျှမှုများ အတွက် လူမှုစနစ်မှာ အဓိကတာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူကြသည်။ ကာနက်ဂျီက စနစ်ကိုမပြော၊ စနစ်အပေါ် ဒေါသလည်း ထွက်မပြဘဲ လူတစ်ဦးချင်း၏ အပြု အမူကို ပြုပြင်ဖို့သာ ပြောသည့်အခါ စနစ်ကို အပြစ်ဖို့လိုသူများ မကျေမနပ် ဖြစ် ကြသည်။

စီးပွားပျက်ကပ်ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်တွင် ရှိရင်းစွဲလူနေမှုစနစ်အပေါ် မကျေနပ်မှုတွေ များလာခဲ့သည်။ ယင်းစနစ်အရ အုပ်စိုးနေသည့် အစိုးရအပေါ် လည်း ဒေါသတွေ ပွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထိုစနစ်ကို တော်လှန်တိုက်ဖျက် လောက်အောင် အထိကား အငြိုးအာဃာတ မကြီးမားခဲ့ကြ။ ထို့ပြင် ထိုစနစ်ကို ယင်းထက်ကောင်းမွန်သော မည်သည့်စနစ်သစ်ဖြင့် အစားထိုးလိုက်လျှင် အမေ ရိကန်လူမှုဘဝ လှပတင့်တယ်လာမည်ဟု ရှုမြင်ယုံကြည်သူလည်း မြောက်မြောက် မြားမြား မရှိခဲ့။ အများစုတို့၌ စနစ်အပေါ် မကြေလည်စိတ်နှင့် သည်စနစ်ထဲမှာ ပင် ပို၍အဆင်ပြေသော အနေအထားမှ လိုက်ပါသွားလိုစိတ်တို့ ထွေးရောယှက် တင်လျက် ရှိနေသည်။

သည်အချိန်တွင် ကာနက်ဂျီ၏ သင့်မြတ်ရေး၊ အာဃာတ မထားရေး၊ တစ် ဖက်လူ နေရာမှ စဉ်းစားရေး၊ ယဉ်ကျေးပျူငှာ ဆက်ဆံရေး စသည့်သြဝါဒများ က မတည်ငြိမ်သောစိတ်ကို အတန်အသင့် ငြိမ်းချမ်းမှုရအောင် ဖျောင်းပျံ့နားချ ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ကာနက်ဂျီက စာဖတ်သူတို့ရင်မှာ တိမ်မြုပ်ငုပ်လျှိုးနေသည့် သိမ်မွေ့ညွတ် ပျောင်းသောစိတ်ထားများ လှုပ်ရှားပေါ်လွင်လာအောင် နှိုးဆွပေးနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ သည်။ ကြင်နာစိတ်၊ ထောက်ထားစာနာစိတ်၊ သည်းခံစိတ်၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်

စိတ်များကို အားပေးမြှင့်တင်သော အရေးအသားများ စာအုပ်တစ်လျှောက်လုံး မှာ အနှံ့အပြား တွေ့နေရသည်။

ဥပမာ၊ အယ်လဘတ် ဟတ်ဘာဒ်၏ လုံ့ဆော်အားကောင်းလှသည့် စာ တစ်ပိုဒ်ကို သူ ကိုးကားဖော်ပြထားသည်ကို ကြည့်ပါ။

‘သင် အိမ်ပြင်ထွက်သည့်အခါတိုင်း၊ သင့်ခေါင်းကို မတ်မတ်ထားပါ။ မျက် နှာထား တည်ကြည်ပါစေ။ အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံး ပြည့်အောင် အားပါးတရအသက် ရှူပါ။ နေရောင်ခြည်ကိုလည်း သောက်သုံးပါ။ မိတ်ဆွေများကို အပြုံးနှင့် ကြို ဆိုပါ။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာမှာ လှိုက်လှဲမှုရှိပါစေ။ သူတစ်ပါး အထင်အမြင် လွဲမှာတွေ တွေးမကြောက်ပါနှင့်။ မိမိကို မလိုမုန်းထားသူများအကြောင်း စဉ်း စားရင်း တစ်မိနစ်မျှပင် အချိန်ကုန်မခံချင်ပါနှင့်’။

ဒါ ကာနက်ဂျီဖြန့်ချိချင်သည့် အယူအဆ ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေချင်း ရင်း နှီး ခင်မင်မှု၊ မိသားစု သံယောဇဉ်၊ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမှု၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် များအကြား နားလည်သိတတ်မှု စသည့် အရာတွေ သူ ထောက်ခံအားပေးသည်။

လူတွေ၏ ကောင်းသော စရိုက်လက္ခဏာများကို အားပေးမြှင့်တင်ချင်သည့် သူ့ စေတနာကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ စာအုပ်က ဖတ်သူတိုင်းကို အနည်း နှင့် အများ စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ စီးပွားပျက်ကပ်က ဖျက်ဆီးလိုက် သည့် လူ့စိတ်ဓာတ်၊ လူ့စရိုက်များကို မိတ္တူဖလှယ်ကာဖြင့် ပြန်လည်မွမ်းမံပြင် ဆင်ရန် ကာနက်ဂျီ ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဝေဖန်မှုများ

မိတ္တူဖလှယ်ကာကို ဘဝလမ်းညွှန်ကျမ်းအဖြစ် လက်စွဲပြုသူတွေ အမြောက်အမြား ရှိခဲ့သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ လွန်ကျသွားသလို ထင်ရသည့် သူ၏ အကောင်းမြင် အရေးအသားများကို သရော်လှောင်ပြောင်ပြောင်ကြသူများလည်း အများအပြားပင် ရှိ ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ အာဗင်ထရက်ဆလာက မိတ္တူဖလှယ်ကာပါ အရေးအသား များကို လှောင်ပြောင်တုပကာ ‘မိတ်ဆွေလျော့ပါး၍ လူအများနှင့် ရန်ပွားအောင် လုပ်နည်း’ အမည်ဖြင့် ပြက်ချော်စာတစ်ပုဒ် ရေးသားသည်။

သရော်စာဆရာ ဂျိမ်းစ်သာဗာကလည်း ကာနက်ဂျီ၏ နည်းသည်ကလိမ် ကကျစ်နည်းဖြင့် သူတစ်ပါးကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်သည့် နည်းများဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသားသည်။

နီဘယ်ဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဆင်ကလဲလူးဝစ်ကလည်း မိတ္တူဖလှယ်ကာ ကို သေသေချာချာ ခွဲခြမ်းစိစစ်ကာ အတည်ထိုးနက်ဝေဖန်သည်။

သို့သော် ထိုဝေဖန်ချက်၊ သရော်လှောင်ပြောင်ချက်များကြောင့် မိတ္တူဖလှယ် ကာက ကျဆင်းမဲသွားခဲ့ပေ။ စာအုပ်ပါ စကားများကို အတည်ကိုးကားသူ ကိုးကား၊ နောက်ပြောင်ပြောကြားသူ ပြောကြားရင်းဖြင့်ပင် စာအုပ်က ရေပန်းစား သထက် စားခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီကလည်း သရော်လှောင်ပြောင်သူများရှေ့တွင် အပြုံးမပျက်။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လာ၍ကတော့ သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးလိုက်သည် ချည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ၌ နယူးယောက်ရှိအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုက သူ့အား ၎င်းတို့၏အသင်း တိုက်တွင် စကားဟောပြောရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ အသင်းသားအများစုမှာ အယ် ဒီတာများ၊ ထုတ်ဝေသူများ၊ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းသမားများ စသည့် အရင်းစားပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်ရာ သူ့ဟောပြောချက်ကို ကြည့်ညှိလေးစားစွာ နားထောင်ကြရန်ထက်၊ အပြစ်အနာရှာကာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် ချောင်ပိတ်ရိုက်သည့် မေးခွန်းမျိုး မေး ကြရန်အကြောင်းသာ ပို၍များနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကာနက်ဂျီအား ‘စေတနာ ထားသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ၎င်းအသင်းတိုက်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ် လိုက်ရန် အကြံပေး၏။ ‘အမေရိကားမှာ မလွယ်ဆုံး လူစုနော်၊ ခင်ဗျားကို အစိမ်း လိုက် ဝါးစားပစ်လိမ့်မယ်’ဟု ထိုသူက သတိပေးသည်။

သို့သော် ကာနက်ဂျီက ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ သူ့အား ဝေ ဖန်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသူများကို စကားအစမှာပင် ဤသို့စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက် သည်။

‘ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ငြင်းခုံဝေဖန်ကြတာ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန် တော် သိပါတယ်။ တချို့က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အချက်တွေဟာ ခိုင်မာလေးနက်မှု မရှိဘူးလို့ ဆိုကြပါတယ်။ သည်ဟာတွေအားလုံးဟာ စိတ်ပညာနယ်ပယ်နဲ့ လူမှု ဆက်ဆံရေး ဘာသာရပ်နယ်ပယ်တွေမှာ ရှိပြီးသားတွေ၊ ဘာမှ အသစ်အဆန်း မပါဘူးလို့ ပြောသူတွေလဲ ပြောကြပါတယ်။ တကယ်လဲ ဒါ မှန်ပါတယ်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ အတွေးအမြင်သစ်တွေ ပါတယ်လို့ လုံးဝ မပြောခဲ့ပါဘူး။ လူကြီးမင်းများ အသိပါ။ လူသိပြီးသား အချက်တွေကိုပဲ ကျွန် တော် ပြောခဲ့တာပါ။ ထင်ရှားခိုင်မာပြီးသား အချက်တွေ ကျွန်တော်ရှာဖွေတင် ပြတယ်။ ထပ်ထပ်ပြီး အတည်ပြုတယ်။ သိဒ္ဓါတင်တယ်။ ဒီထက်မက ပိုပြီး လူ



သိများ ထင်ရှားအောင် ပြောတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ အဲဒီထင်ရှားခိုင်းမာပြီးသား အချက်တွေကိုပဲ လူတွေကို ထပ်ပြောဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ။ သူတစ်ပါးနဲ့ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာဟာ လူတိုင်းအတွက် အကြီးမားဆုံး လိုအပ်ချက် ပဲ။ အမှန်တော့ ဒီကိစ္စဟာ သဘာဝအလျောက် အလိုလိုဖြစ်လာရမယ့် ကိစ္စ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မလာဘူး။ အလိုလို သိမလာကြဘူး။

‘ကျွန်တော့်ကို ပြောကြတယ်။ ဒီပရိသတ်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် ပရိသတ် ပါတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ပဲ ဒီပရိသတ်ရှေ့ မှာ လျှောက်လဲချက်ပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့တဲ့ အယူအဆတွေဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အယူအဆတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆော့ခရစ္စတီဆီက ငှားရမ်း ထားတာတွေ ပါပါတယ်။ တချို့ကို ချက်စတာမီးလဲဆီက အလစ်သုတ်ထား ပါတယ်။ တချို့ကို ယေရှုခရစ်ဆီက ခိုးပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်စုပေါင်းပြီး ထည့်ထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတွေရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေကိုမှ မနာယူဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ ဆီက ယူကြမလဲ၊ ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နာယူဖို့ အသင့်ပါ’

ကာနက်ဂျီ၏ စကားနောက်မှာ ပရိသတ် ပါသွားခဲ့သည်။ ဟောပြောချက် အပြီးတွင် ပရိသတ်က သူ့အား တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်ဩဘာပေးခဲ့ကြပေသည်။

ကာနက်ဂျီက မိတ္တဗလဒီကာ ဆရာပီသသူ ဖြစ်သည်။ နီးနီးကပ်ကပ်သာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရမည်ဆိုက သူ့အယူအဆများကို တစ်ဖက်လူ နားလည် လက်ခံလာအောင် သူ စည်းရုံးပြောဆိုနိုင်စမြဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ခြွင်းချက်တော့ရှိသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးက နည်းလမ်းတွေသာ ကုန်ချင် ကုန်သွားမည်။ ဘယ်လိုမှ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း၍ မရနိုင် ဟု ဆိုရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ။ အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံနိုင်စရာ အခွင့်အလမ်း လုံးဝ မရှိကြသူများ။

သည်လိုလူမျိုးတွေရှိနေသေးသည်ဆိုတာ မေ့ထား၍ မရနိုင်ကြောင်း ကာ နက်ဂျီ သဘောပေါက်သည်။ သူ့စာအုပ်တွင် ထည့်ရေးရမည်ဆိုက သည်လို လမ်းကုန်နေသူများအကြောင်းကို သီးသန့်တစ်ကဏ္ဍ ဖွင့်ပေးရလိမ့်မည်ဟု သူ မြင်သည်။

ကွာရှင်းပြတ်စဲရန်မှအပ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သော ဇနီး၊ ခင်ပွန်း။ ရဲဌာနသို့ သွား၍ တိုင်ချက်ဖွင့်မည်လား၊ တရားရုံးမှာ ဦးတိုက်လျှောက်ထား မည်လား။ နှစ်နည်းမှာ တစ်နည်းသာ ရွေးချယ်ရတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်။ နောက်ထပ်

ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ လက်သီးနှင့်သာ မိမိရရ ထိုးချလိုက်ရ မည်သူ။ အစရှိသူတို့အကြောင်း။ ၎င်းတို့နှင့် မတော်တဆ ကြုံကြိုက်ရလျှင် ဆောင်ရွက်ရန် နည်းလမ်းများအကြောင်း။

သည်အခန်းကဏ္ဍကို သူ စဉ်းစားမိခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ချမှရေးဖြစ် ခဲ့။ သည်အခန်း ရေးမည်အချိန်တွင် ဥရောပသို့ အလည်ခရီးထွက်ရန် အခွင့်ကြို လာသဖြင့် ရေးမနေတော့ဘဲ၊ ပြီးစီးသည့် စာမူကိုသာ ထုတ်ဝေသူလက် အပ်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

စင်စစ် ဆက်ဆံရန် နည်းလမ်းကုန်သူများကိစ္စကို ဥပေက္ခာပြုကာ ခရီး ထွက်သွားလိုက်ခြင်းသည်လည်း ကာနက်ဂျီ၏ မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ် သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးနှင့် လေသံရော လမ်း ကြောင်းတွင်ပါ လုံးဝဆန့်ကျင်ကွဲလွဲနေမည့် သည်အခန်းကို ထည့်ရေးဖို့ ကြိုးစား ရခြင်းသည်လည်း ၎င်း ‘လမ်းကုန်သူများ’ နှင့် ဆက်ဆံရသလိုပင် အကြီးအကျယ် ခက်ခဲနေလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

အပြုသဘော မှတ်ချက်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးခြင်း

ယခုဆိုလျှင် မိတ္တဗလဒီကာကို ပုံနှိပ်မှု အမျိုးမျိုးဖြင့် စောင်ရေပေါင်း ၁၅ သန်း ကျော်မျှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းများတွင် သူက လက်စွဲစာအုပ်ဖြစ်ပြီး၊ စာအုပ်ပါ လမ်းညွှန်သဘောတရားများကို သင်တန်း အတွင်း လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းကြရသည်။

သင်တန်းခရီးတစ်ဝက်ဖြစ်သည့် သင်တန်းချိန် ခုနစ်၏ ပထမပိုင်း အစီ အစဉ်တွင် သင်တန်းသားများ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ကြပုံကို ကြည့်ပါ။

သည်လေ့ကျင့်ခန်းတွင် သင်တန်းသားများအား ငါးယောက် ခြောက် ယောက် တစ်စုစီ အစုကလေးများ ဖွဲ့ပေးသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းထိုင်ကာ စကားပြောကြရသည်။

ငါးယောက်အဖွဲ့တစ်ခုတွင် ပါဝင်သူများက

- (၁) ဘင်။ ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်စ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ ရုပ် ရည် သန်ပြန့်သားနားသည်။ သို့သော် မျက်နှာထား နည်းနည်းတင်း သည်။ မြေပိုင်ရှင်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်သည်။
- (၂) ရှောင်။ ။ ဆံပင်နီနီနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်၊ ကုန်ပျူတာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်။

(၃) ရစ်(ချ)။ ။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူမည်းတစ်ယောက်။ သတ္တုပစ္စည်း အလုပ်ရုံငယ်တစ်ခုမှ ဖိုမင် ဖြစ်သည်။

(၄) ဖရန့်။ ။ အသက် ၂၄ နှစ်၊ လူပျို၊ ရုပ်ကတိ ဘောလုံးသမား တစ်ယောက်၏ ကြံ့ခိုင်သောကိုယ်ကာယမျိုး ရှိသည်။ စာရင်းအင်းကုမ္ပဏီ ကြီးတစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့် စီပီအေလက်မှတ်ရ စာရင်းအင်း ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

(၅) ကက်သီ။ ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး။ ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမတစ်ယောက်။ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းပညာရှင်။ မိခင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပြီးနောက် ဘင်က ရှောင်အား သေသေချာချာ ကြည့်ကာ စကားစတင်သည်။

‘ရှောင်၊ ခင်ဗျား ပြီးတာ သိပ်လှတယ်ဗျ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ရှောင်က ဆိုသည်။

ရစ်(ချ)က ပြောပြန်သည်။

‘ရှောင်၊ ကျွန်တော် ပထမနေ့ သင်တန်းလာတက်တုန်းက ခင်ဗျား ကူညီတာ သတိရသေးတယ်ဗျာ၊ အဲဒီနေ့က ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေလဲ အများကြီး မေးတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့ အရေးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့သဘောလို့ ကျွန်တော် မြင်တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ရှောင်၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ အမြဲ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ ပုံမျိုး။ လူတိုင်းအပေါ် ပျူပျူငှာငှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိတယ်။ မင်းကို မြင်တိုင်း ငါ အမြဲ စိတ်အားတက်ရတယ်’ ကက်သီက ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ရှောင်အလှည့်ပြီးတော့ ရစ်(ချ)အလှည့်။

ရှောင်က ရစ်(ချ)အား ဟာသဉာဏ်ရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။ ဘင်ကလည်း အရင်တစ်ပတ်က ရစ်(ချ)ပြောခဲ့သည့် ‘အခက်အခဲအကျပ်အတည်း တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံ’ အကြောင်း ပြောကြားချက်ကို သဘောကျကြောင်း၊ ရစ်(ချ)၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကို ချီးကျူးမိကြောင်း ပြောဆိုသည်။

ကက်သီကလည်း.....

သင်တန်းချိန် ခုနစ်၏ ပထမပိုင်းတွင် သင်တန်းသားတိုင်း မိမိ၏ ကောင်း

လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ

သော အရည်အသွေးများကို ဖော်ထုတ်ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်း ခံရသည်။ အပြစ်အနာရှာမှု၊ ပြစ်တင်ဝေဖန်မှု တစိုးတစိမျှ မရှိ။

ဒါက အပြုသဘောမှတ်ချက်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးခြင်းဆိုင်ရာ ပတ်လည်လေ့ကျင့်ခန်းအစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ သည်အစီအစဉ်၏ ရည်ရွယ်ချက်က ‘တစ်ဖက်သားအား ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ချီးမွမ်းစကားဆိုပါ’ ဟူသည့်နှင့်၊ ‘တစ်ဖက်လူ၏ စိတ်တွင် ငါလည်း အရေးပါသူဟူ၍ ခံစားမိလာအောင် ရိုးသားမှန်ကန်သော စကားဖြင့် အားပေးပြောဆိုပါ’ ဟူသော လမ်းညွှန်ချက်နှစ်ရပ်ကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ရန်နှင့် ယင်း၏ အကျိုးရလဒ်ကို ကိုယ်တွေ့အကဲဖြတ်ကြရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံက ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုတွင် သုတေသနပြုနေပုံနှင့် တူလှသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြသူများသည် ပြီးနောက် ရက်သတ္တခြောက်ပတ်အတွင်း ခြောက်ကြိမ်မျှသာ သင်တန်းခန်းထဲ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးကြသူများ ဖြစ်သည်။ တချို့က ရင်းနှီးခင်မင်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း တချို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပင် ပြောဖူးကြသေးသည် မဟုတ်။ သည်လူတွေ ဝိုင်းထိုင်စကားပြောကြသည့် အခါ၌ ရိုးသားပွင့်လင်းသော ချီးမွမ်းစကားဟူသည့် အလေ့အကျင့် မရှိ၍သာ မပြောဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်ပြောမည်ဆိုပါက မည်သူ့အတွက်မဆို ပြောစရာစကား အလွယ်တကူ ရှာ၍ ရနိုင်သည်ဆိုတာ အားလုံးသဘောပေါက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားနေသူတွေ ဖြစ်ကြတာ၊ လောလောဆယ်လည်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းလို နေရာမျိုးတွင် ရှိကြတာကြောင့် သူတို့တစ်တွေ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားကင်းစွာဖြင့် ချီးကျူးစကားတွေ အပြန်အလှန်ဆိုဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဖက်လူ၌ မိမိကိုယ်ကို လေးစားစိတ်၊ မိမိစွမ်းအားကို မိမိယုံကြည်စိတ်များ တိုးတက်လာအောင် အားတက်သရော ဝိုင်းဝန်းမြှင့်တင်ကြသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် လက်တွေ့စမ်းသပ်နေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သော်လည်း အစမ်းသပ်ခံရသည့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ မထိခိုက် မနစ်နာ၊ အားလုံးပင် အနည်းနှင့်အများ အကျိုးခံစားသွားရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အကျိုးရလဒ်ကို လက်ငင်းတွေ့မြင်သည့်အခါမှ အပြင်လောကတွင် လူတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချီးမွမ်းစကား ဆိုခံလှတာ သင်တန်းသားများ သတိ



ပြုမိကြသည်။ သင်တန်းတွင်း လေ့ကျင့်ခန်းကို အပြင်မှာသာ တကယ်လက်တွေ့ အသုံးပြုမည်ဆိုက လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် မည်မျှ ထိရောက်အောင်မြင်မည် ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့သိမြင်သွားကြတော့သည်။

အလုပ်စာအုပ်

မိတ္တဗလင်္ကျာထွက်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအား လူပေါ်လူဇော် လုပ်နည်း သင်တန်းဆရာ၊ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ကြီးပွားလိုသူများကို နည်းပေးလမ်းပြသူ၊ လူအများ စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးပြည့်ဝရေးထက် ရုပ်ပိုင်းအောင်မြင်မှုကိုသာ မက်မောအောင် မြှောက်ပင့်အားပေးသူ စသည်ဖြင့် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ဓနကြွယ်ဝရေးကိုလည်း လိုလားအပ်သည့် ပန်းတိုင်တစ်ရပ်အဖြစ် ရိုးရိုးသားသား၊ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောဆိုခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသဖြင့် ဝင်ငွေတိုးခဲ့ကြသူတွေအကြောင်း သူ ဥဒါဟရဏ်ဆောင်၍ ပြောခဲ့တာတွေ အများပင် ရှိ၏။

ဥပမာ၊ ဘက်သလီဟင် သံမဏိလုပ်ငန်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ချားလ်(စ)ရွပ်သည် လူအများကို ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်တတ်သည့် အရည်အချင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာငွေ တစ်သန်း (ထိုစဉ်က လူတစ်ယောက် ရနိုင်သည့် အမြင့်ဆုံး လစာ) ရရှိခဲ့သည် ဆိုသော အကြောင်းမျိုး။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက ဓနငွေကြေး ရရှိမှုကို အောင်မြင်မှု သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုကို တိုင်းတာရာ၌ ငွေကြေး ပေတံတစ်ခုတည်းကိုသာ သုံးစွဲခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ မိတ်ဆွေပေါများမှု၊ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု၊ စိုးရိမ်သောကကင်းစင်မှု စသည့် အခြားပေတံများကိုလည်း သူ ကိုင်ဆောင်ထားပါသေးသည်။ သို့သော် သည်လုပ်ရပ်ကြောင့် သည်အကျိုးရလဒ် ထွက်သည်ဟူသော အချက်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရာ၌ကား ငွေ ဘယ်နှစ်သန်း ရသွားသည်၊ ရာထူး ဘယ်နှစ်ဆင့် တိုးမြင့်သွားသည် ဆိုတာတွေက ပို၍ ထင်သာမြင်သာသည့်အတွက် ၎င်းတို့နှင့်ပင် သူ အဓိက ပြလေ့ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ငွေသည် အဓိက မဟုတ်ကြောင်းကား အလျဉ်းသင့်တိုင်း သုထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့သည်။

ဥပမာ၊ မိတ္တဗလင်္ကျာမှာ ပါသည့် စတော့ရှယ်ယာပွဲစားတစ်ယောက် အကြောင်း ဆိုပါစို့။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာနက်ဂျီ၏ 'ပြုံးပါ' ဆိုသော လမ်းညွှန်ချက်ကို တိတိကျကျ လိုက်နာကာ အိမ်တွင်ရော၊ ရုံးမှာပါ ဆက်ဆံရသူအားလုံးကို ပြုံးရွှင်ဖော်ရွှေရွှာ ဆက်ဆံကြည့်ခဲ့ရာ နေ့ချင်းညချင်းပင် အကျိုးကျေးဇူးခံစားခဲ့ရသည်။ သည်အကြောင်းကို ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က 'အပြုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီကို ဒေါ်လာတွေ သယ်လာပေးတယ်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဒေါ်လာတွေ ဒေါ်လာတွေ အများကြီး သယ်လာပေးတယ်' ဟု အားပါးတရပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် ကာနက်ဂျီက ဒေါ်လာငွေ ရသည်ကိစ္စလောက်တွင် ရပ်မနေ။ ပို၍အရေးကြီးသောအချက်ကို ဆက်၍ ပြောသည်။ ယင်းကား အပြုံးကြောင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူတွေ တိုးကာ ပို၍လည်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု ရရှိလာခဲ့သည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ စင်စစ် လောက၌ သည်အရာများသည်သာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကာနက်ဂျီက အလေးအနက် မှတ်ချက်စကား ဆိုခဲ့ပါသည်။

သူ့အယူအဆကို လူအများကြား ဖြန့်ချိသည့် နေရာ၌ ကာနက်ဂျီက သူ့ကိုယ်သူ စည်းကောင်တစ်ခုတော့ သားထားခဲ့ပါသည်။ သူ့သင်တန်းသားနှင့် သူ့စာအုပ်ဖတ်သူများအား ဘာတွေလုပ်လျှင် ဘယ်လိုအကျိုးရလဒ်တွေ ထွက်ပေါ်နိုင်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းများကိုသာ သူ အသိပေးပြောကြားသည်။ ဘယ်ဟာကို လုပ်ပါဟု သူ မဆို။ သင်တန်းမှာရော၊ စာအုပ်မှာပါ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု တိုးတက်ရေး၊ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှု ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလာစေရေး၊ ဘဝ၌ ချမ်းသာသုခပြည့်ဝရေးနှင့် ဓနကြွယ်ဝရေးဆိုင်ရာ နည်းလမ်းများကို သူ သင်ကြားပေးသည်။ သို့သော် သည်ဟာတွေထဲမှာ ဘယ်အရာကို အများဆုံးတန်ဖိုးထားမည်လဲ၊ ဘယ်အရာကို မိမိဦးတည်ရည်မှန်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရယူမည်လဲ ဟူသည်ကတော့ တစ်ဦးချင်း ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရမည့်အရာသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ သဘောထားသည်။

သူ ပေးသည်က စူးဆောက်တန်ဆာပလာ။ သည်စူးဆောက်တန်ဆာပလာဖြင့် မိမိတို့နှစ်သက်ရာကို တည်ဆောက်ကြ။ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့စာအုပ်ကို အလုပ်စာအုပ်ဟု သူ ဆိုကာ၊ စာအုပ် နောက်ဆုံးမှာလည်း စာမျက်နှာလွတ်နှစ်ခု ထည့်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမစာမျက်နှာလွတ်ထိပ်တွင် 'ဤစာအုပ်ပါ လမ်းညွှန်ချက်များကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများ' ဟူ၍ ရေးထိုးပေးထားသည်။

သူ့သင်တန်းတည်းဟူသော လူမှုဆက်ဆံရေး ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ရရှိခဲ့သည့် သူ့အသိအမြင်၊ သူ့အယူအဆများကို စာဖတ်သူ အသီးသီးက မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် သုတေ

၁၈၆

မေမြင့်

သန ပြုချက်များဖြင့် ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ထပ်လောင်းအတည်ပြုခြင်းများ  
ပြုလုပ်နိုင်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးသည့် သဘောပေတည်း။

အခန်း



မီးရှူးတိုင်ကို လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း



သူက မစ်ဇူရီ တောကျေးလက်သားလေးဘဝနှင့် အများကြီး ကွာလှမ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သည်ချက်လက်မှတ်ကြောင့် သူ့ဘဝသည် ငယ်စဉ်ကာလကနှင့် ပို၍ပင် အလှမ်းကွာဝေးသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ ခံစားမိနေသည်။

သို့သော် ငွေကြောင့် သူ့ဘဝ ပို၍လုံခြုံသွားတာ၊ ပို၍သာယာပြည့်စုံသွားတာပဲ ရှိသည်။ သူ့နေထိုင်မှုပုံစံကတော့ ပြောင်းမသွား။ သူက ငွေကြေးသုံးစွဲရန် ဝါသနာပါလှသူမျိုး မဟုတ်။ စည်းစိမ်ခံချင်သူ၊ သူငွေ့ဂိုက်ဖမ်းချင်သူမျိုးလည်း မဟုတ်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အနေအထိုင်၊ အမူအကျင့်တွေသာ ပြောင်းမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့သင်တန်းကတော့ စာအုပ်ထွက်ပြီးသည့်နောက်၌ အပြောင်းကြီး ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ မူလက သူ့သင်တန်းသည် သူတစ်ဦးတည်း အဓိက ဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသားဦးရေမှာလည်း တစ်နှစ်လုံးတွင်မှ တစ်ထောင်နီးပါးလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ စာအုပ်ထွက်ပြီး မကြာမီပင် ယင်းဦးရေထက် အဆနှစ်ဆယ်လောက် ရုတ်တရက်တိုးကာ သင်တန်းတက်ရန် စာရင်းပေးသွင်းလာကြသည်။ လူတွေအားလုံးကို ကိုင်တွယ်နိုင်ရန်အတွက် လုပ်ငန်းပုံစံကို အလျင်အမြန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရတော့သည်။

သူ့စာအုပ်ကို ဝေဖန်ရေးသမားတို့ ဝေဖန်၍ကောင်းဆံ့ ၁၉၃၇ ခုနှစ်ထဲမှာပင် ကာနက်ဂျီက နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာကြီးတစ်ခု ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

ကြော်ငြာ နဖူးစည်းအဖြစ်

‘သင့်ဝင်ငွေ တိုးစေမည်’

‘ထိရောက်အောင်မြင်စွာ ပြောဆိုတတ်စေမည်’

ဟူသောစာတန်းကြီးနှစ်ခု ရေးထိုးထားပြီး၊ အမေရိကန်ပြည်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးသမိုင်းတစ်လျှောက် အရောင်းရဆုံး စာတစ်အုပ်ဖြစ်သည့် မိတ္တဗလဋီကာကျမ်းကို ပြုစုသူ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ အပြောအဟောပညာသင်တန်းအကြောင်း သရုပ်ပြပွဲတစ်ရပ်ကို အက်စတာဟိုတယ်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားသူတိုင်း အခမဲ့တက်ရောက်နားထောင်နိုင်ကြောင်းများ ဖော်ပြထားသည်။

သင်တန်းဆရာ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် သင်တန်း တန်ဖိုးရှိလှကြောင်း ထောက်ခံချက်ရေးပေးသည့် လိုဝယ်သောမတ်(စ)၏ ဓာတ်ပုံတို့လည်း ကြော်ငြာစာမျက်နှာ၌ ပါရှိသည်။

ထို့ပြင် သင်တန်းတက်ခြင်းကြောင့် ရရှိနိုင်မည့် အကျိုးကျေးဇူးအယုံငါး

အခန်း (၉)

ပီးရှားဟိုင်းကို လက်သင့်ကမ်းခြင်း

မိတ္တဗလဋီကာအတွက် စာမူခပထမအရစ်အဖြစ် ဒေါ်လာ ၉၀၀၀၀ တန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ကာနက်ဂျီ ရရှိသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်က ဒေါ်လာကိုးသောင်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်။ ၁၉၈၀ ကျော်ကာလ ငွေနှင့် တွက်မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်လာ ၇၀၀၀၀၀ နှင့် ညီမျှသည်။ ထိုငွေဖြင့် သူ ထိုစဉ်က နေထိုင်လျက် ရှိသည့် သစ်တောရပ်ကွက်က ခြံနှင့် အိမ်မျိုး ခြောက်လုံး၊ ခုနစ်လုံးချက်ချင်း ကောက်ဝယ်၍ ရသည်။

သည်လောက်များပြားသည့်ငွေမျိုး ယခုလို ရုတ်တရက် ရလာဖို့ သူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ သည်ငွေတွေ သုံးဖို့လည်း သူ့မှာ လတ်တလော့စိတ်ကူးမရှိသေး။ သို့နှင့် ချက်လက်မှတ်ကို သည်အတိုင်းပဲ စားပွဲပေါ်မှာ သူ တင်ထားခဲ့သည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာသည့်အခါတွင်တော့ သူ၏ အတွင်းရေးမှူးက မနေနိုင်တော့သည်နှင့် ‘သည်ငွေကို ဘဏ်စာရင်းထဲ မထည့်ဘူးလား’ ဟု သူ့အား မေးသည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီက သည်ချက်လက်မှတ်ကို လက်လွှတ်ရမှာနုမြောသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာက လွမ်းယွတ်တမ်းတစရာတွေ ရှိနေသည်။

‘အဖေနဲ့ အမေသာ ဒီချက်လက်မှတ်ကို မြင်ရရင် သိပ်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ’ သူ့နှုတ်က ဖွင့်ဟသည်။

ရပ်၊ သင်တန်းတွင် သင်ပြပုံနှင့် သင်တန်းသားတို့ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ရမည့်အနေအထား စသည်များကိုလည်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်းရေးသားထားသည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်က ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှာ တစ်ပတ်လျှင် သင်တန်း တစ်ချိန်စီ စုစုပေါင်း ၁၆ ချိန် (ယခုခေတ်၌ ၁၄ ချိန်) တက်ရပြီး၊ သင်တန်း ခန်းများအဖြစ်မူ ဟိုတယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ၏ သီးသန့်ခန်းများကို အသုံးပြုလေ့ရှိခဲ့သည်။ သင်တန်းချိန် ပထမပိုင်းက ညစာစားသုံးရင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယပိုင်းကိုမူ စားသောက်အပြီးတွင် ဆက်ကြရသည်။ ထို့ပြင် အင်္ဂါနေ့ ညများ၌ မှတ်ဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးရေးကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး (ဥပမာရပ်) တိုးတက်ရေး စသည်တို့ ဆိုင်ရာ ဟောပြောပို့ချမှုများ သီးသန့်ပြုလုပ်ပေးသည်။

၎င်းအင်္ဂါနေ့ည ပို့ချပွဲများတွင် သင်တန်းသားများသာမက၊ အခြားလူများ ပါ တက်ရောက်နားထောင်ခွင့် ရကြရာ နာမည်ကျော် အပြောအဟောဆရာကြီး ကာနက်ဂျီကို နားထောင်လိုသူများ အလှအယက် လာရောက်ကြခြင်းကြောင့် ဟိုတယ်ခန်းအတွင်း အမြဲ တိုးဝေ့ညပ်သပ်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ပွဲစည်ကားခြင်းမှာ ကာနက်ဂျီအဖို့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သော်လည်း ဟိုတယ်ကမူ သူ့အဆောက်အအုံနှင့် ပရိဘောဂများ ထိခိုက်ပျက်စီးမှာ စိုးရိမ်သဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ ၎င်းပွဲများ ကျင်းပရန် ခွင့်မပြုတော့ပေ။

စာအုပ်က ရသော အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကြောင့် လုပ်ငန်းတိုးတက်သည့် အကျိုးကျေးဇူးခံစားရသလို တစ်ဖက်တွင်လည်း ကျော်ကြားမှု၏ဒဏ်ကို ကာနက်ဂျီ ခံရသည်။ သူက သရုပ်ပြပွဲများ၊ ပို့ချပွဲများတွင် ပရိသတ်လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ဈာန်ဝင်လှုပ်ရှားစွာ ဟောပြောတတ်သူမျိုးဖြစ်သော်လည်း စင်အောက်တွင်မူ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်မှိန်မှိန်သာ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ မိတ္တူဗလဋီကာကို အကြောင်းပြုကာ အလွန်အမင်း လေးစားအားကျနေသည့် ပရိသတ်က သူ့အား စင်အောက်တွင် တစ်ဦးချင်း နှစ်ဦးချင်းနှင့် စကားပြောစဉ်မျိုးမှာလည်း အလွန်ထက်သန်တက်ကြွမည် လူတစ်ဦးအဖြစ် မြင်ယောင်ထားကြသည်။ သူသည် သူ့စာအုပ်ထဲကလို စည်းရုံးဆွဲဆောင်အား ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု မျှော်မှန်းထားကြသည်။ သည်မျှော်မှန်းချက်ဖြင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ် အကဲခတ်ကြသည်။

သည်ပရိသတ်မျိုးနှင့်တွေ့ရလျှင် ကာနက်ဂျီ အလွန်စိတ်ညစ်တတ်သည်။ သည်လူတွေသည် သူ့အား လူစွမ်းကောင်းအမှတ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြပြီး၊ တကယ်လက်တွေ့၌ သူတို့မျှော်မှန်းထားသလို မဟုတ်မှန်း သိသွားသောအခါ

စိတ်ပျက်သွားတတ်ကြတာကို သူ မြင်သိနေရသည်။ သူက လူမှုဆက်ဆံရေး၊ သဘောတရားတွေ ဟောပြောပို့ချနေသူ ဖြစ်သော်လည်း တကယ် လက်တွေ့၌ မိမိဟောပြောသလောက် အတိုင်းအတာအထိကား ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်။ လူတွေကို နာမည်ခေါ်၍ ဆက်ဆံပြောဆိုပါဟု သူတိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်က မကြာခဏ နာမည်တွေ မေ့နေတတ်သည်။ ပြီး လုံးဝ မငြင်းပါနဲ့ဟု အမြဲ ပြောခဲ့သော သူသည် တစ်ခါတစ်ရံအငြင်းသန်ချင်သန်နေမိတတ်သည်။

ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်တွေကို ကိုယ် သိနေသည့်အလျောက် သူ့အား အလွန် ကြည်ညိုလွန်းသူများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ မတွေ့ရအောင် သူ ရှောင်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဟာရီးလ်ထံသို့ ရေးသောစာတွင် ကာနက်ဂျီက သူ့ခံစားချက်ကို ဤသို့ ဖွင့်ဟထားသည်။

‘ဟာရီးလ်ရေ၊ ခင်ဗျားဆီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ဆီကို ပို့တဲ့ ဖိတ်ကြားစာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပေးပါဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော် မိတ္တူဗလဋီကာကို မရေးခင်တုန်းက လူတွေ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားကြဘူးဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ရိုးရိုး ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၊ သက်ကြီး ပညာရေး သင်တန်းတစ်ခုက ဆရာ၊ ဒါပဲပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူမှ လာမတွေ့ပါဘူး။ အခု ဒီစာအုပ် ရေးပြီး စာအုပ်ကလဲ အရမ်းနာမည်ကြီးတော့ လူတွေ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို့ ထင်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့သွား သိသွားတဲ့အခါ ကျတော့သူတို့ထင်သလို မဟုတ်၊ သူလိုငါလိုပါပဲလားဆိုတာ မြင်သွားပြီး စိတ်ပျက်သွားကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့အမူအရာတွေ မြင်နေ သိနေတော့ ဒီလူတွေနဲ့ တွေ့ရတိုင်း စိတ်ထဲက သိကအောက် ဖြစ်ရတယ်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် လူတစ်စိမ်းတွေဆီက ဖိတ်ကြားတာတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တာပါ’

ဧည့်ခံပွဲတွေ ရှောင်ကြဉ်ရုံမျှဖြင့် သူ၏ ငြိမ်းချမ်းသော မူလဘဝကို ပြန်မရ။ သို့နှင့် မိတ္တူဗလဋီကာ အရှိန်အတက်ဆုံးအချိန်တွင် သူ ဥရောပသို့ အလည်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သည်အခါ ကျတော့လည်း ပြဿနာတစ်မျိုးတက်လာပြန်သည်။

သင်တန်းကိစ္စ။

သူ နိုင်ငံခြားသွားနေစဉ်အတောအတွင်း သူ၏ ‘ထိရောက်စွာ စကားပြော



ဆိုရေးနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ကာနက်ဂျီသိပ္ပံကျောင်း'က ဖရိုဖရဲဖြစ်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ဝင်ငွေကောင်းခဲ့တာ မှန်သော်လည်း ကာနက်ဂျီအတွက် စာအုပ်သည် အရံသာဖြစ်သည်။ သင်တန်းသာ သူ့အသက်။ မိတ္တူဗလဋီကာသည် သင်တန်း၏ ရလဒ်ဖြစ်သည်။ သင်တန်းမရှိဘဲ မိတ္တူဗလမရှိနိုင်။ နောက်ရေးသားဖြစ်သည့် 'သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး' သည်လည်း သင်တန်းမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် သူ့သင်တန်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန်အတွက် ကာနက်ဂျီအမေရိကသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အချိန်က မကောင်းတော့။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဥရောပမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး အစပျိုးနေပြီ။ အမေရိကမှာလည်း စီးပွားပျက်ကပ်၏ အရှိန်မသေးသေးမီပင် စစ်ငြေ့စစ်ရိပ်သန်းလာပြီ။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာတွင် အမေရိကန်တို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ သည်ကာလအတွင်း သင်တန်းလုပ်ကိုင်ရန် အခြေအနေမပေးတော့။ လက်ထောက်သင်တန်းဆရာ ၃၅ ယောက်နှင့် ဖြန့်ခွဲလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့် 'သူ့လုပ်ငန်းကို ရပ်သိမ်းကာ သင်တန်းရုံးကိုပင် နေအိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ရသည်။

သင်တန်းလုပ်ငန်း လုံးဝနီးပါး ရပ်ထားရသော်လည်း သူ ၁၉၃၃ ခုနှစ်က စတင်လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့သည့် ရေဒီယိုအသံလွှင့် အစီအစဉ်များတွင်မူ ဆက်လက်ပါဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် မျူးကျူဝယ်နက်ဝပ် အသံလွှင့်ဌာနမှနေ၍ ကြာသပတေးနေ့ညတိုင်း 'နာမည်ကျော်ကြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လူသိနည်းသော ဖြစ်ရပ်များ' အစီအစဉ်ကို သူ ထုတ်လွှင့်သည်။ ၎င်းအစီအစဉ်မှာ ၁၉၃၄ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ၎င်းအမည်ပါ စာအုပ်ကို အခြေပြုခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင်မူ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသည့် ၁၁ နှစ်တာကာလကို သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားစေမည့် ကိစ္စနှစ်ရပ် သူ စိမ့်ဖန်တီးဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုက ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဖြစ်၍၊ နောက်တစ်ခုက သူ့သင်တန်းလုပ်ငန်းကို အကျယ်အပြန့် လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် ကုမ္ပဏီပုံစံဖြင့် ဖွဲ့စည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရော့သီ ကာနက်ဂျီ

အိုကလာဟိုးမားပြည်နယ်၊ တာလဆာမြို့၊ သူဒေါ်ရော့သီဇန်ဒါပူးလ် (Dorothy Vanderpool) က ကာနက်ဂျီနှင့် လူချင်းမဆုံမိကပင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်

သက်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် သူမက အဲဗရက် ပုပ်(ပ) ဆိုသူ တည်ထောင်သော အိုကလာဟိုးမား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပညာသင်ကျောင်းက ဖွင့်လှစ်သည့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ပုပ်(ပ) ၏ အိုကလာဟိုးမားကျောင်းကား ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ သင်တန်းကို ကာနက်ဂျီ၏ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက် (လိုင်စင်) ဖြင့် ပုံတူကူးသင်ကြားသည့် ပထမဆုံးသော ပြင်ပကျောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နောက်တွင်မူ အခြားသော စီးပွားရေးပညာသင်ကျောင်းပေါင်းများစွာတို့က ကာနက်ဂျီသင်တန်းကို ၎င်းတို့ကျောင်းများတွင် တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍစီအဖြစ် သင်ကြားပို့ချနိုင်ရန် ကာနက်ဂျီထံ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ကာနက်ဂျီက တာလဆာတွင် ဟောပြောပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်စဉ် ဒေါ်ရော့သီနှင့် စ၍ ဆုံမိခြင်းဖြစ်သည်။ တာလဆာတွင် ဒေါ်ရော့သီ၊ သူမ၏မိခင်နှင့် အဲဗရက် ပုပ်(ပ) တို့နှင့်အတူ သူ နေ့လယ်စာစားခဲ့သည်။ နယူးယောက် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် စာအဆက်အသွယ် ပြုလုပ်သည်။ ၁၉၄၃ အောက်တိုဘာလတွင်မူ သူမအား နယူးယောက်တွင် သူ၏ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဒေါ်ရော့သီ လက်ခံသဖြင့် နယူးယောက်သို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အတွင်းရေးမှူးအား သူ့ကို လက်ထပ်ရန် ပိုးပန်းသောကာလ တစ်လျှောက်လုံးပင် အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်း မရှိခဲ့။ တစ်ကြိမ်တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ပွားပြီး ဒေါ်ရော့သီ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားသည့်အတွက် ကာနက်ဂျီ အတော်ကြီး ပြန်ချောယူရသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်၊ မိတ္တူဗလဋီကာ ထုတ်ဝေသည့် ရှစ်နှစ်မြောက်နေ့တွင်မူ သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲကို တာလဆာရှိ ဘော်စတန် အဲဗင်းနယူး မက်သဒစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မိတ်ဆွေအချို့ ဒေါ်ရော့သီ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့နှင့်ပင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ကျင်းပခဲ့သည်။

လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနားအပြီးတွင် ကာနက်ဂျီက 'မိတ္တူဗလဋီကာ စာအုပ်ရေးခဲ့ပေမယ့်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကျုပ်ကို လက်ထပ်တဲ့အထိ စည်းရုံးနိုင်ဖို့ ရှစ်နှစ်တိတိ အချိန်ယူခဲ့ရတယ်ဗျာ' ဟူ၍ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ အင် အဆိုသီယိတ် (စ) ကုမ္ပဏီ

ဒေါ်ရော့သီနှင့် လက်ထပ်မီ တစ်လခန့်က စတင်ကာ ကာနက်ဂျီက သူ့လုပ်ငန်းကို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးများ ပုံစံအတိုင်း တိုးချဲ့ခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းများ လုပ်

နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၌ သူ့နာမည်ခံယူကာ သူ့သင်တန်းပုံစံအတိုင်း ထပ်တူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မည့်သူများအား လိုင်စင်များစနစ်တကျချပေးရန် သူ စီစဉ်သည်။ ထိုနောက် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် သူ့လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန်အတွက် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီအင်အဆိုဆီယံတီ(စ)(ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် အဖွဲ့သားများ)အမည်ရှိ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တည်ထောင်သည်။ ကုမ္ပဏီတွင် သူက ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒေါ်ရော်သီက ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင်မူ ဒေါ်ရော်သီက ကုမ္ပဏီကြီးကြပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့၏ ချယ်ယာမင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး၊ သူမ၏ ပထမအိမ်ထောင်မှ ရသော သမက်ဖြစ်သူ ဂျေ အော်လစ်ဗာ ကရွမ်းက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။

### သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး

သူ လက်ထပ်သည့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်လောက်မှ စတင်ကာ ကာနက်ဂျီက သူ့သင်တန်းတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် စိုးရိမ်သောက ဖြေဖျောက်မှုဆိုင်ရာ အညွှန်းစာအုပ်အပါးကလေးများ ရေးသားဖြန့်ဝေလျက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုနောက် လေးနှစ်အကြာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင်မူ သင်တန်းသုံး စာအုပ်ပါးများကို အခြေပြုကာ ‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ (How to Stop Worrying and Start Living) စာအုပ်ကို ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေးသည်လည်း နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်အတွင်း ထင်ရှားတွင်ကျယ်ခဲ့သည့် စာအုပ်များထဲတွင် တစ်အုပ်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အရောင်းစံချိန်တင်သူများ စာရင်းတွင် ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာအုပ်များ ကဏ္ဍ၌ ဒုတိယနေရာမှ ပါခဲ့သည်။ နံပါတ်(၁) နေရာကို အမေရိကန် စစ်သေနာပတိချုပ် အိုင်စင်ဟောင်ဝါ (နောင်တွင် အမေရိကန်သမ္မတ) ၏ ‘ဥရောပစစ်ပွဲ’ (Crusade in Europe) က ရရှိခဲ့ပြီး၊ အဲဖရက်ကင်ဆီ၏ ‘လူယောကျ်ားတို့၏ လိင်အပြုအမူ’ (Sexual Behaviour in the Human Male) စာအုပ်က တတိယချိတ်ခဲ့သည်။

တစ်နှစ်တာအတွက် အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင်ခဲ့သော်လည်း သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေးသည် မိတ္တူဗလကိုကား လုံးဝလိုက်မမီနိုင်ခဲ့ပေ။ ယနေ့ထိ သောကကင်းဝေး၏ စောင်ရေမှာ ခြောက်သန်းကျော်မျှဖြစ်ရာ မိတ္တူဗလ (စောင်ရေ ၁၅ သန်းကျော်) ၏ ထက်ဝက်မျှပင် မရှိခဲ့ပေ။

သောကကင်းဝေး ရေးသည့်အခါ၌လည်း ကာနက်ဂျီက သူ့အောင်မြင်ခဲ့သည့် မိတ္တူဗလဋီကာပုံစံအတိုင်း သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့သဘောတို့ တွဲ

ဖက် ဖော်ပြသည့်နည်းကိုပင် အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူ့စာအုပ်ထဲတွင် နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အခြားသူလိုငါလိုပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့၏ သောကကင်းဝေးရေးဆိုင်ရာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို တင်းကြမ်းပြည့်မျှ ဖော်ပြထားသည်။ နမူနာတချို့ကို ပြရလျှင်-

- အမေရိကန်ဝတ္ထုနှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဘုသ်တာကင်တန်၏ စိတ်၌ သူသည် ဘဝတွင် ကြုံတွေ့ရနိုင်သည့် အခြားမည်သည့်ဘေးဒုက္ခကို မဆို ရင်ဆိုင်နိုင်မည်။ မျက်စိကွယ်သွားမည့်အဖြစ်တစ်ခုကိုကား လုံးဝ ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍ တွေးတောပူပင်နေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနောက် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်တွင် သူ မျက်စိကွယ်သွားခဲ့ရာ၊ တကယ် ကြုံသည့်အခါ၌မူ သည်ကံကြမ္မာကိုလည်း သူ တည်ငြိမ်စွာပင် ခံယူနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။
- ပြင်သစ်တွေးခေါ်ရှင်ကြီး မွန်တိန်းကလည်း ‘ကျွန်တော်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးဆိုးဒုက္ခမျိုးစုံတို့ ပြင်းတီးလျက် ရှိနေခဲ့သည်။ သို့သော် သည်အထဲမှ အများစုတို့မှာ တကယ် လက်တွေ့ဖြစ်မလာခဲ့ကြပေ’ ဟူ၍ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။
- မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် ဝက်(စ)ချက်စတာမြို့မှ အားလ်၊ ဟန်နီဆိုသူသည် အစာအိမ်ရောဂါဖြင့် သူ့သေမှာမှချဟု ယူဆပြီး မအိပ်နိုင်မစားနိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကာလအတော်ကြာပြီးသည့်နောက်တွင်မူ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းကာ မသေမီ ပျော်ပျော်နေသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်လုံး အသင့်ဝယ်သည်။ ထိုနောက် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ပတ် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ပြတ်သားသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့သောကတွေ့ရော၊ အစာအိမ်နာပါပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း စားကောင်းသောက်ကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်ပြီးချိန်၌ သူက ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်ကိုးဆယ်တိုးကာ ကျန်းမာဝပြုံးလာပြီး မူလလုပ်ငန်းကို နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လုပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ စသည်ဖြင့်။

‘သောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေး’ကို တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးက ချီးကျူးကြိုဆိုခဲ့ပြီး၊ ရီဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်(စ) မဂ္ဂဇင်းကလည်း အကျဉ်းချုပ်ကောက်နုတ်ကာ နှစ်လမျှ ဖော်ပြခဲ့သည်။

သောကကင်းဝေး ထွက်သည့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်လောက်တွင် ကာနက်ဂျီအင်





အဆိုဆီယံ(စ)ကုမ္ပဏီမှ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်သည့် သင်တန်းလုပ်ငန်းက အတော်ပင် ကြီးထွားအောင်မြင်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကနေဒါနိုင်ငံတို့တွင် မြို့ကြီး ၁၆၈ မြို့၌ သင်တန်းခွဲများ ဖွင့်လှစ်ပေးလျက်ရှိနေသည်။ ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီကလည်း မူလက ကုမ္ပဏီ ဒုဥက္ကဋ္ဌနာမည်ခံရုံသာ ရှိခဲ့သော်လည်း၊ နောက်ပိုင်း၌ အလကားနေရတာ ပျင်းသည်ဆိုကာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍စိတ်ဝင်စားစွာ ပါဝင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကာနက်ဂျီက သူမအား အမျိုးသမီးများအတွက် အထူး သင်တန်းတစ်ခုဖွင့်လှစ်ရန် တိုက်တွန်းအကြံပေးရာ ဒေါ်ရော်သီလည်း သဘော ကျသည်နှင့် 'အမျိုးသမီးများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီ သင်တန်း'ကို စတင်ဖြစ်သည်။

သင်တန်းက မအောင်မြင်ပါ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားပြီး သည့်တိုင် အလားအလာမမြင်သည့်အခါ သင်တန်းကို ပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။

သင်တန်း မအောင်မြင်သော်လည်း ဒေါ်ရော်သီအတွက် အကျိုးအမြတ် တစ်ခုတော့ ထွက်ခဲ့သည်။ သင်တန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ရေးဖြစ်သည့် 'သင့် ခင်ပွန်းသည်အား လုပ်ငန်းဘဝနှင့် လူမှုရေးဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်အောင် ထောက်ကူရန်နည်းလမ်းများ' (How to Help Your Husband Get Ahead in His Social and Business Life) အမည်ရှိစာအုပ်။ သူမအဖို့ ပထမဆုံး ပြုစုဖြစ်သည့် စာအုပ်ဖြစ်ပြီး၊ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီကျောင်းထွက်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဒေါ်ရော်သီက သည်စာအုပ် ရေးသားရာ၌ ကာနက်ဂျီ၏ နည်းလမ်းအတိုင်း လူပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့ထံမှ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ပုံ သဘောများဖြင့် သူ့စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထားသည်။ တချို့အဖြစ်အပျက်များနှင့် အဆိုအမိန့်များ ဆိုလျှင် ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီ၏ စာအုပ်များနှင့်ဟောပြောချက်များတွင် ပါဝင်ပြီးသား တွေကိုပင် ထပ်မံအသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်စာအုပ်ထွက်စဉ် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းက ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီ၏စာအုပ်သည် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းချက် ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ်လက်တွေ့၌ ၎င်းအတိုင်းဖြစ်မလာခဲ့။ သူ့စာအုပ်က သာမန်မျှပဲ ရှိခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ရော်သီက နောက်ထပ် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေပြန်သည်။ စာအုပ်အမည်က (Don't

Grow Old - Grow Up) 'မအိုပါစေနဲ့၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသာဖြစ်ပါစေ' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကား ကာနက်ဂျီ၏ ဘဝနေနည်း အတွေးအခေါ်များကို ဆက်လက်တိုးချဲ့ဖြန့်ချိခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးလာခြင်းအတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြ မဖြစ်ပါနှင့်။ အသက်အရွယ်အလျောက် အသိပညာရှိလာရန်၊ အရွယ်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ နေတတ်ရန်သာ ဂရုပြုပါ စသည်ဖြင့် တိုက်တွန်းလမ်းညွှန်ထားသော ၎င်းစာအုပ်မှာ ယနေ့တိုင် ရိုက်နှိပ်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီသင်တန်း၏ သင်တန်းချိန်(၁၀)မှ သောကကင်းပေးဟောပြောပွဲ အစီအစဉ်တွင်လည်း အကောင်းဆုံး ပြောဆိုနိုင်သူသုံးဦးအား သင်တန်းသားများကိုယ်တိုင် မဲပေးရွေးချယ်ကာ 'မအိုပါစေနဲ့' တစ်အုပ်စီ ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။

သမီးကာနက်ဂျီ

၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ကာနက်ဂျီမောင်နှံအတွက် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဖွားမြင်သည်။ သည်အချိန်မှာ ကာနက်ဂျီအသက် ခြောက်ဆယ်သုံးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ။

သမီးလေးကို ဒွန်နာဒေါ်ကာနက်ဂျီ (Donna Dale Carnegie) ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့သည်။

ဒွန်နာကလေး တော့တီးတော့တာ သွားတတ်စ အချိန်မှာ ကာနက်ဂျီက သမီးငယ်နှင့်အတူ အိမ်ခြံဝင်းထဲရှိ ရေကန်အနီး လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။ ကလေးနှင့်အတူ ထွက်လာရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ကာ စကားလက်ဆုံ ကျမိလျှင် သူက ကလေးထိန်းဟာ မေ့သွားတတ်သည်။ စကားစပြတ်ပြီးနောက် အိမ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝင်လာ၍ ဒေါ်ရော်သီက ကလေးဘယ်မှာလဲ မေးတော့မှ သူ သတိရကာ မတော်တဆ ရေကန်ထဲများ ကျလေသလား တွေးပူပြီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ရတတ်သည်။ သို့နှင့် နောက်တော့ သူ စိတ်မချဖြစ်ကာ ရေကန်ကို မြေဖို့ပြီး ၎င်းနေရာ၌ နှင်းဆီခြံကလေးတစ်ခု ချထားလိုက်လေသည်။

ဒွန်နာကတော့ ဖခင်နှင့် အတူနေခဲ့ရသည့် ကာလကို ဝိုးတိုးဝါးတားသာ အမှတ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဖခင်ကွယ်လွန်ခါနီးလောက်တွင် ဘာမျှဒါကျွန်းသို့ အလည်ရောက်တာ၊ အဖေ့ရုံးသို့ လမ်းလျှောက် လိုက်ရတာ၊ မစ်ဇူရီနယ် ဘယ်လတန်ရှိ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရတာ နည်းနည်းစီပဲ သူမှတ်မိသည်။

ကာနက်ဂျီက နယူးယောက်မှာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီးသည့် အချိန် သူ့ဇာတိ မစ်ဇူရီမှာ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သို့နှင့်

ဇာတိအစွဲလေးကို အစာကျွေးသည့်အနေဖြင့် သူ့မိဘများ ဝါရင်းစဘတ်မှ တစ်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည့် ဘယ်လတန်မြို့ကလေးအနီးတွင် ဧက ၁၂၅၀ ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံမြေတစ်ခုကို ဝယ်ယူပြီး မျိုးကောင်းမျိုးသန့် နွားကောင်ရေ ၈၅၀ ခန့် မွေးသည်။ ခြံသို့ သူ့နှစ်လ သုံးလတစ်ကြိမ် သွားကာ တစ်ပတ်ခန့်စီ နေထိုင်သည်။ ခြံလုပ်ငန်းကြီးကြပ်ရန်အတွက် သူနှင့် နှစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတစ်ဦး ဖြစ်သူ ရပ်(စ) ဝါးနက်(စ) ကို တာဝန်ပေးထားသည်။ ခြံမှာ သူမြင်းစီးသည်။ ခြံနီးချင်းများထံ သွားရောက်လည်ပတ်သည်။ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံသည်။

စင်စစ် သူ့ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့သော ဇာတိနယ်မြေဒေသမှ သူ မမေ့နိုင်သည့် ဝန်းကျင်ရှုခင်းများ၊ ဘဝဓလေ့များဆီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး သက်သောင့် သက်သာကြည့်နူးခံစားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ ဒေါ်ရော်သီက ခြံမြေကိုရောင်းပစ်လိုက်ပြီး သမီး ဒွန်နာအား အရှေ့ပိုင်းမြို့ပြဘဝထဲမှာပင် ကြီးပြင်းစေခဲ့သည်။ သို့သော် ဒွန်နာက လူမမည်ဘဝတွင် ဖခင်နှင့် ဘယ်လတန်ခြံသို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ရသောကြောင့်လား မသိ၊ ကျေးလက်စိတ်ကလေး ဝင်ခဲ့သည်။ မင်နို ဆိုတာ ပြည်နယ်ရှိ မက်ကလက်စတာ ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရပြီးနောက်တွင် သူက အမေရိက အနောက်ဘက်များ အော်ရီဂွန်ပြည်နယ်ရှိ အော်စတီဂျီရေကန်ကြီးအနီး ခြံတစ်ခြံတွင် နေထိုင်ကာ မြင်းမွေးမြူရေး လုပ်နေခဲ့သည်။

ဘဝနိဂုံး

ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်သွားသည့် အလုပ်ကလည်း စကားပြောဆိုမှုနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးပညာ သင်ကြားသော အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကာနက်ဂျီက လူမှုအသင်းအဖွဲ့များတွင် ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားရန် ဝါသနာမပါခဲ့ပေ။ သူက သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ကာ သီးခြား လွတ်လပ်စွာ နေတတ်ခဲ့သလို၊ လူမှုအသင်းအဖွဲ့ကြီးများ၊ ပညာအသင်းအဖွဲ့ကြီးများ ကလည်း သူ့အား စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးခဲ့ကြသည်။

သူ ကွယ်လွန်မည့် ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင်မူ သူ ပညာရည်နို့ သောက်စို့ခဲ့ရာ ဝါရင်းစဘတ် ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်က သူ့အား ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့တစ်ခု ချီးမြှင့်သည်။ ထိုအချိန် ဝါရင်းစဘတ်ကျောင်းကလည်း ယခင်ထက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျောင်းနာမည်က မစ်ဇူရီပြည်နယ်၊ ဗဟိုကောလိပ်ဟူ၍

ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့က သည်ကျောင်းမှ သူရသည့် တစ်ခုတည်းသော ဘွဲ့ဖြစ်သလို၊ ကျောင်းအနေနှင့်လည်း ယင်း၏သက်တမ်းတစ်လျှောက် ပထမဆုံး အကြိမ် ထူးထူးခြားခြား ချီးမြှင့်သည့် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ ဖြစ်၏။

ဘွဲ့နှင့်သဘင်က ကာနက်ဂျီအတွက် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာပွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်ကောလိပ်က အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းအတွက် သူ့များစွာဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူသည်။ ဟားဗတ်တို့၊ အောက်စဖို့တို့လို တက္ကသိုလ်ကြီးမျိုးက ဘွဲ့ပေးလျှင်ပင် သူသည်လောက် ဝမ်းမြောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုနှစ် ဇွေရာသီမှ စတင်ကာ သူ့ကျန်းမာရေးက အတော်ပင် ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ သည်ပွဲမှာ သူ ခါတိုင်းလို အားပါးတရ စကားမပြောနိုင်တော့။

စကားပြောဟောမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ အမြဲအလေးအနက်ပြောကြားလေ့ရှိသည့် ဩဝါဒနှင့်အညီ သည်ပွဲမှာ ဟောပြောရန်အတွက် သူ စောစီးစွာပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေက သိပ်မကောင်းချင်တော့။ တစ်သက်လုံး စာရွက်စာတမ်း မဆောင်ဘဲ အလွတ်ဟောပြောလာခဲ့သူသည် ယခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချနိုင်တော့သဖြင့် မိန့်ခွန်းကို ရေးသားနေရပြီ။ စာရွက်ကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ ပြောနေရပြီ။

ပြောသည့် အကြောင်းအရာကတော့ သူ ပြောနေကျ စိတ်အားထက်သန်မှု၏ တန်ဖိုးအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ အားမရသော်လည်း နယူးစပီခ် မဂ္ဂဇင်းကတော့ သူ့ဟောပြောချက်ကို ချီးကျူးပြောဆိုသည်။ ခါတိုင်းလို လက်တန်းပြောတာမျိုးမဟုတ်သော်လည်း ဟောပြောချက်က ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ အပြောအဆို ပြတ်သားပုံ၊ ရဲရင့်ပုံ၊ လေသံဟန်ပန် သဘာဝကျပုံ၊ ပရိသတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွအောင် ပြောဆိုနိုင်ပုံများမှာ နဂိုမူလ ကာနက်ဂျီ၏ချိန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးသားခဲ့သည်။

ဝါရင်းစဘတ်ပွဲအပြီး သုံးလအကြာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင်မူ သွေးကြောကျစ်ရောဂါ (arteriosclerosis) ဖြင့် ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာလ (၃) ရက်နေ့တွင် သူ နေထိုင်ခဲ့ရာ သစ်တောရပ်ကွက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဈာပနအခမ်းအနား ကျင်းပသည်။ ထိုနောက် သူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မစ်ဇူရီပြည်နယ်၊ ဘယ်လတန်မြို့ သို့သယ်ဆောင်ကာ မိသားစု သုသာန်၌ မြှုပ်နှံသည်။ သင်္ချိုင်းကျောက်စာတိုင်၌ စာများများမပါ။ ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ၁၈၈၈-၁၉၅၅ ဟူ၍သာ ရေးထိုးထားခဲ့သည်။



သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းကို တိုင်း(မ) နှင့် နယူး(စ) ဝိမ် သတင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးများက နာရေးသတင်းတိုလေးများအဖြစ်သာ ဖော်ပြသည်။ နယူးယောက် တိုင်းသတင်းစာကြီးကတော့ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို တစ်ကော်လံ အပြည့်မျှ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် မိတ္တဗလဋီကာစာအုပ် ရေးသားပြုစု ခဲ့ခြင်းနှင့် ၎င်းစာအုပ် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကိုသာ အသားပေးထားပြီး အမေရိကန် သက်ကြီး ပညာရေးလုပ်ငန်းလောကတွင် လုပ်ငန်းပမာဏ အကြီးမားဆုံး ဖြစ် သည့် သူ၏ သင်တန်းအကြောင်းကိုကား ဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ကာနက်ဂျီကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင် သူ့သင်တန်းက ဇနီးသည်ဒေါ်ရော်သီ ၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ဆက်လက်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သည်။ စင်စစ် သင်တန်းရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးခြင်း တွင် ကာနက်ဂျီကို လေးစားကြည်ညိုသော တပည့်ဟောင်းတို့၏ ကျေးဇူးက လည်း ကြီးကြီးမားမားပင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ကာနက်ဂျီရှိစဉ် ၁၉၄၉ ခုနှစ်ကပင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဒေးလ်ကာနက်ဂျီ ကလပ် (Dale Carnegie Club International) အမည်ရှိ အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ကာနက်ဂျီအသင်းဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ၎င်း ကလပ်ကို ကာနက်ဂျီသင်တန်းဆင်းများက စည်းရုံးတည်ထောင်ထားကြခြင်း ဖြစ်၍ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကာနက်ဂျီသင်တန်းမှာ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ခဲ့ သည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် အပြုအမူများ ဆက်လက်ရှင်သန်နေအောင် အချင်းချင်း လှုံ့ ဆော် ထိန်းသိမ်းပေးကြရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ကျော်လောက်တွင် အမြို့ မြို့ အနယ်နယ်၌ ကာနက်ဂျီကလပ်ပေါင်း ၂၆၄ ခု ရှိနေပြီး၊ အသင်းသားဦးရေ က ၈၅၀၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်။ ကာနက်ဂျီအား ကိုးကွယ်သလောက်နီးပါး ကြည်ညို ကြသူတို့က သူ့ကျေးဇူးနှင့် ဂုဏ်ထူးဝိသေသများကို ချီးပသည့် တေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ပင် ရေးစပ်ကာ ကလပ်အသင်းတိုက်များတွင် သီဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ကျော် ကာလများတွင်မူ ကာနက်ဂျီကလပ်များ အရှိန်သေသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြည်ညိုဆည်းကပ်မှုများသာ လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ သူ့သင်တန်းကို တန်ဖိုးထားသူများကား တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာခဲ့သည်။

သင်တန်းလုပ်ငန်းများကို ဒေါ်ရော်သီကာနက်ဂျီ စတင်ဦးစီးသည့် ၁၉၅၅ ခုနှစ်က တစ်နှစ်အတွင်း သင်တန်းတက်သူဦးရေ ၅၅၀၀၀ ရှိခဲ့ရာမှ ၁၉၇၀ ကျော် နှစ်များတွင် တစ်နှစ်လျှင် ၈၀၀၀၀ နှုန်းခန့် ရှိလာသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင်မူ



သင်တန်းစာရင်းသွင်းသူ ဦးရေ ၁၅၀၀၀၀ ကျော်သည်အထိ တိုးတက်လာခဲ့ သည်။

နောက်ဆုံးပိုင်း နှစ်များအတွင်း သည်မျှတိုးတက်လာရခြင်းတွင် အရေးပါ သည့်အကြောင်းတစ်ခုက အိုင်ယာကော့ကာ၏ ထောက်ခံစာဖြစ်သည်။ အမေ ရိကန်ပြည်၏ ကျဆင်းလာသော မော်တော်ကားလုပ်ငန်းကြီးကို ကယ်ဆယ်နိုင် ခဲ့သူအဖြစ် အမေရိကန်စီးပွားရေးလောကတွင်ရော၊ ကမ္ဘာ၌ပါ လေးစားအထင် ကြီးခြင်းခံခဲ့ရသည့် ခရိုင်စလားကော်ပိုရေးရှင်း၏ အကြီးအကဲ အိုင်ယာကော့ကာ က စောင်ရေသန်းချီရှိက်ရသည့် သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွင် ဒေးလ် ကာနက်ဂျီသင်တန်းကို အမွှမ်းတင် ရေးသားထားခဲ့သည်။ အိုင်ယာကော့ကာ လို လုပ်ငန်းလောက သူရဲကောင်းတစ်ဦးက မိမိကိုယ်တိုင် ကာနက်ဂျီသင်တန်း တက်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကုမ္ပဏီမှ အမှုထမ်းများစွာကိုလည်း ကာနက်ဂျီသင် တန်းသို့ ကုမ္ပဏီစရိတ်ဖြင့် ပို့လွှတ်ခဲ့ကြောင်း လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက် သည့်အခါ သင်တန်းကို အထင်ကြီးသူတွေ နေ့ချင်းညချင်း တိုးပွားသွားခဲ့သည်။

အိုင်ယာကော့ကာ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ထွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် အမေရိကမှ နာမည်ကြီး စီးပွားရေးရာ စာစောင်တစ်ခုဖြစ်သည့် ဝေါလ်စထရီဂျာနယ်နှင့် နယူး ယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးတို့က ကာနက်ဂျီသင်တန်းအကြောင်းဆောင်းပါး ကြီးများ ရေးလာကြသည်။ အဘိဓိရုပ်မြင်သံကြား အသံလွှင့်အစီအစဉ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် စီစဉ်တင်ဆက်သည်။ ပညာ-သိပ္ပံ နှင့် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ လေးနက်သော ဆောင်းပါးများကိုသာ ဖော်ပြလေ့ရှိသည့် စမစ်ဆိုနီယန် မဂ္ဂဇင်းကလည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီနှင့် သူ၏ သင်တန်းအကြောင်း ကို ရှုထောင့်စုံမှ သုံးသပ်သည့် ဆောင်းပါးရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးသားဖော်ပြသည်။

ယင်းစာနယ်ဇင်းဆောင်းပါးများနှင့် ရပ်မြင်အစီအစဉ်များက ကာနက်ဂျီ သင်တန်းအတွက် အလွန်ထိရောက်သော ကြော်ငြာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ယင်းတို့ထက်ပို၍ တည်တံ့ခိုင်မာသည့် ကြော်ငြာလမ်းကြောင်း တစ်ခု ကာနက်ဂျီ၌ ရှိသေးသည်။ ယင်းကား မြောက်မြားလှစွာသော ကာနက်ဂျီ သင်တန်းဆင်းများပင်တည်း။

အောင်မြင်သော သင်တန်းဆင်းတွေ၏ အားပါးတရ ချီးကျူးစကားတွေ သည် ၎င်းတို့နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်သည့် လူငယ်လူလတ်များကို သူ့သင်တန်း များဆီသို့ အဆက်မပြတ် တွန်းပို့ပေးလျက်ရှိသည်။

နိထက်ပစ္စည်းနှင့် အခြား စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း စတိုးဆိုင်လုပ်ငန်းကြီး

www.burmeseclassic.com

မည်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့သည့် ထူးခြားအောင်မြင်သောပုဂ္ဂိုလ်ကျော်  
တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ဗေဒဖြင့်

ဖြင့် အောင်မြင်လျက်ရှိသည့် ကုဋေကြွယ်သူဌေး စတူးလဲနဒ်က 'ဒေးလ် ကာ  
နက်ဂျီသင်တန်းက ပေးလိုက်တဲ့ အသိပညာကို ဒေါ်လာတစ်သန်းနဲ့ မလဲနိုင်  
ဘူးဗျ' ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သူက လုပ်ငန်းခွင်၌ ကာနက်ဂျီသြဝါဒတွေကို တဖွဖွ  
ပြောတတ်သကဲ့သို့ တကယ်လက်တွေ့လည်း ထိရောက်အောင်မြင်စွာ ကျင့်သုံး  
နေသူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်သမားအများအပြားကို ကာနက်ဂျီသင်တန်းများသို့  
ပို့လွှတ်ပေးရုံမက သင်တန်းဆင်းလာပြီးသူများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ဆိုင်ခန်းနံရံ  
များတွင် အထင်အရှား ချိတ်ဆွဲပြသထားတတ်သေးသည်။

ဆင်းရဲသား နီဂရိုးလူငယ်လေးဘဝမှ ဧရာမ အသက်အာမခံလုပ်ငန်းကြီး  
တစ်ခုနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ အကြီးအကဲဖြစ်လာသူ  
ဂျန်အာရ်ဂျွန်ဆင်ကလည်း ဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏ လမ်းစဉ်ကို အမြဲအမွှမ်းတင်  
ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။ သူက အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် ကာနက်ဂျီ  
၏ မိတ္တူဖလှယ်မှုကို အကြိမ်ငါးဆယ်ထက်မနည်း ဖတ်ရှုခဲ့ကြောင်း ပြောဆို  
တတ်သည်။

သင်တန်းသားသစ်အများအပြားပင် သည်လို ကောင်းသတင်းစကားတွေ  
ကြောင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာနက်ဂျီကို ဆက်ခံကြ  
သူများအနေနှင့် သူ့သင်တန်းများကို လက်ရှိစံချိန်ထက် မလျော့အောင် ထိန်း  
သိမ်းသွားနိုင်မည်ဆိုလျှင်ပင် နောက်ထပ် သင်တန်းခွဲသစ်တွေ ဆက်၍ ဆက်၍  
တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်သွားနိုင်ကြမှာ သေချာလျက်ရှိသည်။

သူ့သင်တန်း၏ တိုးတက်မှုသမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင်လည်း သည်  
သဘောအတိုင်းပင် တွေ့ရသည်။

သင်တန်းစတင်သည့် ပထမနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း သင်တန်းဆင်းဦးရေ  
၂၀၀၀၀ ရှိခဲ့ရာက၊ ဒုတိယနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ဦးရေတစ်သန်းရှိလာသည်။  
ထို့နောက် တတိယနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း လူနှစ်သန်းမျှ သင်တန်းဆင်းသွား  
ခဲ့ကြရာ ယခုနှုန်းအတိုင်းဆိုက နောက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် လူဦးရေလေးသန်း  
မက တက်ရောက်လာစရာ ရှိနေသည်။ သူ ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း သူ ထွန်းညှိ  
ခဲ့သည့် မီးရှူးရောင်ကား တောက်ပမြဲ တောက်ပနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ဘဝ၊ သဘင်သည်ဘဝ၊ ဝတ္ထုရေးသမားဘဝတို့  
တွင် မအောင်မြင်ခဲ့သည့် မစ်ဇူရီတောကျေးလက်က လယ်သမားသားကလေး  
ကား လူသန်းပေါင်းများစွာတို့၏ ဘဝကို အကောင်းဘက် အပြုဘက်တိုးတက်

